

Sa Chi Hoa

Contents

Sa Chi Hoa	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	18
14. Chương 14	20
15. Chương 15	22
16. Chương 16	23
17. Chương 17	25
18. Chương 18	26
19. Chương 19	29
20. Chương 20	30
21. Chương 21	31
22. Chương 22	33
23. Chương 23	35
24. Chương 24	37
25. Chương 25	38
26. Chương 26	39
27. Chương 27	41
28. Chương 28	43
29. Chương 29	45
30. Chương 30	46
31. Chương 31: Hoàn	48

Sa Chi Hoa

Giới thiệu

Editor: Thính Vũ Miên Thể loại: đam mỹ, cổ đại. HEMột nơi là biên quan vốn là nơi hoàng thổ mệnh mang, hoàng sa m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sa-chi-hoa>

1. Chương 1

Hơn trăm chiếc xe lớn lăn đi trên quan đạo (đường lớn) Tấn Trung, bên cạnh mỗi chiếc xe đều có một số binh sĩ, binh sĩ thân khoác liên tiễn thiết giáp, đầu đội mũ trụ đỉnh đồng, hông mang trường đao, lưng đeo cung tiễn, tà dương ánh xạ lên khôi giáp binh đao, phát ánh sáng âm lạnh.

Hai bên đường đất vàng mênh mông, xe lớn nghiêng qua đất cát, phát ra âm thanh lạo xạo, nghe vô cùng nặng nề, trên xe hình như tải một lượng quân nhu lớn.

Binh sĩ đã đi hết cả ngày đường, ai nấy đều lộ vẻ mệt mỏi, không một ai lên tiếng, mọi người cứ trầm mặc bước tiếp.

Từ trong một chiếc xe ngựa trong đoàn, một bàn tay đưa ra vén màn xe lên, “Thích Đại Hiệp!”

Nghe tiếng nói, một thanh niên áo trắng cười ngựa phi lại, trong thoáng chốc đã tới đằng trước xe.

Hắn có dung mạo rất anh tuấn, hai mày đen nhánh, đồng tử đen thẫm sáng rực, ăn mặc giản dị nhưng khí chất xuất chúng, cười tuấn mã, cầm trường kiếm, phong thái nổi bật, khí thế áp đảo.

“Nam đại nhân, có việc gì?”

Binh Bộ Chủ Sự kiêm Giám Lương Quan (quan giám sát việc vận chuyển lương thảo) – Nam Phụng Đồng nhìn thấy hắn đi tới, nhíu mày khổ sở nói: “Thích đại hiệp, chúng ta còn bao lâu nữa mới đến Nhạn Môn Quan?”

Người thanh niên nói: “Còn ba ngày nữa là tới.”

Nam Phụng Đồng thở dài: “Thật mong có thể chấp cánh bay đến đó, không muốn ở trong xe chịu khổ nữa—lắc đến ta muốn nôn!”

Người thanh niên mỉm cười: “Nam đại nhân nếu chê xe lắc quá, hay là xuống xe đi bộ.”

Nam Phụng Đồng tái mặt: “Thôi đi, đường toàn là cát bụi, đến tới lại không có chỗ nào tắm rửa...”

Y tự thấy có hơi quá đáng, gượng cười: “Thích đại hiệp, ngài nhất định đang cười chê ta xuất thân quan quyền, không chịu được cực khổ?”

Người thanh niên lắc đầu, “Nam đại nhân xuất thân quyền quý, lại là văn nhân nho nhã, tự nhiên khác với những kẻ thô tục như chúng tôi, không chịu nổi đường xá xa xôi cũng không hề gì.”

Nam Phụng Đồng nói: “Ta lại rất ngưỡng mộ các hạ, cười tuấn mã, uống liệt tửu, mang trường kiếm, giết cường địch, tiêu sái biết bao! Phong lưu biết bao!”

Y vừa nói vừa tỏ vẻ ngưỡng mộ, ánh mắt mơ màng.

Người thanh niên cười, “Nam đại nhân nếu có hứng thú, đợi đến Nhạn Môn Quan, Thiếu Thương sẽ đích thân chỉ đại nhân cười ngựa.”

Nam Phụng Đồng cười nói: “Thỏa thuận như vậy đi!”

Người thanh niên gật đầu, cười ngựa rời đi.

Khi hắn quay lại phía trước đội ngũ, một đại hán cười ngựa lên theo, hỏi: “Đại đương gia, Nam đại nhân gọi huynh làm gì vậy?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Hỏi ta còn mấy ngày mới đến Nhạn Môn Quan.”

Lại nhíu mày nói: “Lão Bát, ta không phải bảo ngươi đi theo sau áp đội sao? Ngươi chạy ra trước làm gì?”

Mục Cừu Bình bĩu môi: “Tên Cố Tích Triều đó cũng ở đằng sau! Ta nhìn thấy y liền muốn chém cho một đao! Không muốn ở cùng một chỗ với y!”

Hắn phẫn nộ vung vung trường thương trong tay, “Đại đương gia, tại sao y lại ở đây?”

Thích Thiếu Thương thở dài, “Ta không phải nói với ngươi rồi sao? Y là người của Thái Kinh, hoàng đế phái Nam đại nhân áp vận lương thảo đến Nhạn Môn Quan, Gia Cát Thần Hầu tiến cử ta đi theo hộ tống,

Nhận Môn Quan là nơi đóng quân của Hách Liên Xuân Thủy, Thái Kinh sợ ta được Thần Hầu ủy thác, bí mật liên kết với Hách Liên Gia, đe dọa thế lực trong triều của hần, mới phái Cố Tích Triều theo giám sát, giữ thế cân bằng.”

Mục Cừu Bình nói: “Tên ác tặc này! Hết đầu quân cho Phó Tông Thư lại dựa vào Thái Kinh! Cũng không biết tại sao Gia Cát Thần Hầu lại muốn giữ y một mạng! Ta nói, giết y sớm ngày nào thì thiên hạ sớm được thái bình ngày ấy!”

Thích Thiệu Thương nhú mày: “Người nói nhỏ lại! Nay y và chúng ta đều trong quân ngũ, cùng áp tải 10 vạn thạch lương thảo này, người nếu không nghĩ đến đại cục, chỉ lo báo thù riêng, sẽ làm loạn lòng quân, làm hỏng đại sự! Trên đường đi phải giữ mấy lời này lại, đợi đến Nhận Môn Quan, tùy người muốn làm gì thì làm.”

Mục Cừu Bình rầu rĩ ôm lấy thương, “Đại đương gia, ta thấy huynh dọc đường đi còn cười cười nói nói với y, có phải huynh đã quên hết mối thù của các huynh đệ và Hồng Bào tỷ?”

Mặt Thích Thiệu Thương đanh lại, “Người nói nhầm gì đó? Không lẽ cứ phải giống người hễ gặp là đánh mới xem là không quên thù hận?”

Mục Cừu Bình dữ dằn nói: “Ta chỉ hận đánh không chết y— Đại đương gia cứ ngăn hoài!”

Thích Thiệu Thương kéo cương ngựa, phóng ngựa tới trước, hơi tách ra khỏi đại quân, nói: “Ta mà không cần, người sớm đã bị y đánh chết rồi!”

Mục Cừu Bình nói: “Đại đương gia, huynh không giết y là nghĩ đến đại cục, điều này ta hiểu, nhưng tại sao huynh lại không ra tay giáo huấn y một trận? Bể một cái tay y cũng được!”

Thích Thiệu Thương đáp: “Ta mà bể một cái tay y, tay của ta cũng không giữ nổi. Cố Tích Triều võ công cao cường, tâm cơ thâm trầm, sao dễ dàng để bị ỨC HIẾP?”

Mục Cừu Bình toét miệng cười: “Võ công của Đại đương gia cao hơn y nhiều! Với lại mấy ngày trước y bị phong hàn còn chưa khỏi, thân thể yếu ớt, lúc này mà đánh y, nhất định giành phần thắng!”

Thích Thiệu Thương lắc đầu cười, nói: “Được, người ở đây trông chừng, ta đi tìm y đây, xem xem có bể được một cái tay của y không.”

Hần nói rồi ghì cương quay người lại, đi về phía cuối đoàn quân.

Mục Cừu Bình biết rõ không có khả năng lắm, nhưng mắt vẫn cứ ánh lên một tia phấn khích.

2. Chương 2

Ở cuối đội hình, một người áo xanh cưỡi ngựa đang cúi đầu ho khan, mái tóc quăn dài phủ lên vai, nhẹ rung động theo từng cơn ho.

Nghe thấy tiếng vó ngựa từ phía trước, y ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt vô cùng tuấn mỹ, sắc mặt nhợt nhạt, nhưng lại làm nổi bật một đôi mắt đen đến kinh tâm động phách.

Thích Thiệu Thương ghìm cương ngựa, nhìn dò xét một lượt, nhú mày nói: “Tại sao không ở trên xe?”

Cố Tích Triều mỉm cười: “Ở trên xe? Đại đương gia thật biết nói đùa! Lỡ tên Lão Bát nhà người thừa cơ ta ngủ dâm cho ta một thương thì biết làm sao?”

Trên đường đi Mục Cừu Bình không lúc nào không gây khó dễ cho Cố Tích Triều, có làm ra như vậy cũng không có gì lạ.

Thích Thiệu Thương cũng hiểu điều này, bèn nói: “Ta ở bên cạnh trông chừng là được.”

Cố Tích Triều cười: “Lỡ người Liêu đến tập kích, hay là gặp phải sơn tặc thổ phỉ gì đó, chúng ta hai người hộ tống, một thì ngủ trên xe, một thì đang ở bên cạnh trông chừng, người định để Nam Phụng Đồng đi đánh nhau hay sao?”

Thích Thiều Thương nói: “Người cứ cưỡi ngựa cho gió thổi thể này, làm sao khỏe lại?”

Cổ Tích Triều nói: “Mệnh ta do ta không do trời, Đại đương gia chỉ cần đừng nghe lời Mục Cửu Bình xúi giục, thừa cơ hại đến tính mạng ta thì ta không chết nổi đâu!”

Thích Thiều Thương không thềm thảo luận về vấn đề này nữa, nói: “Còn 3 ngày nữa là tới Nhạn Môn Quan, người thấy thế nào?”

Cổ Tích Triều đáp: “Ta không có ý kiến gì hết, có điều dọc đường đi hơi quá thuận lợi, hoàng đế sợ người Liêu chặn cướp nên phái 3000 cấm vệ quân đi theo hộ tống, kết quả cả một con chó cản đường cũng không thấy. Trong phúc có họa, ta cứ cảm thấy càng tiến gần Nhạn Môn Quan thì nguy cơ càng bủa vây.”

Thích Thiều Thương gật đầu: “Ta cũng vậy. Mấy ngày này chúng ta cần đề cao cảnh giác.”

Cổ Tích Triều nhìn hẩn một cái, nói: “Lúc này Nam Phụng Đồng kêu người qua là nói chuyện gì?”

Thích Thiều Thương đáp: “Hỏi ta còn mấy ngày nữa tới nơi. Y sắp chịu hết nổi rồi.”

Nghĩ nghĩ rồi lại bổ sung: “Còn nói ngưỡng mộ ta cười tuấn mã, uống liệt tửu, mang trường kiếm, sát cường địch, vừa phong lưu vừa tiêu sái!”

Cổ Tích Triều nén không được bật cười, vừa cười vừa ho, “Đại đương gia tuy không làm quan, nhưng lại là thủ lĩnh của quần long kinh thành, danh chấn bốn phương, Nam Phụng Đồng chắc mến mộ người lắm!”

Thích Thiều Thương nghe y nói giễu cợt, cảm thấy không vui, nói: “Văn nhân tưởng tượng về giang hồ, hết hơn nữa là khoa trương như vậy, có gì đáng cười!”

Cổ Tích Triều ôm lấy ngực, vuốt hơi thở xuống, nói: “Đích thực là chẳng có gì đáng cười, ta cũng phân nửa là văn nhân, ta hiểu được cách y nghĩ về người.”

Y chăm chú ngắm nghía Thích Thiều Thương, rồi thản nhiên nói: “Đại đương gia tài hoa phong độ cái thế, dù là nam hay nữ đều ái mộ, có như vậy cũng chẳng có gì lạ.”

Thích Thiều Thương nghe y nói càng lúc càng không ra gì, tức lên: “Cổ Tích Triều! Người không thể nói năng đàng hoàng được sao?”

Cổ Tích Triều lại ho thêm mấy tiếng, mặt ánh sắc hồng, nói: “Được, ta hỏi người, hôm nay người định đóng trại ở đâu?”

Thích Thiều Thương nói: “Chỗ Đào Hoa Điền ở phía trước mười dặm.”

Cổ Tích Triều nhắm mắt trầm tư một hồi, nói: “Đào Hoa Điền cây cối xanh tươi, là nơi dựng trại tốt, có điều bên trái có Thiết Ngưu Sơn, bên phải có Ngưu Tử Động, địa hình nhỏ hẹp lõm xuống, nếu có người mai phục trên núi hoặc trong động thì chúng ta người ngựa nhiều như vậy nhất thời khó mà xoay chuyển, sẽ rất phiền phức.”

Thích Thiều Thương có phần bội phục: “Không ngờ người lại nắm rõ địa hình ở biên quan như vậy.”

Cổ Tích Triều cười lên, “Năm đó ta từng bỏ mấy năm trời nghiên cứu hình thế biên quan, một dải Hà Gian, Trần Định, Đại Đồng, Thái Nguyên, Diên An, Phụng Tường, mỗi tác đất ta đều từng đặt chân tới, vì vậy mới viết được Thất Lược.”

Y lại mỉm cười, “Sách này ta để trình đế vương tướng soái xem, tiếc thay khắp thiên hạ, người có thể thưởng thức nó, chỉ có mình người.”

Chuyện cũ liên quan đến cuốn sách này thật sự quá đỗi đẫm máu tàn khốc, Thích Thiều Thương không muốn nhắc đến, nhưng giọng điệu Cổ Tích Triều không chút kiêng kỵ, dường như hai người là bằng hữu thân thiết vậy.

Thích Thiều Thương biết người này trước giờ chỉ biết làm theo ý mình, không quan tâm đến cảm nhận của người khác, cũng không muốn trở mặt với y, bèn nói: “Vậy theo người thấy, chúng ta nên đóng trại ở đâu?”

Cố Tích Triều đáp: “Trong vòng 50 dặm không còn chỗ nào khác, đành chọn Đào Hoa Điền vậy, từ giờ đến trước khi trời tối chúng ta cũng chỉ có thể cố gắng đi được đến đó. Dù cho có mai phục, chúng ta cẩn thận một chút thì cũng chưa chắc có chuyện.”

Thích Thiều Thương nói: “Được, ta đi truyền lệnh đây, trước khi mặt trời lặn sẽ đi đến Đào Hoa Điền.”

Hắn giục ngựa phi đi, lại quay người lại nói: “Người lên xe nghỉ ngơi chút đi, trước khi dựng trại Lão Bát sẽ đi cùng ta, không đến tìm người gây chuyện đâu.”

Cố Tích Triều không đáp, chỉ mỉm cười, thân ảnh ***g trong tà dương, giống như một bức họa.

3. Chương 3

Mặt trời lặn xuống núi, trời nhanh chóng tối sầm lại.

Thích Thiều Thương chỉ huy binh sĩ đóng trại ở Đào Hoa Điền, cho người ngựa nghỉ ngơi.

Nam Phụng Đồng đến tìm hắn: “Thích Đại Hiệp, ta thấy xung quanh chỗ này có núi có động, nếu có người mai phục thì biết làm sao?”

Thích Thiều Thương đáp: “Tại hạ đang định lên núi quan sát, đại nhân không cần bận tâm.”

Nam Phụng Đồng nói: “Các hạ đi một mình? Cố huynh không đi sao?”

Thích Thiều Thương đáp: “Y bệnh còn chưa khỏi...”

Nói chưa dứt lời, Cố Tích Triều đã đi đến: “Ta đi với người.”

Thích Thiều Thương nhìn thấy sắc mặt y vẫn tái nhợt, nói: “Chỗ này còn cần người trông coi.”

Cố Tích Triều cười: “Người cho rằng chức quan của Nam đại nhân là làm cảnh ư? Hoàng thượng có thể để cho một quan văn như Nam đại nhân thống lĩnh ba ngàn binh mã, Nam đại nhân tất có bản lĩnh của mình.”

Nam Phụng Đồng và Cố Tích Triều từng có qua lại, cười nói: “Vẫn là Cố huynh hiểu ta!”

Cố Tích Triều hướng qua Thích Thiều Thương: “Đi thôi. Xem xong nhanh chóng nào thì sớm an tâm chừng đó”.

Hai người lên núi, đường núi gập ghềnh, Cố Tích Triều vừa leo núi vừa thở nặng nhọc, Thích Thiều Thương đưa tay kéo y: “Người hà tất đi theo?”

Cố Tích Triều vừa thở vừa nói: “Hôm nay ta mệt lắm rồi, không có hứng thú đối phó tên lão Bát nhà người, hắn còn lại khiêu khích ta, ta nhất định một đao giết hắn. Ta mà giết chết hắn, người nhất định sẽ giết ta, ta như thế này đánh không lại người, vì vậy để bảo toàn tính mạng, ta cứ theo người là hơn.”

Thích Thiều Thương nói: “Hắn hận người tận xương tủy, muốn giết người cũng là đương nhiên.”

Cố Tích Triều gật đầu, “Ta biết.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã lên đến đỉnh núi, Cố Tích Triều nhìn qua thê núi, nhíu mày: “Núi này địa thế hiểm trở, rất thích hợp ẩn nấp. Đại đương gia, người có cảm thấy có gì đó không ổn?”

Thích Thiều Thương quan sát bốn phía, nhắc kiếm lên, nói: “Trên núi này có hơi quá yên tĩnh, yên tĩnh đến bất thường.”

“Trong núi không có dã thanh (tiếng muông thú), tất có phục binh.”

Cố Tích Triều vừa nói vừa phi thân nhảy lên một tảng đá lớn nhô ra, mắt phóng ra xa nhìn về Ngư Tử Động trước mặt, cửa động một mảng tối đen.

Thích Thiều Thương hỏi: “Có phát hiện gì sao?”

Cố Tích Triều lắc lắc đầu, “Tối quá, không nhìn thấy gì hết”.

Thích Thiều Thương nói: “Nếu trên núi có mai phục thì trong Ngư Tử Động tất cũng có phục binh yểm hộ. Người cẩn thận—”

Lời nói chưa dứt, tiếng vũ tiễn (mũi tên) phá không chột vang lên, nhắm thẳng ngay Cổ Tích Triều, trong sắc trời tối đen nghe đến rợn người.

Thích Thiều Thương phóng người nhảy lên tảng sơn thạch, vung kiếm gạt đi, hóa giải lực đạo của mũi tên.

Mũi tên xiên xiên rơi xuống, Cổ Tích Triều đưa tay tiếp lấy, mũi tên bèn rơi vào tay y.

Hai người nhảy từ sơn thạch xuống.

Cổ Tích Triều quan sát từ đầu đến đuôi của mũi tên, nhú mày: “Đây là nỏ tiễn (mũi tên do nỏ bắn ra) trong quân đội”.

Thích Thiều Thương trầm giọng: “Người Liêu quả nhiên mai phục ở đây để cướp xe lương!”

Cổ Tích Triều không nói, chỉ lật đi lật lại mũi tên.

Thích Thiều Thương hỏi: “Người nhìn ra được gì à?”

Hai mắt Cổ Tích Triều vụt sáng: “Mũi tên này có điểm lạ, nhưng ta nhất thời không nghĩ ra là lạ ở chỗ nào.”

Trong lúc y nói, gió trong núi cũng nổi mạnh lên, trời đêm càng khuya, núi rừng tĩnh mịch càng trở nên âm u quái dị, y sam trên người hai người phấp phới bay.

Cổ Tích Triều nhìn Thích Thiều Thương, đột nhiên cười nói: “Đại đương gia, người mặc áo trắng mà đi lại trong núi này, không chừng bị tưởng lầm là ma đó.”

Thích Thiều Thương biết y nói chuyện thích kèm theo ẩn ý, hỏi: “Người rút cuộc muốn nói cái gì?”

Cổ Tích Triều nhẹ “hừm” một tiếng, nói: “Bọn người đó nhất định nhìn thấy ta rồi, nên mới bắn tên diệt khẩu, lại không nghĩ đến vạn nhất không giết được, ngược lại sẽ làm bại lộ nơi ẩn nấp. Xem ra Ngư Tử Động và trên núi này đều có phục binh, chỉ là không biết có bao nhiêu người và định sẽ làm thế nào để tập kích đội áp lương.”

Thích Thiều Thương hiểu ý: “Ý người là chúng ta đi bắt một tên lấy khẩu cung?”

Cổ Tích Triều cười nói: “Không phải chúng ta, là người. Người mặt y phục này trong đêm tối giống như một cây đuốc sống vậy, vạn nhất bọn chúng vạn tiễn tề phát (cùng lúc bắn tên), ta hiện giờ nội lực không đủ, đi theo bên cạnh người chỉ là nộp mạng oan uổng.”

Thích Thiều Thương gật đầu, “Cũng được, người xuống núi trước an bài ứng phó, ta đi bắt một tên về lấy khẩu cung.”

Cổ Tích Triều nhún nhún mày, “Bây giờ đã là canh một, bọn chúng chậm nhất đến canh ba sẽ phát động tấn công, trước lúc đó liệu người có bắt được?”

Thích Thiều Thương khịt mũi cười: “Ta là xuất thân sơn tặc, trên núi chỗ nào có thể giấu người, chỗ nào có mai phục, có quan ải, ta còn rõ hơn người nhiều. Tối đa nửa canh giờ, ta nhất định bắt được người đem về.”

Cổ Tích Triều nói: “Được, người cẩn thận.”

Y lại bổ sung thêm một câu, “Người mà chết đi, Mục Cưu Bình nhất định tử chiến một trận với ta, đến lúc đó huynh đệ các người sẽ được trùng phùng ở dưới cửa tuyến.”

Nói xong cũng không thèm nhìn sắc mặt Thích Thiều Thương, thoăn thoắt đi xuống núi.

4. Chương 4

Mục Cưu Bình đang dắt ngựa đi ăn cỏ, ngẩng đầu lên chợt thấy Cổ Tích Triều từ trên núi đi xuống, lập tức tiến tới, “Cổ Tích Triều, Đại đương gia đâu?”

Cố Tích Triều vừa đi vừa nói: “Còn ở trên núi.”

Mục Cưu Bình giờ trường thương ra, chặn đường đi của y, Cố Tích Triều trầm sắc mặt, “Tránh đường!”

Mục Cưu Bình hét lên: “Đại đương gia còn trên núi, sao ngươi lại xuống rồi? Có phải ngươi đã hãm hại Đại đương gia?”

Cố Tích Triều lãnh đạm nói: “Ở trong lòng ngươi, võ công của Đại đương gia ngươi kém vậy sao?”

Mục Cưu Bình nghẹn họng, ráng chống chế: “Vậy ngươi xuống trước làm gì?”

Cố Tích Triều nói: “Ta xuống trước đương nhiên là có việc cần làm, không cần nói ngươi biết. Ta nhắc lại, tránh ra!”

Mặt y tái nhợt, ánh mắt lại băng lạnh sắc bén, Mục Cưu Bình bị nhìn đến nhụt chí, lời sắp phun ra toàn bộ bị nén lại trong họng.

Lúc này, Nam Phụng Đồng đi tới, “Cố huynh, hai người quay lại rồi?”

Y nhìn qua nhìn lại, “Thích đại hiệp đâu?”

Cố Tích Triều đáp: “Nam đại nhân, trong động trên núi đều có phục binh, Thích Thiếu Thương đang tìm bắt một tên địch lấy khẩu cung, chúng ta phải bố trí cho xong phản kích trước khi Thích Thiếu Thương quay lại.”

Nam Phụng Đồng kinh ngạc, “Quả nhiên là vậy! Thích đại hiệp một mình ở trên núi có nguy hiểm quá không?”

Cố Tích Triều lắc lắc đầu, “Hắn mạng lớn lắm, không cần phải lo.”

Sắc mặt y hơi dịu đi, nói: “Chúng ta không còn nhiều thời gian, phải nhanh chóng bố trí.”

Nam Phụng Đồng gật gật đầu, nói: “Vào trong trường (lều lớn) của ta.”

Cố Tích Triều nhẹ gật đầu, theo y đi vào trong, trước khi đi lại quay đầu lại, hướng về Mục Cưu Bình: “Nếu ngươi không muốn hại hắn thì ngoan ngoan ở yên chỗ này. Ngươi mà muốn hại hắn thì bây giờ có thể lên núi tìm hắn! Đợi đến khi hắn bị ngươi liên lụy chết rồi, ta nhất định đưa xác các ngươi gửi về Liên Vân Trại, cùng lục đại trại chủ chôn chung một chỗ!”

Mục Cưu Bình giận điên người, chửi mắng một hồi, nhưng cuối cùng cũng không dám lên núi tìm Thích Thiếu Thương.

Nam Phụng Đồng quay đầu nhìn hướng Mục Cưu Bình, nói: “Tên Mục lão bát này tính tình thật là nóng nảy, Cố huynh lại có thể nhịn hắn lâu như vậy.”

Cố Tích Triều lạnh nhạt nói: “Ta và hắn có huyết hải thâm thù, hắn hận ta là đúng. Hắn tuy nhiều lần sỉ nhục ta, nhưng cũng có thể coi là một trang hảo hán, ta sẽ không giết hắn.”

Ánh mắt Nam Phụng Đồng lóe lên, lộ ra một tư tiêu ý, “Huynh không giết hắn, là vì Thích đại hiệp?”

Cố Tích Triều chuyển ánh mắt qua nhìn y, “Cái này thì Nam đại nhân nói sai rồi, ta nợ Thích Thiếu Thương nhân mạng nhiều vô kể, có nợ thêm một mạng cũng chẳng sao.”

Nam Phụng Đồng cười cười, lại nói: “Về vấn đề bố trí phản kích, Cố huynh có đề nghị gì?”

Cố Tích Triều nói: “Đem quân lương kéo ra lối vào Đào Hoa Điền để tiện bề vận chuyển, bộ binh bố trí ở hai bên xe lương làm tầm khiên phòng thủ, 500 kỵ binh lên ngựa, cung nỏ sẵn sàng. Phần còn lại phải đợi Thích Thiếu Thương bắt được địch, thẩm vấn biết được hành động của đối phương thì mới tiếp tục an bài.”

Nam Phụng Đồng gật gật đầu: “Rất tốt, chỉ không biết Thích đại hiệp chừng nào quay lại?”

Cố Tích Triều đáp: “Tối đa nửa canh giờ.”

Nam Phụng Đồng nói: “Ta đi an bài đây, Cố huynh sắc mặt không tốt, hãy tạm ở đây nghỉ ngơi, ta sẽ cho người đưa nước nóng và thuốc sắc vào.”

Cố Tích Triều bị phong hàn chưa hết, vừa nãy lại ở trên núi cho gió thổi, bây giờ đầu đang đau đến muốn nứt ra, vì vậy cũng không chối từ, gật đầu đồng ý.

Nam Phụng Đồng đi ra khỏi lều.

5. Chương 5

Cố Tích Triều mặc trung y nằm lên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm không yên.

Không biết đã qua bao lâu, y mơ hồ cảm thấy một bàn tay lau qua trán mình, liền mở bừng mắt, trước mắt một trận choáng váng, cất tiếng: “Người về rồi?”

Thích Thiếu Thương nhú mày: “Người sốt thành như vậy, bản thân không biết sao?”

Cố Tích Triều định ngồi dậy, mắt chợt tối sầm, người ngã xuống lại.

Thích Thiếu Thương cầm khăn thấm nước lạnh, đắp lên trán y, lại mang thuốc qua, “Mở miệng!”

Cố Tích Triều miễn cưỡng uống thuốc, hỏi: “Nam Phụng Đồng?”

“Đang ở ngoài bố trí binh lực.”

Thích Thiếu Thương đặt bát xuống, cười lên, “Lúc trước nhìn không ra, hóa ra y cũng hiểu binh pháp.”

Cố Tích Triều nói: “Y cai quản binh bộ, sao lại không hiểu binh pháp? Người nhìn người qua tướng mạo, chỉ nghĩ y xuất thân quyền thế quen sống nhung lụa, thì sai lầm rồi.”

Thích Thiếu Thương ‘hư’ một tiếng, nói: “Từ khi quen biết người, ta còn dám nhìn người chỉ qua tướng mạo? Ta chỉ là không ngờ y lại thâm tàng bất lộ như vậy.”

Cố Tích Triều nói: “Đó là do người trước giờ chưa từng để ý mà thôi. Người người bắt được đâu?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Chết rồi.”

Cố Tích Triều thất kinh, ngồi thẳng dậy, “Sao lại như vậy?”

Thích Thiếu Thương nói: “Người yên tâm, những gì phải hỏi ta đều hỏi được cả rồi.”

Cố Tích Triều chăm chú nhìn hắn, không hề chớp mắt, Thích Thiếu Thương cũng không né tránh, để mặc y nhìn.

Cố Tích Triều nhìn một hồi, nằm xuống gối lại, mệt mỏi nói: “Mạng người lớn thật.”

Thích Thiếu Thương ngồi dậy khơi tim nển, xong lại ngồi xuống bên mép giường, “Đúng vậy, mạng của ta trước giờ rất lớn. Tên đó giấu ám khí trong người, nhân lúc ta không chú ý mà bắn ra— kỳ lạ, trên người Liêu binh, sao lại có ám khí của người trong võ lâm?”

Cố Tích Triều nói: “Bên trong tất có ẩn tình, mũi tên đó rất cổ quái, trước giờ ta chưa từng nhìn thấy mũi tên như vậy trong quân Liêu.”

Y nhắm mắt lại, như đang suy nghĩ, qua một hồi, lên tiếng: “Ám khí đó trông như thế nào?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Rất giống Bạo Vũ Lê Hoa Châm của Đường Môn, nhưng nhỏ hơn một chút, tốc độ cũng không nhanh bằng, nếu không thì trước khi ta kịp giết hắn, châm đó đã xuyên qua khắp người ta rồi.”

Cố Tích Triều nói: “Nếu bọn chúng đều có thứ vũ khí như vậy, chúng ta lần này khó khăn rồi.”

Thích Thiếu Thương lắc đầu, “Loại ám khí này tuy độc địa, nhưng phạm vi bắn rất nhỏ, trên chiến trường tác dụng không lớn. Ta đã hỏi được, bọn chúng là thuộc hạ của Tây Lộ Nguyên Soái Ngột Lỗ Nhĩ của quân Liêu, do Tham Tướng Bất Lỗ Hoa chỉ huy, phụng mệnh ở đây mai phục, tổng cộng 800 người, 600 mai phục trên Thiết Ngưu Sơn, 200 trong Ngư Tử Động, đến canh ba phát động tấn công.”

Cố Tích Triều bật cười, “800 lại dám tập kích 3000, tuy Liêu binh dũng mãnh, nhưng cũng không thể lấy ít địch nhiều như vậy. Chỗ này có nhiều nước, bọn chúng muốn đốt lương thảo cũng không có khả năng. Bọn chúng rốt cuộc có âm mưu gì?”

Thích Thiếu Thương nói: “Có lẽ bọn chúng muốn giữ chân chúng ta, đến Nhạn Môn Quan còn 3 ngày đường, bọn chúng có thể mai phục dọc đường.”

Cố Tích Triều quả quyết phủ định: “Tuyệt đối không thể, biên quan đang rất khẩn cấp, bọn chúng không rảnh đến mức dây dưa với một đoàn quân Tổng áp tải lương thảo.”

Thích Thiếu Thương nói: “Chúng ta cũng không cần ở đây đoán già đoán non, đợi qua đêm nay, mọi chuyện sẽ rõ ràng.”

Cố Tích Triều gật đầu: “Người nói không sai. Bây giờ là canh mấy rồi?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Quá nửa canh hai.”

Cố Tích Triều nói: “Ta ra ngoài xem xem.”

Thích Thiếu Thương nói: “Bên ngoài có ta và Nam đại nhân là được rồi, người lên xe ngựa nghỉ ngơi đi.”

Cố Tích Triều trở người ngồi dậy, chỉnh lại y phục, cười nói: “Người xem ta là gì?”

Thích Thiếu Thương biết tính y cố chấp, nói: “Tùy người.”

6. Chương 6

Hai người ra khỏi trường, Nam Phụng Đồng đi tới, nói: “Mọi chuyện đã an bài xong, chỉ đợi bọn chúng đến— Cố huynh sao lại ra đây? Huynh phong hàn chưa khỏi, nên nghỉ ngơi thêm.”

Cố Tích Triều lắc đầu, “Ta không sao, lát nữa đánh trận ra mồ hôi có lẽ sẽ đỡ hơn.”

Nam Phụng Đồng cười nói: “Cố huynh nhìn bề ngoài nho nhã, nhưng lại dũng mãnh hơn võ tướng, so với kẻ cả cười ngựa cũng không biết như ta thì quả là hơn xa.”

Cố Tích Triều nói: “Ta vốn là một nửa người giang hồ, Nam đại nhân xuất thân triều đình, làm sao so sánh được?”

Nam Phụng Đồng nói: “Giang hồ tự có chỗ tốt của giang hồ— Thích đại hiệp, đi về phía đông trăm dặm có phải là Liên Vân Trại?”

Thích Thiếu Thương gật đầu đáp: “Không sai, đợi đi đến Nhạn Môn Quan, tại hạ định về đó xem xem thế nào.”

Nam Phụng Đồng nói: “Ta từng nghe kể sự tích kháng Liêu của nghĩa binh Liên Vân Trại, chỉ tiếc lần này lộ trình của chúng ta không đi qua đó, nếu không ta nhất định đi xem thử một chuyến.”

Cố Tích Triều nói: “Liên Vân Trại trăm dặm cát vàng, Nam đại nhân mà đi đến đó, e rằng một ngày cũng ở không nổi.”

Nam Phụng Đồng cười đáp: “Tấn Trung khắp nơi là sa mạc, ta nhìn dọc đường cũng quen rồi. Trời cao ***g lộng, đất vàng trải dài, tà dương một dải đỏ thẫm như máu, không khí hào hùng thê lương, làm ta nhớ đến câu thơ của Vương Thiệu Bá (tức Vương Xương Linh, nhà thơ nổi tiếng thời Đường): ‘Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp, bất phá Lâu Lan chung bất hoàn...’”

(Trải qua trăm trận chiến trên sa mạc, giáp sắt cũng phải mòn Chưa phá được Lâu Lan, thề không quay trở lại...)

Lâu Lan: chỉ các dân tộc thiểu số thù địch)

Nam Phụng Đồng còn đang bộc phát tâm tình hoài cổ, trên Thiết Ngưu Sơn đột nhiên xuất hiện đốm đốm đuốc sáng lấp lờ như sao, tiếp theo đó là tiếng hô giết trời lên, nổ tiễn từ trên núi ào ào phóng xuống, một

mũi tên sượt qua gò má Nam Phụng Đồng, dọa đến y hét lớn một tiếng, rút đầu lại núp sau lưng Thích Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương vừa vung kiếm gạt đi vô số mũi tên đang bắn tới, vừa nói: “Chỗ này nguy hiểm, Nam đại nhân mau vào trong xe!”

Nam Phụng Đồng lần đầu tiên trải qua cảnh giao chiến hai quân, cứ chần chừ không chịu đi, Cố Tích Triều quay ra sau lưng y, đưa tay điểm huyệt.

Thích Thiếu Thương lập tức ôm lấy y, đưa vào trong xe ngựa được bảo vệ cẩn thận, rồi giải huyệt đạo, “Nam đại nhân, đặc tội rồi!”

Nam Phụng Đồng từ phía sau vừa la lên: “A—“ Thích Thiếu Thương đã phóng đi mất dạng.

Nỗ tiến bắn từ trên núi xuống tuy dữ dội, nhưng đội quân đã có chuẩn bị, ai nấy cầm khiên sẵn sàng, vì vậy thương vong không nhiều.

Sau loạt tên bắn, quân Liêu trên núi hét lớn tràn xuống, tay vung đao dài, khí thế vũ bão.

Tổng binh áp lương đều là quân cấm vệ của kinh thành, chưa từng giao chiến với quân Liêu, nhất thời bị khí thế đó chấn nhiếp, trong lòng run sợ, liên tiếp lùi ra, thậm chí lùi qua cả xe lương, để lương thảo phơi ra trước mắt kẻ địch.

Thích Thiếu Thương xông ra khỏi trận, trường kiếm tả xung hữu đột, trong chớp mắt đã hạ sát được một số Liêu binh.

Người Liêu thấy hấn dũng mãnh, liền điều cung nỏ thủ (người bắn nỏ) nhắm về phía hấn, nhất thời tên phóng như mưa.

Thích Thiếu Thương hét một tiếng, ánh kiếm loáng lên rực rỡ, kiếm quang như thác, cuốn lấy toàn bộ mũi tên lao tới, thân kiếm rung lên, tất cả mũi tên đều phóng ngược lại, các tay cung nỏ tránh không kịp, bị nỏ tiến xuyên qua, nhất thời hết thảy.

Thích Thiếu Thương cầm kiếm nhìn quanh, bạch y như nguyệt, nỏ tiến Liêu binh đều nhắm chuẩn vào hấn, nhưng không một ai dám bắn.

Nhân lúc Liêu binh khí thế suy giảm, vút khiên đi, quân Tổng dâng lên cao, trường thương đoản đao nhất tề xông lên, chuyển thủ thành công.

Thích Thiếu Thương dẫn dắt Tổng binh tung hoành chém giết, rất nhanh đã sát thương quân Liêu quá nửa.

Kiểm sắc trong tay hấn không ai địch nổi, kiếm quang như sương, bạch y như tuyết, nhất nhán nhất kiếm như ngân long tung hoành, đánh đâu thắng đó, chống lại tức chết.

Nam Phụng Đồng từ trong xe nhìn ra, tắc lưỡi nói: “Cửu Hiện Thần Long quả danh bất hư truyền.”

P/s: Vì cái đoạn đánh nhau này mà ta bị em trai khinh bỉ một phen YY

Ta nhờ nó đọc lại dùm (nó chuyên đọc mí cái truyện đánh nhau), nó sửa ta te tua...

Dù sao đi nữa, cảm ơn em trai đã đóng góp lời vàng ý ngọc

7. Chương 7

Chém giết gần hai khắc (nửa tiếng), trong Đào Hoa Điền đã chất đầy thi thể, mùi máu tanh bốc lên nồng nặc.

Quân Tống càng đánh càng hăng, bọn họ vốn chiếm ưu thế về số lượng, một khi sĩ khí lên cao, liền đánh đến quân Liêu không thể chống đỡ.

Thích Thiếu Thương hỏi Mục Cừ Bình, vốn từ nãy giờ luôn theo cạnh hấn: “Cố Tích Triều đâu?”

Mục Cừ Bình đảm chết một tên Liêu binh, rút thương ra, đáp: “Đến Ngư Tử Động rồi!”

Thích Thiều Thương hỏi: “Y đi một mình?”

Mục Cưu Bình gãi gãi đầu, đáp: “Ta không nhìn rõ là có người theo không.”

Thích Thiều Thương quay người định đi, “Ta đi tìm y!”

Mục Cưu Bình nắm lấy tay hắn, “Đại đương gia, huynh quản làm gì!”

Thích Thiều Thương giằng tay ra, đưa kiếm gạt đi nỏ tiễn phóng tới trước mặt, nghĩ thầm: Phục binh trong Ngư Tử Động đến giờ vẫn chưa ra, chắc chắn có nội tình.

Cũng không có thời gian giải thích với Mục Cưu Bình, chỉ nói: “Ở lại đây bảo vệ Nam đại nhân!”

Rồi quay người phóng đi.

Mục Cưu Bình không ngăn nổi hắn, đem một bầu nỏ khí trút lên người quân Liêu, trái dâm phải xỉa, hết như hung thần ác sát.

Thích Thiều Thương chạy tới Ngư Tử Động ở phía đối diện ngọn núi.

Trong động tối đen như mực, không có lấy một tia lửa, dừng nói hai trăm phục binh, cả dấu vết Cổ Tích Triều từng đi qua cũng không có.

Ngờ vực trỗi lên, hắn thổi bùng hỏa chiết tử (đồ giữ lửa), bước vào trong động.

Vừa được mấy bước, một trận gió âm từ trong động tràn ra, lửa trong chớp mắt phụt tắt, gió cuốn theo mùi máu tanh nồng nặc, khiến người ta buồn nôn.

Tim Thích Thiều Thương chùng xuống, hét lên một tiếng: “Cổ Tích Triều, người có trong đó không?”

Hắn gọi thêm mấy tiếng, vẫn không có người đáp.

Hắn lại thổi bùng hỏa chiết tử, tiến sâu vào trong động.

Hắn đi rất chậm, nội lực lan tỏa toàn thân, đốm lửa trong tay cũng theo đó mà dao động.

Đi thêm được mấy bước, hắn chợt “A” một tiếng, đồng tử tức thời co rút, dường như nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ khủng khiếp.

Lúc này khi vừa bước vào Ngư Tử Động, hắn liền cảm thấy trong động vô cùng ẩm ướt, trên đất dường như có rất nhiều nước đọng thành vũng, bây giờ dưới ánh lửa chiếu rọi, hắn cuối cùng cũng nhìn rõ nước đó từ đâu ra.

Trên vách dưới đất khắp nơi một màu đỏ rực, trước mắt vô số thi thể chồng chất lên nhau, những mảnh thân thể xương cốt đứt đoạn nhiều không kể xiết, đập dưới chân chính là những dòng máu chảy.

Đích thực là núi thây biển máu.

Thích Thiều Thương chỉ nhìn thấy trong đó một người, thanh y tóc đen, sắc mặt trắng bệch, không còn sinh khí.

Tay hắn run lên, gọi một tiếng: “Cổ Tích Triều!”

Không trả lời.

Thích Thiều Thương chậm chậm quỳ xuống, ôm lấy thân người y.

Hắn lại gọi thêm một tiếng, tiếng này cực nhẹ, như là thăm thì bên tai.

“Cổ Tích Triều!”

Hỏa chiết tử từ tay hắn rơi xuống, thấm vào máu tươi, ánh sáng trong khoảnh khắc hóa đỏ như máu, vụt tắt.

Một mảng yên tĩnh chết chóc, máu tươi và thi thể vương vãi khắp nơi, hết như huyết trì địa ngục, mùi máu ngọt tanh nhớp nháp theo hô hấp tràn vào phổi, khiến Thích Thiều Thương chừng như phát cuồng.

Hắn ôm lấy Cổ Tích Triều, chậm chậm ra khỏi động.

Bên ngoài động vẫn thoang thoảng mùi máu tanh, hòa lẫn vào đêm tối, bóng đêm trở nên khủng bố vô hạn.

8. Chương 8

Thích Thiếu Thương tìm một chỗ đặt Cổ Tích Triều xuống, tay áp lên huyết linh đài ở sau lưng y, truyền chân khí vào.

Không lâu sau, từ huyệt Cổ Tích Triều phát ra tiếng “khắc”, hồi tỉnh lại.

Thích Thiếu Thương thu tay về, để y tựa vào lòng mình, “Ta còn tưởng người chết rồi.”

Cổ Tích Triều miễn cưỡng nói: “Người nhìn thấy hết rồi?”

Thích Thiếu Thương gật gù đầu, “Không ngờ hai trăm quân Liêu đó lại chết hết trong động. Khi người đến thì chúng đã chết rồi?”

Cổ Tích Triều đáp: “Không sai, cảnh tượng ta nhìn thấy cũng giống như người vậy, có điều ta chưa kịp ra ngoài thì đã bị mùi tanh xông lên làm ngất đi.”

Thích Thiếu Thương nói: “Người đang bị sốt cao, đương nhiên là dễ bị choáng. Chỉ là không biết là ai đồ sát hết bọn Liêu bình này, lại có thể khiến cho hai trăm con người không kịp chống trả mà chết hết trong động, cả một kẻ chạy thoát ra cũng không có.”

Cổ Tích Triều bật cười khan: “Là người Kim.”

Thích Thiếu Thương kinh ngạc: “Người Kim?”

Cổ Tích Triều trả lời: “Không sai, còn nhớ mũi tên phóng ra từ Ngư Tử Động? Lúc đó ta đã thấy kỳ quái, vũ khí mà quân Liêu sử dụng ta đều có nghiên cứu qua, trước giờ chưa từng thấy loại tên này. Nếu ta đoán không lầm, đây là Phi Thạch Tiên dùng trong quân Kim. Còn tên người Liêu chết trong tay người chắc cũng không phải người Liêu, mà là thám tử của quân Kim trà trộn vào trong quân Liêu.”

Y phát ra tiếng cười trầm, “Đại đương gia, người lại bị người ta lừa rồi. Người không ngờ hẳn là người Kim, khi hỏi ra được tình hình bố trí binh lực của quân Liêu, người cứ tưởng hẳn nói thật mà lơ lửng cảnh giác, ai ngờ người ta lại dùng lời thật để lừa người, chờ cơ hội phản kích. Thứ giống như Bạo Vũ Lê Hoa Châm trong tay hẳn, thật ra là Tam Bộ Đồng Châm Tiểu Nỏ của người Kim. Loại nỏ này quả thực phạm vi bắn nhỏ, trên chiến trường rộng lớn không có mấy tác dụng, nhưng nếu chặn kẻ thù lại trong động, đồ sát trong cự ly gần, thì giống như bắt cá trong lu, đối phương căn bản không có cơ hội chạy thoát. Ta đã kiểm tra mấy thi thể kia, quả nửa là bị thương dưới loại vũ khí này, sau đó bị loạn đao chém chết.”

Thích Thiếu Thương hỏi: “Người đi lật mấy thi thể kia?”

Cổ Tích Triều thản nhiên trả lời: “Không lật ra kiểm tra, làm sao biết bọn chúng vì sao mà chết?”

Trong đầu Thích Thiếu Thương hiện lên hình ảnh y một mình tới lui lật tìm giữa núi thây biển máu, nghĩ thầm: Tâm cơ lạnh lùng sắc đá của người này, quả là thể gian hiểm gặp.

Lại hỏi: “Người sao rồi? Còn đứng dậy được không?”

Cổ Tích Triều đáp: “Đứng không nổi cũng phải đứng, bây giờ chúng ta phải lập tức quay về. Người Kim định nhân lúc người Liêu tập kích chúng ta để ngư ông đắc lợi, trước tiên là kích sát quân Liêu trong Ngư Tử Động, mượn chỗ ẩn thân, sau đó đợi quân Liêu trên núi phát động tấn công sẽ từ trong động âm thầm kéo lên đỉnh núi, đợi lúc Tổng Liêu đánh đến lưng bại câu thương mới phát động công kích. Từ trên núi đánh xuống sẽ tiện lợi hơn đánh từ trong động.”

Thích Thiếu Thương nói: “Không sai, chính là như vậy! Sau khi quân Liêu từ trên núi tràn xuống tấn công, chúng ta tuyệt đối không thể ngồi trên núi còn ẩn tàng một thế lực khác. Tình hình này mà bọn chúng phát động tấn công, chúng ta chắc chắn thập phần bị động.”

Hắn đứng thẳng dậy, đưa tay kéo Cổ Tích Triều đứng lên.

Hai người vội vã quay về Đào Hoa Điền.

9. Chương 9

Vừa tới nơi đã nghe tiếng hô chém giết vang trời, ánh lửa ánh gươm lấp loáng một vùng, máu thịt vương vãi, kinh tâm động phách.

Thích Thiếu Thương một kiếm chém chết hai tên địch xông tới, Mục Cưu Bình nhìn thấy hấn, hét lớn: “Đại đương gia, trên núi lại kéo xuống thêm một đạo quân Liêu! Chúng bắn tiến từ trên núi xuống, mọi người không kịp phòng bị, thương vong rất nhiều!”

Thích Thiếu Thương hét lại: “Đó không phải quân Liêu, mà là quân Kim! Mọi người cẩn thận!”

Mục Cưu Bình “A” một tiếng, nhất thời đứng sững ra đó, chợt có tiếng đao vụt lên bên người, hấn mới giật mình ý thức được nguy hiểm, quay người cầm thương đâm tới, ai ngờ bị nắm lấy đầu thương, không thể cử động, hấn tức khí chửi lên: “Cố Tích Triều! Người làm gì vậy?”

Cố Tích Triều một tay giữ lấy thanh đao đang chém xuống hấn, một tay nắm lấy đầu thương của hấn, vận lực một cái, đem hai người bắn văng ra ngoài, “Không biết tốt xấu, tự mình giải quyết đi!”

Tên người Kim cầm đao chém qua, Mục Cưu Bình vừa chạm đất liền lăn đi, tránh khỏi đường đao, bò lên đâm kẻ đó, kẻ đó không phải đối thủ của hấn, chỉ mấy chiêu đã bị hấn một thương đâm chết.

Mục Cưu Bình giải quyết xong tên đó, liền cầm thương xông tới chỗ Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều đang giao chiến với địch, nhất thời tránh không kịp, bị hấn một thương đâm rách áo, y đại nộ, một chưởng đánh lên ngực hấn, làm hấn văng ra xa.

Thích Thiếu Thương từ xa nhìn thấy, tức giận hét lên: “Cố Tích Triều! Người làm gì vậy?”

Cố Tích Triều bận ứng phó với quân Kim, không thềm để ý hấn.

Quân Kim nhiều hơn gấp mấy lần so với quân Liêu trước đó, quân Tống chiến đấu vô cùng gian khổ, thương vong càng lúc càng nhiều.

Thích Thiếu Thương đánh xuyên qua đám người, đến bên cạnh Cố Tích Triều, hai người quay lưng vào nhau, yểm hộ lẫn nhau.

Cố Tích Triều nói: “Sao hả? Tới báo thù cho Mục Cưu Bình?”

Thích Thiếu Thương nói: “Bớt phí lời đi! Quân Kim đông như vậy, xem ra muốn tận diệt chúng ta.”

Cố Tích Triều nói: “Bọn chúng vừa giết người, cướp lương thảo, vừa có thể đem đồ hết cho người Liêu, khiến cục diện Tống Liêu thêm căng thẳng, chính là kẻ nhất tiễn song điêu.”

Thích Thiếu Thương hỏi: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Cố Tích Triều cười lạnh một tiếng: “Còn làm sao nữa? Giết!”

Lời vừa mới dứt, y vụt xoay người phóng ra Thần Khóc Tiểu Phủ.

Mọi người chỉ thấy một dải sáng trắng lóe lên, lướt qua cổ mấy tên lính Kim xung quanh, lại vòng về đáp lên tay Cố Tích Triều.

Trên cổ mấy tên lính Kim phun trào suối máu, mấy cái đầu rơi xuống, thân thể cứng đờ đổ gục theo.

Cố Tích Triều trong chớp mắt đã đoạt tính mệnh bốn năm người, động tác gãy gọn khủng bố, thủ đoạn tàn khốc vô tình, cùng với tiếng quỷ khóc thần hào phát ra khi tiểu phủ phá không, quả thật giống như sứ giả địa ngục.

Y đứng ở đó, tay cầm tiểu phủ, ánh mắt quét qua bốn phía, khí thế âm lãnh độc địa, khiến quân Tống lẫn quân Kim xung quanh đều rùng mình kinh sợ.

Cố Tích Triều lớn tiếng: “Quân Tống nghe đây, trong cuộc chiến đêm nay, quân địch muốn diệt sạch tất cả chúng ta. Bây giờ, mọi người không cần nghĩ đến lương thảo hệ trọng, biên quan nguy cấp, xã tắc tồn vong, chỉ cần nhớ kỹ một chữ, đó là: Giết! Người giết chết kẻ địch, người được sống, người không giết được kẻ địch, người phải chết lại đây! Là sống là chết, đều nằm trong tay các người!”

Y biết rõ đội quân Tổng này là binh lính trấn giữ kinh thành, chưa từng ra chiến trường, chưa từng giao chiến với người Liêu người Kim, nhất thời không khơi được lòng thù hận khắc cốt với dị tộc, cũng không thể bộc phát sát khí cực đại, vì vậy dứt khoát dùng sinh tử tồn vong của cá nhân để khích lệ bọn họ chiến đấu.

Quân Tổng lúc đầu bị người Liêu tấn công, khó khăn lắm mới chiến thắng, lại gặp phải người Kim có quân số gấp bội người Liêu, nhất thời tinh thần dao động, sĩ khí suy yếu, lúc này được lời của Cố Tích Triều khích lệ, trong lòng hiểu rõ nếu không giết chết đám người Kim này thì đành bỏ mạng ở đây, vì vậy để giữ lấy tính mạng, mọi người đều lấy hết can đảm, nỗ lực chém giết, khí thế nhất thời dâng cao, sát khí bùng bùng.

Người Kim dũng cảm thiện chiến, cả quân Liêu trên chiến trường cũng có phần kiêng dè. Bọn họ vốn không xem đám quân Tổng này ra gì, và lại quân Tổng và quân Liêu vừa trải qua một trận ác chiến, sức cùng lực kiệt, bọn họ từ trên núi kéo xuống đánh cho quân Tổng trở tay không kịp, đương nhiên chiếm hết lợi thế.

Người Kim vốn muốn đánh một trận chấn động, diệt sạch toàn bộ quân Tổng, ai ngờ trong đám quân Tổng lại đột ngột xuất hiện hai cao thủ lợi hại phi phàm, chỉ trong phút chốc đã có vô số quân Kim phải bỏ mạng dưới tay họ, tình thế nhất thời đảo ngược.

Thủ lĩnh quân Kim thấy tình thế bất lợi, liền ra lệnh cho nổ thủ phóng tiễn.

Hai quân đang giao chiến, vốn không dễ phóng nổ, nhưng vì quân Kim giỏi kỵ xạ (cưỡi ngựa bắn cung), người người đều bắn nổ tài ba, nên họ mới dám mạo hiểm.

Vô số mũi tên nhắm vào quân Tổng đang trong trận hỗn chiến, vũ tiễn vun vút phóng tới, quân Tổng thi nhau đổ xuống dưới mưa tiễn.

Quân Tổng cũng dùng nổ tiễn phản kích, trên chiến trường nhất thời tràn ngập vũ tiễn.

10. Chương 10

Cố Tích Triều đang giao chiến với mấy tên Kim binh, chợt nghe thấy không xa có tiếng hét thảm, quay đầu nhìn qua, thì thấy một người Tổng binh bị quân Kim bắn trúng chân, lăn lộn trên đất, cùng lúc có hai mũi tên đang phá không lao tới, nhắm ngay ngực hắn.

Người Tổng binh đó không thể ngồi dậy, chỉ đành trăn mắt nhìn mũi tên vút tới.

Cố Tích Triều muốn cứu hắn, nhưng lại không dứt ra được, đành một chân vọt lên, đá một thi thể ở bên cạnh ra xa, chắn ngay trước đường tên.

Thi thể ở trên không trúng tên rơi xuống, lăn đến bên chân người Tổng binh đó.

Người Tổng binh nhìn thấy gương mặt thi thể, bi thống hét lên: “Trương đại ca!”, rồi liền nhào qua.

Cố Tích Triều giải quyết xong quân Kim xung quanh, liền phi thân tới, nhắc thi thể giơ lên chắn trước người Tổng binh bị thương, chỉ nghe ‘phụt phụt’ mấy tiếng, thi thể lại bị thêm mấy mũi tên găm vào.

Người Tổng binh bị thương đó gắng gượng bò ra từ sau thi thể, Cố Tích Triều thấy vậy tức giận nói: “Người không cần mạng?”

Người Tổng binh đó khóc lóc: “Cứ để bọn chúng giết ta đi! Ta không thể lấy thân thể của huynh đệ làm khiên chắn tên!”

Cố Tích Triều nói: “Huynh đệ của ngươi đã chết rồi!”

Người Tổng binh đó hai mắt đỏ ngầu: “Dù có chết rồi, cũng là huynh đệ của ta!”

Cố Tích Triều cười lạnh: “Được, vậy ngươi tới Diêm Vương Điện gặp lại huynh đệ ngươi đi!”

Y buông tay ra, để mặc người Tổng binh đó gắng sức kéo thi thể qua một bên.

Mấy mũi tên phóng tới chỗ hai người nằm trên đất, y cũng không thèm để ý.

Lúc này, một bóng người bay tới, nhấc hai người trên đất lên, vút mấy cái, đã đưa bọn họ ra phía sau xe lương, Cổ Tích Triều chỉ đứng một bên nhìn, nhếch môi cười lạnh.

Thích Thiếu Thương quay người lại, tức giận nói: “Người cứ khoanh tay nhìn hắn chết sao?”

Cổ Tích Triều nói: “Là tự hắn muốn chết, ta hà tất phải can?”

Thích Thiếu Thương nói: “Hắn không chịu dùng thân thể của huynh đệ để chắn tiền thì có gì sai?”

Cổ Tích Triều nói: “Trên chiến trường không phải người chết thì là ta vong, còn có chỗ cho mấy lời nói hư tình giả ý? Huynh đệ của hắn đã chết rồi, không lẽ lại vì một người chết mà trả giá bằng cả tính mạng của mình?”

Thích Thiếu Thương lạnh nhạt nói: “Tình nghĩa huynh đệ, bất kể sống chết, loại người vô tình vô nghĩa như người làm sao hiểu được?”

Cổ Tích Triều đưa tay ra, bắt lấy một mũi tên sượt qua bên tai, vút quay người đâm xuyên yết hầu một tên Kim binh đang lao tới, lại đưa tay gạt thi thể đó qua một bên, nói tiếp: “Trên chiến trường, sống chết chỉ trong gang tấc, vốn là nơi vô tình vô nghĩa, chỉ cần biết giết địch giữ mạng, còn tình nghĩa huynh đệ gì đó, lúc này đáng mấy cân mấy lượng?”

Thích Thiếu Thương vừa vung kiếm giết mấy tên Kim binh, vừa nói: “Trên chiến trường, tình chiến hữu còn hơn thủ túc ruột thịt, người không coi trọng tình nghĩa, làm sao có thể giữ được lòng quân?”

Cổ Tích Triều nói: “Chỉ cần không để người khác thấy, lòng quân làm sao mà dao động?”

Thích Thiếu Thương vung kiếm chặt một tên Kim binh làm đôi, máu tươi văng lên mặt, khiến ánh mắt hắn hiện lên sắc bén dị thường, “Trong tâm người không có hai chữ tình nghĩa, chỉ quan tâm mỗi lợi hại được mất. Như vậy nhất thời có thể qua mắt kẻ khác, nhưng không lẽ có thể trót lọt cả đời?”

Cổ Tích Triều cũng giận dữ không kém: “Theo lợi tránh hại là thiên tính của con người, người giữ lấy mấy đạo lý lớn lao đó cho bản thân người đi! Trên đời không phải ai cũng có võ công cao cường như Thích Đại Hiệp người, có thể kham nổi hai chữ tình nghĩa!”

Y nói xong thì tung người phóng đi, xông vào giữa quân Kim, Thần Khóc Tiểu Phủ mang theo tiếng gào thét ai oán không ngừng vút xoáy trong đêm tối.

Nơi tiếng thét trỗi lên, máu tươi văng tứ phía.

11. Chương 11

Cổ Tích Triều đang giao chiến với mấy tên Kim binh, chợt nghe thấy không xa có tiếng hét thảm, quay đầu nhìn qua, thì thấy một người Tống binh bị quân Kim bắn trúng chân, lăn lộn trên đất, cùng lúc có hai mũi tên đang phá không lao tới, nhằm ngay ngực hắn.

Người Tống binh đó không thể ngồi dậy, chỉ đành trăn mắt nhìn mũi tên vút tới.

Cổ Tích Triều muốn cứu hắn, nhưng lại không dứt ra được, đành một chân vọt lên, đá một thi thể ở bên cạnh ra xa, chắn ngay trước đường tên.

Thi thể ở trên không trúng tên rơi xuống, lăn đến bên chân người Tống binh đó.

Người Tống binh nhìn thấy gương mặt thi thể, bị thống hết lên: “Trương đại ca!”, rồi liền nhào qua.

Cổ Tích Triều giải quyết xong quân Kim xung quanh, liền phi thân tới, nhấc thi thể gior lên chắn trước người Tống binh bị thương, chỉ nghe ‘phụt phụt’ mấy tiếng, thi thể lại bị thêm mấy mũi tên găm vào.

Người Tống binh bị thương đó gắng gượng bò ra từ sau thi thể, Cổ Tích Triều thấy vậy tức giận nói: “Người không cần mạng?”

Người Tống binh đó khóc lóc: “Cứ để bọn chúng giết ta đi! Ta không thể lấy thân thể của huynh đệ làm khiên chắn tên!”

Cổ Tích Triều nói: “Huynh đệ của người đã chết rồi!”

Người Tổng binh đó hai mắt đỏ ngầu: “Dù có chết rồi, cũng là huynh đệ của ta!”

Cổ Tích Triều cười lạnh: “Được, vậy người tới Diêm Vương Điện gặp lại huynh đệ người đi!”

Y buông tay ra, để mặc người Tổng binh đó gắng sức kéo thi thể qua một bên.

Mấy mũi tên phóng tới chỗ hai người nằm trên đất, y cũng không thèm để ý.

Lúc này, một bóng người bay tới, nhấc hai người trên đất lên, vút mấy cái, đã đưa bọn họ ra phía sau xe lương, Cổ Tích Triều chỉ đứng một bên nhìn, nhếch môi cười lạnh.

Thích Thiệu Thương quay người lại, tức giận nói: “Người cứ khoanh tay nhìn hắn chết sao?”

Cổ Tích Triều nói: “Là tự hắn muốn chết, ta hà tất phải can?”

Thích Thiệu Thương nói: “Hắn không chịu dùng thân thể của huynh đệ để chắn tiền thì có gì sai?”

Cổ Tích Triều nói: “Trên chiến trường không phải người chết thì là ta vong, còn có chỗ cho mấy lời nói hư tình giả ý? Huynh đệ của hắn đã chết rồi, không lẽ lại vì một người chết mà trả giá bằng cả tính mạng của mình?”

Thích Thiệu Thương lạnh nhạt nói: “Tình nghĩa huynh đệ, bất kể sống chết, loại người vô tình vô nghĩa như người làm sao hiểu được?”

Cổ Tích Triều đưa tay ra, bắt lấy một mũi tên sượt qua bên tai, vút quay người đâm xuyên yết hầu một tên Kim binh đang lao tới, lại đưa tay gạt thi thể đó qua một bên, nói tiếp: “Trên chiến trường, sống chết chỉ trong gang tấc, vốn là nơi vô tình vô nghĩa, chỉ cần biết giết địch giữ mạng, còn tình nghĩa huynh đệ gì đó, lúc này đáng mấy cân mấy lượng?”

Thích Thiệu Thương vừa vung kiếm giết mấy tên Kim binh, vừa nói: “Trên chiến trường, tình chiến hữu còn hơn thủ túc ruột thịt, người không coi trọng tình nghĩa, làm sao có thể giữ được lòng quân?”

Cổ Tích Triều nói: “Chỉ cần không để người khác thấy, lòng quân làm sao mà dao động?”

Thích Thiệu Thương vung kiếm chặt một tên Kim binh làm đôi, máu tươi văng lên mặt, khiến ánh mắt hắn hiện lên sắc bén dị thường, “Trong tâm người không có hai chữ tình nghĩa, chỉ quan tâm mỗi lợi hại được mất. Như vậy nhất thời có thể qua mắt kẻ khác, nhưng không lẽ có thể trót lọt cả đời?”

Cổ Tích Triều cũng giận dữ không kém: “Theo lợi tránh hại là thiên tính của con người, người giữ lấy mấy đạo lý lớn lao đó cho bản thân người đi! Trên đời không phải ai cũng có võ công cao cường như Thích Đại Hiệp người, có thể kham nổi hai chữ tình nghĩa!”

Y nói xong thì tung người phóng đi, xông vào giữa quân Kim, Thần Khốc Tiểu Phủ mang theo tiếng gào thét ai oán không ngừng vút xoáy trong đêm tối.

Nơi tiếng thét trỗi lên, máu tươi văng tứ phía.

12. Chương 12

Đoàn xe lương lại tiếp tục lên đường, đi chưa được 50 dặm, chợt thấy phía trước bụi tung mù mịt, một con khoái mã phi như bay xông đến, chính là Mục Cừ Bình.

Thích Thiệu Thương phóng ngựa chạy tới, một tay nắm lấy cương của Mục Cừ Bình, kéo ra cách đoàn quân nửa dặm, mới hỏi: “Sao người quay về sớm vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Mục Cừ Bình kinh hoàng thất sắc: “Đại đương gia, không xong rồi! Ta nhìn thấy phía trước có quân Liêu, bọn chúng đang áp giải rất nhiều bá tánh, trong đó rất nhiều người là huynh đệ trong trại của chúng ta, không biết làm sao lại bị quân Liêu bắt được!”

Sắc mặt Thích Thiệu Thương vụt biến, hỏi: “Quân Liêu có bao nhiêu người?”

Mục Cừ Bình đáp: “Hơn 200 người, toàn là kỵ binh! Đại đương gia, làm sao đây? Có đi cứu huynh đệ và bá tánh không?”

Thích Thiếu Thương nghĩ thầm: hiện tại số kỵ binh có thể điều động trong quân không tới 200, còn phải dùng vào bảo vệ đội áp lương, tuyệt đối không thể phân tán binh lực.

Rồi nói: “Ta đi với người, chúng ta đi cứu chúng huynh đệ!”

Mục Cừ Bình hỏi: “Chỉ hai người chúng ta?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Đêm qua mọi người vừa trải qua một trận ác chiến, bây giờ lấy đâu sức lực theo chúng ta đi cứu người, chưa kể nếu họ còn sức chiến đấu, bây giờ mà đi theo chúng ta, đội áp lương còn lại phải tính sao? Chúng ta sao có thể vì chuyện riêng mà phá hỏng chuyện công?”

Mục Cừ Bình gật gật đầu, hào khí vụt dâng, “Vậy thì, Đại đương gia, hai người chúng ta đi! Chỉ hai người chúng ta cũng đủ đánh bọn chúng tôi rồi!”

Từ đằng sau chợt truyền lại một thanh âm lạnh lẽo: “Các người muốn đi đâu?”

Thích Thiếu Thương quay đầu, Cố Tích Triều đang cưỡi ngựa đứng ở phía sau hắn, mím chặt môi, sắc mặt lạnh lùng.

Thích Thiếu Thương nói: “Người Liêu bắt đi huynh đệ trong trại của ta, ta không thể khoanh tay đứng nhìn. Phiền người nói lại với Nam đại nhân một tiếng, nói ta tạm thời rời đi, ba canh giờ sau sẽ quay lại.”

Cố Tích Triều hừm một tiếng, nói: “Người có còn nhớ người ở đây là vì cái gì không?”

Thích Thiếu Thương trầm giọng: “Hộ tống đội áp lương đến Nhận Môn Quan.”

Cố Tích Triều nói: “Đã biết như vậy, người lại định vì tư bỏ công? Người Liêu rõ ràng cố ý dẫn dụ người đi, mục đích là để phân tán binh lực của chúng ta rồi công phá riêng rẽ, không lẽ người không biết?”

Thích Thiếu Thương chau mày: “Người cũng biết người Liêu cố ý dụ ta đi, nếu ta không đi, tính mạng của mấy trại binh kia khó bảo toàn! Người yên tâm, ta tuyệt đối không mang đi một binh một tốt.”

Cố Tích Triều cười lạnh: “Thích đại hiệp võ công cái thế, một người cũng đủ sức địch lại mấy trăm quân Liêu, ta xin bái phục! Có điều lỡ như Thích đại hiệp bị bắt, bọn quân Liêu kia quay đầu lại tấn công xe lương, lúc đó phải làm sao đây?”

Thích Thiếu Thương gằn từng tiếng: “Ta tuyệt đối không để một tên Liêu binh đến được đây.”

Trên mặt Cố Tích Triều hiện vẻ giễu cợt: “Thích đại hiệp, người cứ nhất định không quên xuất thân của mình, phải bị bắt chung một chỗ với mấy tên thổ phỉ kia mới cam tâm sao? Tại sao cái thói hành sự lỗ mãng này cứ mãi không sửa được?”

Thích Thiếu Thương ngửa mặt cười lớn, cảm thấy trong số các câu vấn tội mà cả đời phải nhận, câu này là lạ lùng nhất, mà cũng nực cười nhất.

Mục Cừ Bình tức giận chửi lên: “Cố Tích Triều, người tính làm cái quỷ gì?”

Cố Tích Triều mặc kệ hắn, giục ngựa phóng tới trước mặt Thích Thiếu Thương, “Không được đi!”

Thích Thiếu Thương nói: “Người có quyền gì ra lệnh cho ta?”

Cố Tích Triều đáp: “Người tự đi nạp mạng ta không quản, nhưng ta không thể đứng nhìn người vì chuyện cá nhân mà dẫn đám quân Liêu đó tới đây! Chỉ cần người không đi, quân Liêu nhất định phải kiêng dè, không dám tập kích xe lương.”

Thích Thiếu Thương cười đáp: “Người quản không nổi, nên tốt nhất là đừng có quản. Ta đã nói sẽ hộ tống lương thảo đến Nhận Môn Quan, thì nhất định làm được, bây giờ ta nói đi cứu huynh đệ trong trại, thì cũng nhất định nói được làm được!”

Cố Tích Triều nói: “Người đánh thắng ta, ta mới cho người qua.”

Thích Thiếu Thương trừng mắt nhìn y, ánh mắt sáng rực mà thâm sâu lạnh giá, sắc bén như dao, “Cố Tích Triều, người nghe cho rõ: Ta cản đường người, người nhất định giết ta, người cản đường ta, ta cũng làm y hết. Tránh ra!”

Cố Tích Triều không nhúc nhích, Mục Cưu Bình nhin không được, giục ngựa phóng tới, một thương đâm lên.

Thích Thiếu Thương đưa tay giữ lấy cán thương, “Dừng tay!”

Mục Cưu Bình sốt ruột nói: “Đại đương gia, y không tránh đường, làm sao ta đi qua?”

Thích Thiếu Thương buông tay ra: “Y sẽ nhường đường.”

Cố Tích Triều trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt như ngọn đuốc bùng cháy trong đêm đông, lạnh giá và nóng bỏng đan quện vào nhau, cuối cùng bật cười.

“Quả không thẹn là Thích Thiếu Thương!”

Y kéo ngựa quay đầu, tay áo rộng phất một cái, làm cử chỉ chào mời, “Cung thỉnh Đại đương gia lên đường!”

Mục Cưu Bình “Phi” một tiếng, lông mày trợn lên, “Cố Tích Triều! Bà mẹ ngươi nói xúi quẩy gì đó?”

Cố Tích Triều cười nói: “Sao hả? Không lẽ muốn ta quỳ xuống để tiễn?”

Mục Cưu Bình tức điên: “Ngươi—“

Thích Thiếu Thương hét lên, “Lão Bát! Chúng ta đi!”

Lúc phóng ngựa qua chỗ Cố Tích Triều, Mục Cưu Bình trừng mắt hung hăng nhìn y một cái, rồi giục ngựa đuổi theo Thích Thiếu Thương.

Cố Tích Triều nhìn theo bóng dáng hai người, vẻ giấu cợt trên mặt từ từ lụi đi, thay vào đó là một loại biểu cảm phẫn nộ, bức bối, lại vừa không cam tâm.

Đôi môi hồng mím chặt, trong đôi mắt đẹp để ngưng tụ một luồng cảm xúc mãnh liệt. Mấy sợi tóc nhẹ nhẹ phiêu động bên mặt, lại khiến sắc mặt lạnh lùng sắc bén kia thoáng hiện lên một vẻ mơ màng kỳ lạ.

13. Chương 13

Thích Thiếu Thương và Mục Cưu Bình phi ngựa được mấy chục dặm, quả nhiên nhìn thấy phía trước có một toán quân Liêu, bọn chúng ai nấy đều cười chiến mã cao lớn, khôi giáp lấp lánh.

Phía sau đám ngựa cột một sợi dây thừng dài kéo theo hơn hai trăm người Tổng mặc trang phục thường dân, ai nấy mặt mũi tiều tụy, bầm đầy cát bụi.

Bọn họ bị quân Liêu bắt giữ, bị trói thành một dây lê theo sau ngựa, phải chịu không biết bao vất vả tủi nhục, ai nấy đều cúi gầm mặt ủ rũ.

Trong đám có mấy người ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy ở phía chân trời cát vàng xuất hiện hai con ngựa đang cười gió phóng tới.

Hai người kỵ sĩ, một người to cao cường tráng như trụ sắt, hàm râu quai nón che hết nửa gương mặt, người kia một thân áo trắng, ánh lên giữa cát vàng, vô cùng nổi bật.

Mấy người nhìn thấy đều lộ vẻ kinh ngạc mừng rỡ: “Đại đương gia! Bát trại chủ!”, những người Tổng còn lại nghe được, lập tức ngẩng đầu lên, mặt lộ vẻ hân hoan vui sướng, không dám tin vào mắt mình.

Bọn họ nếu không phải trại binh trong Liên Vân Trại thì cũng là bá tánh sống quanh đó, cái tên Thích Thiếu Thương đối với họ chẳng khác nào một truyền kỳ!

Quân Liêu ghìm cương dừng ngựa, trên mặt tên tham tướng thủ lĩnh thoáng hiện nét cười: Thích Thiếu Thương quả nhiên đã tới!

Hắn tên là Đạt Lỗ Hãn, từng nhiều lần giao chiến với nghĩa binh Liên Vân Trại ở vùng Nhạn Môn Quan, có thể coi là đối thủ lâu năm của Thích Thiếu Thương.

Hắn chính là người nghĩ ra mưu kế sắp đặt phục binh ở Đào Hoa Điền, trước là đánh tan nhuệ khí và quân chủ lực của quân Tống, sau đó tập kích Liên Vân Trại bắt đi trại binh, dẫn dụ Thích Thiếu Thương đến đây, phân tán quân lực của địch để dễ bề tiêu diệt.

Nhưng hắn quả thật không ngờ, chuyện mai phục trong Đào Hoa Điền lại bị người Kim lợi dụng để ngư ông đắc lợi, khiến cho 800 quân Liêu phải toàn bộ bỏ mạng, nhưng sau đó hai bên Tống Kim đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, ngược lại càng có lợi cho bước kế hoạch tiếp theo.

Nhưng hắn không thể lường được, Thích Thiếu Thương chỉ mang theo một người chứ không phải một đoàn quân Tống như dự kiến!

Đạt Lỗ Hãn không khỏi kinh ngạc nghi ngờ: Không lẽ Thích Thiếu Thương muốn dựa vào sức của hai người để địch lại hai trăm kỵ binh?

Hắn nhếch mép cười lạnh: Thích Thiếu Thương, người dám ngông cuồng như vậy, chỗ này sẽ thành mồ chôn của người!

Thích Thiếu Thương ghim cương ngựa, hét lớn: “Đạt Lỗ Hãn, mấy năm không gặp, chúng ta lại tái ngộ trên chiến trường!”

Đạt Lỗ Hãn đáp: “Thích Thiếu Thương, người Hán các người có câu, Thiên nhai hà xứ bất tương phùng, hôm nay chúng ta gặp lại, cũng có thể coi là xuất kỳ bất ý (bất ngờ, không lường được).”

Thích Thiếu Thương cười vang: “Xuất kỳ bất ý? Người không phải đang ở đây chờ ta tự chui đầu vào lưới?”

Đạt Lỗ Hãn ha ha cười lớn, “Biết rõ là chui đầu vào lưới mà người cũng dám đến, phải nói người là anh hùng, hay là đồ ngốc?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Thắng làm vua thua làm giặc, hôm nay ta mà thắng, tất sẽ là anh hùng, còn nếu thua, đương nhiên là kẻ ngốc, không cần người lo.”

Đạt Lỗ Hãn lướt mắt nhìn đám quân Liêu gươm giáo sẵn sàng ở xung quanh, nói: “Thắng? Dù cho người có võ công cái thế, không lẽ có thể dùng sức một người để địch lại hai trăm kỵ binh?”

Mục Cưu Bình vung thương chĩa vào mặt hắn, chửi mắng: “Cái gì sức của một người? Người không thấy gia gia người đang đứng ở đây à?”

Đạt Lỗ Hãn cười đáp: “Được, coi như các người có sức của hai người, không lẽ mỗi người có thể đánh lại một trăm?”

Mục Cưu Bình hét lớn: “Gia gia người có ngoại hiệu là Thương Kích Vạn Nhân Địch! Đừng nói một trăm, một vạn ta cũng không coi ra gì!”

Quay đầu hướng về cái trại binh đang bị trói: “Chúng huynh đệ, các người nói xem có phải không? Các người có nhận ra Bát trại chủ của các người không? Có biết lợi hại của Bát trại chủ của các người không?”

Một người trại binh la lớn: “Phải! Bát trại chủ uy phong dũng mãnh, bọn Liêu cầu này gặp phải Bát trại chủ, tới một tên chết một tên, tới hai tên chết hai tên!”

Những người còn lại tuy bị quân Liêu uy hiếp không dám mở miệng, nhưng trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động không thể kiềm nén.

Đạt Lỗ Hãn nghĩ thầm, Thích Thiếu Thương đơn thân độc mã đến đây, quân Tống không bị phân tán, kế hoạch chia ra để đánh coi như tan tành, bây giờ không thể kéo dài hơn nữa, phải diệt ngay Thích Thiếu Thương, hắn mà chết thì quân Tống sẽ như hổ bị bẻ răng, rất dễ đối phó.

Nghĩ đến đây, hắn không thềm đầu khẩu với Thích Thiếu Thương nữa, cất tiếng: “Thích Thiếu Thương, là anh hùng hay kẻ ngốc, sẽ biết ngay thôi! Ta kính người là hảo hán, sẽ không dùng tính mạng của người trong Liên Vân Trại để uy hiếp người đầu hàng, người có bản lĩnh thì tiến lên giao đầu với hai trăm kỵ sĩ của ta!”

Hắn phất tay một cái, quân Liêu phóng ngựa tiến lên, trong chớp mắt đã bao vây Thích Thiệu Thương và Mục Cư Bình vào giữa, làm thành một thế trận hình tròn, người ngựa không ngừng chuyển động, từ từ thu hẹp vòng tròn lại, hơn trăm thanh trường mâu chĩa vào bên trong, hàn quang lóe sáng, sát khí bao trùm.

Tim của các trại binh và bá tánh đều nhảy vọt lên cổ, trong tình huống này, đừng nói là người, cả một con chim cũng không thể bay thoát!

Ta đã trở lại sau mấy ngày đóng cửa tự kỷ ^^, Sa Chi Hoa thăng tiến

14. Chương 14

Thích Thiệu Thương ngồi trên ngựa, ánh mắt hơi cúi, thân người bất động, giống như biển không gợn sóng, núi cao trầm mặc.

Quân Liêu vây quanh không rõ ý đồ của hắn, chỉ dựa vào bản năng mà cảm nhận được nguy hiểm.

Dường như họ biết được, bên dưới mặt biển phẳng lặng là những dòng nước dữ cuộn xoáy, trong lòng núi cao trầm mặc là dung nham hủy diệt phun trào.

Bất chợt, đôi mắt như sao lạnh của Thích Thiệu Thương lóe lên, hét lớn một tiếng, “Lão Bát!”

Mục Cư Bình đáp: “Có!”

Tiếng này của hắn vô cùng mạnh mẽ vang dội, như sấm gầm rung động, chấn động cả cát bụi tung bay trong gió.

Hét xong một tiếng, hắn cảm thương giờ ra, hai cánh tay vững chãi như đúc từ sắt thép.

Cùng lúc, Thích Thiệu Thương từ trên lưng ngựa phóng người bay lên, đạp một cái lên cây thương của Mục Cư Bình, mượn sức hất thương mạnh mẽ của Mục Cư Bình để phóng vọt lên, hết như rồng bay giữa trời, nhanh như chớp vọt lao vào trong đám ngựa bao quanh, chân đạp liên tiếp giữa không trung, đá ba mươi mấy Liêu binh văng khỏi ngựa, lại đoạt lấy trường mâu trong tay quân Liêu, gom thành một bó, phóng chúng về phía đám tù binh người Tống đang bị trói ngồi ở đằng xa.

Ba mươi mấy Liêu binh chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy một luồng sáng bạc vọt qua trước mắt, sau đó tay bỗng nhiên trống không, rồi trời đất xoay chuyển, người tự nhiên văng xuống đất.

Quân Liêu xung quanh kinh hoàng thất sắc, đồng loạt đâm trường mâu vào thân người giữa không trung, lại chợt thấy trong tay trống không, giống như trường mâu tự nhiên bốc hơi không một dấu vết.

Toàn bộ võ công của Thích Thiệu Thương lúc này được chuyển hóa thành tốc độ và sức mạnh— tốc độ đá bay người trong chớp nhoáng, sức mạnh đoạt lấy binh khí chỉ trong một chiêu.

Người Tống ở ngoài trận chỉ kịp nhìn thấy mấy chục thanh trường mâu bay vút qua đầu, một trại binh vùng đứng lên, giơ cao hai tay, để đầu nhọn của một thanh mâu nhắm đúng chỗ thường trói hai tay mình, thanh mâu vút tới cực mạnh lập tức cắt đứt dây thừng, lại tiếp tục bay vút qua đầu người trại binh đó.

Người trại binh dùng sức giữ bỏ dây trói, chụp lấy một thanh trường mâu rút dưới đất, nhanh chóng dùng mũi mâu bén nhọn cắt đứt dây trói của mấy người xung quanh.

Chỉ trong chốc lát, rất nhiều người đã được tự do.

Đạt Lỗ Hãn vừa kinh vừa nộ, hắn không ngờ Thích Thiệu Thương phô diễn võ công phi thường đáng sợ như vậy, mục đích hóa ra không phải là giết địch, mà là giải thoát đám người Tống ở ngoài trận, giao cho họ binh khí, biến đám người vốn là tù binh này thành quân sĩ có khả năng chiến đấu.

Hắn giữ lại tính mạng mấy kẻ này vốn là để uy hiếp Thích Thiệu Thương, nằm mơ cũng không ngờ lại để Thích Thiệu Thương lợi dụng, uy hiếp ngược lại Đạt Lỗ Hãn hắn!

Kinh hoàng phẫn nộ, Đạt Lỗ Hãn lệnh cho thế trận ngựa lập tức thu hẹp, khóa chặt Thích Thiệu Thương vào bên trong.

Nhưng hắn đã chậm một bước.

Thích Thiếu Thương khi đá người văng khỏi ngựa cũng đồng thời đá luôn đám ngựa đó, hấn dùng lực không lớn, không đủ làm chết ngựa, nhưng cũng khiến chúng vì đau đớn mà hoảng loạn vùng chạy, khiến thế trận tan vỡ tán loạn.

Dưới vó ngựa điên cuồng dẫm đạp, bốn năm chục Liêu binh tức thời tan xương nát cốt, vô số tiếng gào thét liên tiếp vang lên.

Thích Thiếu Thương và Mục Cưu Bình vốn bị bao vây ở trung tâm đã nhân hỗn loạn mà cướp lấy mấy chục con ngựa xông ra khỏi trận.

Các trại binh ngoài trận từng theo hai người họ nhiều năm, đương nhiên hiểu ý, lập tức phi thân lên ngựa, tay cầm trường mâu chiến đấu với quân Liêu.

Thích Thiếu Thương vẫn tiếp tục cướp lấy binh khí của quân Liêu, phát lại cho các trại binh khác.

Cục diện hai trăm người bao vây hai người, trong chớp mắt đã biến thành gần trăm người hỗn chiến với hơn trăm người.

Tuy kỵ binh của người Liêu dũng mãnh thiện chiến, nhưng đám trại binh Liên Vân Trại sau khi bị bắt đã phải chịu không ít áp bức nhục nhã, ai nấy đều ôm một bầu căm phẫn sâu sắc, lại nhìn thấy Đại đương gia trong lòng họ uy dũng như thần, sĩ khí liền tăng vọt, lòng thề quyết sống chết đến cùng với quân Liêu.

Trong mắt Đạt Lỗ Hãn ánh lên tia âm hiểm hung tợn, vung tay ra hiệu kỵ binh lùi ra, đổi mâu thành cung, định bắn chết hết người Tống.

Quân Liêu đều cười trên ngựa nên có thể lùi ra rất nhanh, người Tống thì chỉ đi bộ, trong đó còn có bá tánh tay không tác sát.

Thích Thiếu Thương lập tức ra lệnh cho Mục Cưu Bình quây ngựa lại thành một vòng, cho bá tánh nấp vào bên trong, còn hấn và Mục Cưu Bình ở ngoài cùng, vung thương múa kiếm, nỗ lực gạt đi mưa tên bắn tới.

Vũ tiễn của quân Liêu không ngừng lao tới, rào rào bất tận, lũ ngựa chấn bên ngoài lần lượt đổ gục, không còn che chắn nổi đám người phía sau.

Thích Thiếu Thương nghĩ thầm: muốn bắn người trước tiên phải bắn ngựa, muốn bắt giặc trước hết phải bắt thủ lĩnh!

Cách duy nhất bây giờ chính là giết chết Đạt Lỗ Hãn, chỉ có như vậy mới có thể làm tan vỡ sĩ khí của quân Liêu!

Hấn phóng người lên một con ngựa chưa bị trúng tên, bất chấp mưa tên mà lao vào giữa quân địch, kiếm trong tay lóa sáng chói lòa, khí thế áp đảo, sát khí cuộn cuộn tỏa ra từ kiếm như kích lui mưa tên, không một mũi tên nào đến được chỗ hấn.

Thích Thiếu Thương phóng đến nửa đường, chợt nghe bên tai vang lên một tiếng hét “Bát trại chủ!”

Hấn quay đầu lại, nhìn thấy vòng quây bằng ngựa bị mất đi một góc.

Mục Cưu Bình đang đứng chắn ở đó, vô số mũi tên lao dồn về hấn, biết rõ chỉ cần bắn gục hấn thì có thể diệt sạch người Tống bên trong.

Trường thương trong tay hấn đã không thể gạt hết số tên phóng tới, nhưng hấn vẫn quyết liệt trụ lại, một bước không rời.

Mắt Thích Thiếu Thương bùng lên ngọn lửa, không thềm suy nghĩ liền kéo mạnh đầu ngựa, xông về phía Mục Cưu Bình.

Mục Cưu Bình tuyệt vọng hét lên: “Đại đương gia! Đừng qua đây!”

Thích Thiếu Thương dường như không nghe thấy, bên tai chỉ còn vang tiếng mũi tên vùn vụt lao đi trong không khí và tiếng gió cát thổi vù vù.

Còn mấy trượng cuối cùng, ngựa bị trúng tên, hí lớn một tiếng rồi gục xuống.

Thích Thiếu Thương từ lưng ngựa phóng lên, dùng tốc độ còn nhanh hơn tên bắn để lao tới trước người Mục Cừ Bình.

15. Chương 15

Từ đằng xa, có một người ở giữa một dải hoang mạc đang theo dõi cảnh tượng này, mặt không lộ cảm xúc. Y nhìn Thích Thiếu Thương lao về hướng Đạt Lỗ Hãn, lại nhìn hãn xông ngược trở lại, chắn ngay trước người Mục Cừ Bình.

Y nhìn tiễn phóng tới trước mặt hãn lần lượt bị đánh rớt, lại nhìn thấy hãn quay lưng về quân Liêu, để lộ toàn thân dưới mưa tên.

“Thích Thiếu Thương, Thích Thiếu Thương...”

Trong lòng y có rất nhiều lời, nhưng miệng chỉ có thể lặp đi lặp lại ba từ này, dường như ba từ này là ẩn số lớn nhất đời y, dù y có dồi hết tài trí thông minh của mình cũng không thể tìm ra đáp án.

Thích Thiếu Thương đã không kịp quay người khua kiếm, Mục Cừ Bình cũng không kịp đẩy hãn ra— hãn cũng không thể đẩy nổi, bọn họ chỉ có thể ở trong mắt nhau nhìn thấy cùng một loại tình cảm, một loại tình cảm giữa huynh đệ, bất chấp sống chết, lúc nào cũng có thể hy sinh vì đối phương.

Ngay lúc này, bên tai họ đồng thời vang lên một trận quỳ khóc thần hào.

Mục Cừ Bình nhìn thấy một đạo ánh sáng trắng lóa như tuyết vút tới sau lưng Thích Thiếu Thương, vạch thành một đường vòng cung giữa không trung, gạt bay hơn phân nửa số tên phóng tới.

Mục Cừ Bình không kịp suy nghĩ, lập tức vùng thương quét đi những mũi tên còn lại.

“Đại dương gia! Huynh sao rồi? Huynh không sao chứ?” Hãn lo lắng hét lên.

Thích Thiếu Thương lắc lắc đầu, lật tay vùng kiếm, Mục Cừ Bình nhìn thấy một đoạn thân tên rơi xuống, mắt tức thời cay xè, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế không phát một tiếng, hãn biết lúc này tuyệt đối không được để người khác biết Thích Thiếu Thương đã bị thương.

Thích Thiếu Thương chỉ ra lệnh, “Tùy cơ hành động!” rồi lập tức phi thân về phía quân Liêu.

Từ giữa quân Liêu phóng ra một thân ảnh thanh sắc, người này không biết từ đâu ra, bất ngờ cướp lấy cung nỏ và ống tiễn của một Liêu binh, giương nỏ bắn tiễn về phía cung thủ quân Liêu.

Dù là ở trong người Liêu, người Kim, người Tống, Đạt Lỗ Hãn cũng chưa từng nhìn thấy thứ tiễn pháp như vậy.

Chỉ thấy y hơi nghiêng đầu, hai tay giữ chặt nỏ, mắt chớp cũng không chớp, nỏ chuyển theo tay, tùy tiện bắn ra, hình như căn bản không phí thời gian nhắm bắn, nhưng lại cực nhanh, cực chuẩn, cực hiểm.

Một tiễn một mạng, hai tiễn hai mạng, phát ra hơn mười tiễn, trong chớp mắt đã đoạt tính mạng của hơn mười người.

Người này đương nhiên là Cố Tích Triều.

Cung thủ bị Cố Tích Triều dọa đến kinh hoàng khiếp đảm, tất cả đều quay người ngấm chuẩn vào y, nhưng y không để ý, cứ liên tiếp bắn về phía quân Liêu, hoàn toàn không thèm né tránh nỏ tiễn mà quân Liêu phóng tới.

Một bóng người như phi ưng lao tới, một kiếm gạt bay tất cả tên phóng về Cố Tích Triều, đứng chắn trước mặt y.

Kiếm trong tay hãn như ngân long xuất hải, như cầu vồng vụt lên, dưới ánh kiếm đó, một giọt nước cũng không thể lọt qua, một cây kim mảnh cũng không thể xuyên thấu, hệt như một lá chắn không thể phá hủy.

Người này đương nhiên là Thích Thiếu Thương.

Thích Thiều Thương nhắm chuẩn một kẻ hờ trong đám quân, một kiếm trăm gục một tên Liêu binh, cướp lấy ngựa của hắn rồi phóng người bay lên, cúi xuống đưa tay cho Cố Tích Triều, y nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng như phi yến rơi xuống sau lưng hắn.

Hai người xông vào giữa quân Liêu, một kiếm một nổ, yểm hộ lẫn nhau, giết đến quân Liêu thây phơi khắp chốn.

Mục Cừ Bình thừa cơ dẫn dắt chúng trại binh đột phá vòng vây, cùng quân Liêu đánh xáp lá cà.

Thích Thiều Thương muốn tốc chiến tốc thắng, nỗ lực tìm kiếm Đạt Lỗ Hãn trong đám loạn quân, khi tìm thấy liền một kiếm đâm tới.

Đạt Lỗ Hãn tuy dũng mãnh hơn người, nhưng đòn đả độc đầu thì đầu phải đối thủ của Thích Thiều Thương, không bao lâu đã bị một kiếm đâm trúng, kết liễu tính mạng.

Mục Cừ Bình rút đao bên hông ra, một đao chém lấy thủ cấp của Đạt Lỗ Hãn, cắm vào đầu thương giương lên cao, hét lớn: “Thủ lĩnh các ngươi đã bị Đại đương gia chúng ta giết rồi! Các ngươi còn chưa đầu hàng? Cũng muốn có kết cục giống như hắn?”

16. Chương 16

Liêu binh vốn bị Thích Thiều Thương và Cố Tích Triều giết đến kinh hoàng khiếp đảm, bây giờ nhìn thấy chủ tướng đã chết, sĩ khí tan vỡ, toàn bộ đầu hàng.

Thích Thiều Thương thở phào một hơi, bắt đầu thấy trên lưng đau nhói, một ngum máu xông lên tới cổ, lại bị hắn gắng gượng nuốt xuống.

Cố Tích Triều nhìn lướt qua vết thương trên lưng hắn, nhíu nhíu mày, nói: “Lang Sĩ Đảo Câu Tiễn, vào thịt ba phân, giáp mặt Diêm Vương. Thích đại hiệp, để xem lần này ngươi có chết hay không!”

Thích Thiều Thương quay đầu nhìn y, cười lên, “Ta không chết nổi đâu.”

Sắc mặt Cố Tích Triều chợt biến, tung người xuống ngựa.

Thích Thiều Thương cũng xuống ngựa, dặn dò trại binh đi thu gom binh khí và ngựa của Liêu binh đầu hàng rồi trối bọn chúng lại, xông liền đi ra xa khỏi đám người, gọi Mục Cừ Bình tới.

“Moi đầu mũi tên ra! Nhanh!”

Mục Cừ Bình cắt chỗ áo trên lưng hắn ra, chỉ thấy trên mũi tên có hai hàng móc câu chìa ra, khít như răng sói, khảm sâu vào thịt, cắt miệng vết thương rách tươm, máu thịt nhầy nhụa, thậm chí không thể tả.

Mục Cừ Bình cầm dao trong tay, lại không thể nào đâm xuống, hai mắt đỏ ngầu, nấc lên một tiếng, “Đại đương gia!”

Cố Tích Triều đứng từ xa nhìn, chau mày, đi tới, đẩy hắn ra, “Để ta!”

Y lấy từ trong người ra một con dao nhỏ, hơ qua lại trên hỏa chiết tử, nhắm chuẩn vết thương, một dao đâm xuống, sát cạnh thân tiển, mũi dao lần theo móc câu găm trong thịt không ngừng chuyển động.

Từ chỗ vết thương máu tươi phun ra như suối, lan đầy lưng Thích Thiều Thương.

Mục Cừ Bình thấy vậy giận điên lên, hét: “Cố Tích Triều, ngươi không rút tên ra mà làm cái gì vậy? Ngươi muốn hại chết Đại đương gia sao?”

Cố Tích Triều lạnh lùng đáp: “Không tìm được cơ quan, răng sói không hợp lại, làm sao rút tên? Ngươi muốn trên lưng hắn có thêm một cái lỗ to bằng cái chén?”

Mục Cừ Bình biết y nói có lý, nhưng nhìn thấy mũi dao không ngừng chọc ngoáy chỗ miệng vết thương của Thích Thiều Thương, thịt vụn da rách lẫn lộn trong máu tươi, ghê rợn hãi hùng, không nhịn được lại hét lớn: “Sao còn chưa tìm thấy?”

Cổ Tích Triều nhẹ mỉm cười, nhưng lại là nụ cười vô cùng lạnh lẽo, “Sợ hấn chết chưa đủ nhanh thì cứ nói thêm hai tiếng!”

Ở phía ngoài không tìm thấy cơ quan, y không ngần ngại đâm dao sâu xuống.

Thích Thiếu Thương không thốt một tiếng, nhưng trên lưng máu thịt nhầy nhụa, rõ ràng đã đau đến cực điểm.

Tay chân Mục Cưu Bình run bần bật, chỉ hận không thể một đao chém chết Cổ Tích Triều.

Cổ Tích Triều lần đến răng sói cuối cùng mới tìm được cơ quan, mũi dao ấn nhẹ xuống, hai hàng răng sói lập tức hợp lại.

Y một tay giữ chặt vai Thích Thiếu Thương, một tay nắm chặt phần thân tiền còn lại, tập trung chân khí, ngón tay dùng lực vô cùng khéo léo rút nhẹ một cái, đầu tiền đã rời khỏi người.

Mục Cưu Bình liền đẩy y ra, giằng lấy lưng Thích Thiếu Thương, bôi một lớp Kim Sang Dược thật dày lên miệng vết thương.

Cổ Tích Triều đi qua trước mặt Thích Thiếu Thương, khom người xuống hỏi: “Người còn tỉnh không?”

Thích Thiếu Thương ngẩng đầu lên, khắp mặt ướt đầm mồ hôi lạnh, nhưng hai mắt lại như có nước rửa qua, càng thêm trong sáng.

Cổ Tích Triều hỏi: “Đau không? Đổi lại là Mục Cưu Bình, người chắc còn đau hơn.”

Môi Thích Thiếu Thương trắng nhợt như giấy, lại nhoẻn thành nụ cười, lắc đầu: “Ta biết.”

Mục Cưu Bình nộ lên: “Đại đương gia, huynh giữ sức đi, đừng nói chuyện với y! Người này nham hiểm độc địa, vô tình vô nghĩa như cát vàng này vậy, không có nhân tính!”

Cổ Tích Triều không thèm đấu khẩu với hấn, lấy từ trong người ra một viên hoàn đan nhỏ, “Mở miệng!”

Mục Cưu Bình nói: “Kẻ này tâm địa không tốt lành gì, Đại đương gia đừng uống đồ y đưa!”

Thích Thiếu Thương đã sớm nuốt xuống, thở dốc nói: “Y muốn hại ta, lúc này chỉ cần đâm dao về bên trái sâu hơn một thốn, ta đã chết rồi.”

Mặt Cổ Tích Triều không có biểu cảm, đứng thẳng người lên, đi ra một bên.

“Người để Nam đại nhân tới Liên Vân Trại rồi?” Thích Thiếu Thương bắt chột hỏi.

Cổ Tích Triều đáp: “Thích đại hiệp không phải chỉ cần huynh đệ của mình sao? Còn nhớ tới Nam đại nhân à. Nam Phụng Đồng biết được chắc vui lắm.”

Thích Thiếu Thương mặc kệ nói tiếp: “Người nhất định là để Nam đại nhân đưa đội áp lương chuyển hướng đến Liên Vân Trại rồi, bởi vì người không dám chắc ta có chống đỡ được quân Liêu hay không, vạn nhất có quân Liêu tấn công, ở quanh đây nơi có thể coi là an toàn chỉ có Liên Vân Trại.”

Cổ Tích Triều cười nói: “Thích đại hiệp quả nhiên thông minh! Ta vì không muốn đến Liên Vân Trại nên mới qua đây xem diễn tuồng.”

Thích Thiếu Thương quay qua nói với Mục Cưu Bình: “Lão Bát, đưa huynh đệ trở về trại, hội quân với Nam đại nhân.”

Mục Cưu Bình hỏi: “Còn Đại đương gia?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Ta muốn một mình đi đến chân núi Liên Vân tế bái Lao nhị ca và chúng huynh đệ. Chỉ cần để lại hai con ngựa là được rồi.”

Mục Cưu Bình nói: “Đại đương gia bị thương nặng như vậy, hay là quay về trại nghỉ ngơi trước đi, ngày mai hãy đi tế!”

Thích Thiếu Thương nói: “Không, ta muốn đi bây giờ.”

Mục Cưu Bình nói: “Vậy để ta đi theo Đại đương gia.”

Thích Thiều Thương đáp: “Nam đại nhân là quan lại triều đình, không cùng chí hướng với chúng ta, nếu hai ta đều không ở trong trại, y làm sao sai khiến được huynh đệ Liên Vân Trại?”

Mục Cưu Bình không còn biết nói gì, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Cố Tích Triều một cái, cầm thương đi ra.

Thích Thiều Thương ngồi tại chỗ điều hòa chân khí được một lúc thì Mục Cưu Bình đi tới, dắt theo hai con ngựa, “Đại đương gia, trên ngựa này có rượu của người Liêu, không chừng Đại đương gia có thể dùng đến.”

Lại quay qua Cố Tích Triều: “Cố Tích Triều! Người mà dám thừa cơ hại Đại đương gia chúng ta, Liên Vân Trại sẽ bắt ngươi nợ máu trả bằng máu!”

Nói xong tức tốc bỏ đi, hất tung lên một luồng cát vàng.

Thích Thiều Thương đứng lên, dẫn ngựa đi, nói: “Đi thôi.”

Cố Tích Triều nói: “Người tự đi đi, ta tới phía trước đợi người và Nam Phụng Đồng.”

Y cười lên ngựa, một mình bỏ đi, Thích Thiều Thương lại đưa tay giữ lấy cương ngựa.

Cố Tích Triều nhíu mày: “Thích đại hiệp, người lại muốn cản đường ta?”

Thích Thiều Thương đáp: “Cũng không phải lần đầu tiên.”

Cố Tích Triều mặc kệ hắn, phóng ngựa đi. Thích Thiều Thương ấn tay lên lưng ngựa, phóng người lên, rơi xuống sau lưng y.

Cố Tích Triều vụt quay đầu lại: “Thích Thiều Thương! Người thật là khiến người ta muốn nhin cũng không thể nhin mà!”

Thích Thiều Thương nói: “Người cuối cùng không gọi Thích đại hiệp nữa?”

Cố Tích Triều lạnh lùng liếc hắn một cái, không nói thêm tiếng nào.

17. Chương 17

Hai người cười ngựa đi mấy chục dặm, đến chỗ đất hoang bên dưới chân núi Liên Vân.

Cát vàng mênh mang, mộ phần cô quạnh.

Thích Thiều Thương xuống ngựa, lấy túi rượu và chén rượu từ trên lưng ngựa xuống, nói: “Ta đi bái tế huynh đệ.”

Cố Tích Triều chỉ ừm một tiếng, quay người đi ra chỗ khác.

Thích Thiều Thương quỳ một chân xuống, rót đầy một chén rượu, đặt xuống trước mộ, lại đưa tay nhỏ đi cổ đại mộc trên mộ.

Hắn quỳ ở đó rất lâu, chuyện cũ nối tiếp nhau vụt qua trước mắt, giống như vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

Ân oán tình thù không ngừng cuộn trào trong ngực hắn, lẫn lộn không phân rõ ranh giới, khiến ngũ tạng như bị thiêu đốt.

Nội thương còn chưa khỏi, một cơn đau buốt xộc lên tim, một bùm máu tươi nóng hổi phun ra, rỏ vào trong chén rượu trước mặt.

Đằng sau chợt nghe tiếng y sam phàn phật, Cố Tích Triều không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng hắn.

“Người tới đây làm gì?”

“Tôi tế bái các huynh đệ trại chủ của người.”

Thích Thiều Thương lạnh nhạt nói: “Người còn nhớ được họ?”

Cố Tích Triều không trả lời, vén vạt áo quỳ một chân xuống, “Nhị trại chủ Hồ Khiếu Lao Huyệt Quang, Tam trại chủ Hồng Bào Gia Cát Nguyễn Minh Chính, Tứ trại chủ Phi Viên Câu Thanh Phong, Ngũ trại

chủ Thương Bá Du Thiên Long, Lục trại chủ Sơn Quỷ Mã Chưởng Cự, Thất trại chủ Côn Vương Mạnh Hữu Uy, các người tuy không phải do chính tay ta giết, nhưng đều là vì ta mà chết. Các người cầu nhân được nhân, cầu nghĩa được nghĩa, chết vì nhân nghĩa của mình, không phải thống khoái sao? Cố Tích Triều ta tuy không chung đường với các người, nhưng kính các người là anh hùng hảo hán, đến đây để tế bái. Các người nếu chuyển thể thành người, không quên thù cũ, hoặc là anh linh bất diệt, hóa quỷ đến tìm, Cố Tích Triều ta nhất định dùng mạng này nghênh tiếp, quyết một trận thỏa ân thù!”

Y nói xong, cầm lấy chén rượu trước mặt Thích Thiệu Thương, rải một nửa xuống chỗ đất trước mộ, nửa còn lại ngửa đầu uống cạn.

Rượu vào họng, cay nồng sắc súa.

Máu trong rượu lại còn nồng hơn, cay hơn.

Cố Tích Triều kiềm nén cơn ho, mặt đỏ bừng lên, hết như yên hà liệt hỏa.

Thích Thiệu Thương nhìn y, ánh mắt cổ quái, không biết là giận hay là đau, là tổn thương hay là căm hận, là căm khải hay là bi sầu.

Cố Tích Triều đón lấy ánh mắt hẩn, chậm chậm nhếch khóe môi, lộ ra một tư tiểu ý, như có tình, như vô tình, như khiêu khích, lại mang một thoáng ôn nhu vô cùng mơ hồ.

Hai người tuy thân thể bất động, nhưng trong luồng ánh mắt giao nhau, lại có cảm giác kinh tâm động phách còn hơn quyết đấu sinh tử.

Gió cát vùn vù, trời đất mù mịt, bốn bề mênh mang, tĩnh lặng như trong mộ phần, chỉ có y sam của hai người phất phới bay, phát ra tiếng phàn phật trong gió.

Thích Thiệu Thương chợt bật cười thật lớn, Cố Tích Triều chỉ trầm mặc không lời.

Thích Thiệu Thương cười xong, xếp chân ngồi xuống, rút bảo kiếm ra, đặt ngang trước gối, dồn chân khí vào đầu ngón tay, gõ vào thân kiếm, phát ra nhịp ngân vang như kim loại va vào đá.

Hắn nhịp kiếm cất tiếng hát—

Gió thổi vô thường, mây không vĩnh cửu

Thiên địa vô tình, hủy đi anh hùng

Máu tràn thấm đất, khóc thương huynh đệ ta

Thân tuy mất nhưng hồn phách vẫn linh,

Quay về đây chứng giám tấm lòng thành

Quay về đây chứng giám tấm lòng thành

Cứ như vậy lập đi lập lại, tiếng nhịp kiếm bi thương, lời ca ngân ai oán, không phải khóc than, mà còn đau hơn khóc than, khiến người ta muốn rợn gai ốc, mắt cay xè.

Gió ào ào cuốn qua mang lời ca như thấm đẫm máu và nước mắt đi xa, hòa vào trong một dải cát vàng mênh mông không bờ bến.

18. Chương 18

Tà dương chìm xuống, màn đêm bao trùm mặt đất, sa mạc mênh mông trải dài, mấy ngôi sao mọc sớm tỏa sáng lấp lánh.

Gió mang theo cát vàng từ chân trời xa xăm thổi lại, thốc vào tay áo hai người, ập lên mặt hai người.

Cố Tích Triều cuối cùng cũng không kiềm nổi, bật ho, âm thanh vang lên trong khoảng không cô tịch, nghe rõ đến lạ thường.

Thích Thiệu Thương nói: “Về thôi.”

Cố Tích Triều găng gượng nén cơn ho, cười trâm: “Về Liên Vân Trại? Người muốn ta đi nạp mạng?”

Thích Thiếu Thương đáp: “Liên Vân Trại đã không còn là Liên Vân Trại của ngày đó, rất nhiều huynh đệ trong trại đều là người mới đến, cả ta cũng chưa từng gặp qua, huống chi là người?”

Cố Tích Triều nói: “Cũng đúng, trại binh lúc đó hơn phân nửa là chết trong kế hoạch ‘Giết không tha’, còn sống đến giờ chắc cũng không có mấy người.”

Y thở dài một hơi, không biết là thật hay giả, “Món nợ máu này, ta vẫn thường canh cánh trong lòng, có lúc cũng thấy kinh sợ.”

Thích Thiếu Thương hừm một tiếng, nói: “Người không cần như vậy, món nợ này không phải chỉ có một mình người gây ra, nếu muốn tính nợ thì Phó Tông Thư, Hoàng Kim Lân, Lãnh Hô Nhi, Tiên Vu Thù, kẻ nào cũng không thoát tội!”

Cố Tích Triều nói: “Bọn họ đều chết cả rồi! Người mắc nợ, trên đời này chỉ còn mình ta.”

Thích Thiếu Thương nhìn y nói: “Không, vẫn còn một người.”

Cố Tích Triều liếc nhìn hắn một cái, tự tiểu phi tiểu, “Cũng đúng, nếu không phải vì người, bọn họ cũng không đến nỗi chết.”

Thích Thiếu Thương nói: “Món nợ này là ta và người cùng gây ra, cũng phải cùng nhau hoàn trả.”

Trong mắt Cố Tích Triều lướt qua một tia chế giễu, “Cố Tích Triều ta một đời nợ máu nhiều vô số, dù cho có trả, cũng chưa đến lượt Liên Vân Trại của người đâu!”

Thích Thiếu Thương nói: “Người vừa mới cứu ta, cũng chính là cứu huynh đệ của Liên Vân Trại.”

Cố Tích Triều quay đầu đi, nhú mày nói: “Ta cứu người là vì đội áp lương, không liên quan tới Liên Vân Trại.”

Thích Thiếu Thương gật đầu: “Ta biết.”

Hắn dắt ngựa qua, “Chúng ta đi thôi.”

Hai người lên ngựa, cùng cười song song về Liên Vân Trại.

Mục Cừu Bình đang ở cổng trại giương cổ ngóng ra, nhìn thấy Thích Thiếu Thương quay lại, lập tức chạy tới đón, vừa giữ lấy cương ngựa vừa nói: “Đại đương gia, huynh sao rồi? Chúng huynh đệ đều muốn gặp huynh, ta sợ huynh mệt, nhưng không nói huynh bị thương, chỉ nói tối nay huynh cần thương lượng công việc với Nam đại nhân, ngày mai mới có thể gặp họ.”

Thích Thiếu Thương xuống ngựa, gật đầu nói: “Ừ, ta cũng định đi gặp Nam đại nhân. Y đâu rồi?”

Mục Cừu Bình đáp: “Y nói phong cảnh Liên Vân Trại này đẹp quá...” gãi gãi đầu, “rồi nói cái gì mà sương khói a tà dương a, ta nghe không hiểu gì hết. Y cũng không cho ai đi theo, cứ một mình đi lung tung khắp nơi, ta cũng không biết lúc này y đang ở đâu nữa.”

Thích Thiếu Thương nhú mày nói: “Người Liêu còn đang rình rập ở xung quanh Liên Vân Trại, sao lại để Nam đại nhân một mình đi khắp nơi? Thông báo cho huynh đệ các trạm gác, nhanh chóng tìm Nam đại nhân về đây!”

Mục Cừu Bình vâng một tiếng, lại nói: “Sinh Sát đại trưởng đã được thu dọn xong xuôi, vẫn y hệt như lúc Đại đương gia còn ở đây, Đại đương gia mau đi nghỉ ngơi đi, ta lập tức đi tìm Nam đại nhân về đây.”

Thích Thiếu Thương nói: “Người đi đi.”

Mục Cừu Bình quay đầu lại liếc nhìn Cố Tích Triều, khinh miệt nói: “Người còn dám lên Liên Vân Trại?”

Cố Tích Triều cười nói: “Sao hả? Người lại định đánh với ta?”

Mục Cừu Bình nhở xoẹt một cái: “Liên Vân Trại chỉ cần mỗi người nhở một bãi cũng đủ dim chết người, người chờ đó mà xem!” Nói rồi quay người bỏ đi.

Thích Thiếu Thương giao ngựa cho một trại binh, dặn dò người đó mấy câu rồi đi vào Sinh Sát đại trưởng.

Cố Tích Triều đi vào theo, nhìn một lượt bày trí xung quanh, nói: “Vẫn y như cũ.”

Thích Thiếu Thương ngồi xuống ghế, cởi y phục ra, Cố Tích Triều nhìn thấy chỗ băng bó trên lưng hần, nhú mào hỏi: “Mục Cừ Bình đúng là xuất thân thổ phỉ?”

Thích Thiếu Thương nói: “Đương nhiên rồi, trong bát đại trại chủ, có hơn phân nửa đều xuất thân là thổ phỉ.”

Cố Tích Triều nói: “Ta lại thấy hần giống xuất thân đồ tể hơn.”

Y mở băng bó trên lưng Thích Thiếu Thương ra, lấy nước rửa sạch miệng vết thương, bôi lên một lớp Kim Sang Dược, rồi dùng vải sạch băng bó lại.

Thích Thiếu Thương hỏi: “Người có còn giữ đầu mũi tên đó?”

Cố Tích Triều rút từ trong tay áo ra, nói: “Mũi tên này rất hiểm ác, trúng tay là phế tay, trúng chân là phế chân, nếu trúng thân người, kẻ bị thương mười phần hết tám chín cầm chắc mất mạng.”

Y lấy dao nhỏ ấn một cái lên thân tiễn, răng sói lập tức bật ra, răng cửa san sát, hung tợn tàn khốc, bên trên còn lưu lại vết máu đỏ sẫm ghê rợn.

Thích Thiếu Thương tiếp lấy mũi tên, nói: “Nếu không tìm được cơ quan trên mũi tên mà cứ ráng rút tên ra, dù có là ta e cũng khó giữ nổi mạng. Người Liêu dùng thứ tên này, quả là hiểm độc.”

Cố Tích Triều cười giễu cợt, “Trên chiến trường đương nhiên là dùng phương pháp hiệu quả nhất để giết địch, nếu mũi tên này là của quân Tống, người cũng cho là độc địa sao? Ngày nay hoàng đế hôn quân vô đạo, hết vận chuyển hoa thạch tới xây dựng Khôn Nhạc, tiền không đủ thì sưu cao thuế nặng vợ vết bóc lột. Năm nay còn bày ra trò mới, đòi các hộ dân làm nghề rèn ở miền bắc nộp ‘Thuế rèn sắt’, khiến tiếng oán than vang khắp nơi. Cả một vùng Trấn Định Hà Gian không biết bao nhiêu thợ rèn chịu không nổi, phải chạy qua nước Liêu.”

Y đưa tay chỉ vào mũi tên trong tay Thích Thiếu Thương, “Mũi tên này, nói không chừng là do một người Tống làm ra.”

Thích Thiếu Thương lắc đầu, quả quyết phủ nhận, “Không thể nào, dù cho có thợ rèn chạy sang nước Liêu, cũng chỉ là vì bảo toàn tính mạng, tuyệt đối không có chuyện giúp người Liêu chế tạo binh khí.”

Cố Tích Triều đứng lên, đi đến bên vách tường, vừa ngắm nghía hoa văn trên tường, vừa thản nhiên đáp: “Cũng có thể. Nhưng mà ta chỉ thắc mắc, loại tiễn này năm ngoái còn chưa có, năm nay mới thấy xuất hiện trong quân Liêu, lại xuất hiện ngay sau khi một lượng lớn thợ rèn chạy qua nước Liêu, người nghĩ có chuyện trùng hợp như vậy sao?”

Thích Thiếu Thương nhìn qua y, chỉ thấy một đôi mắt đen thâm u như đầm nước, phối với lời vừa nói, quả thật khiến người ta vừa lạnh vừa kinh.

Cố Tích Triều tiếp tục: “Thiên hành hữu thường, thiên đạo vô thường (Trời có quy luật riêng, con người khó lòng dự đoán được mọi việc). Giữa Liêu Tống Kim đang xung đột giao tranh, giữa người Liêu với người Liêu, người Tống với người Tống, người Kim với người Kim cũng đang đấu đá tương tàn. Thời buổi loạn lạc, chính là thời cơ để xuất hiện anh hùng.”

Y quay người lại, “Người nghĩ sao? Đại đương gia.”

Thích Thiếu Thương hỏi: “Anh hùng, thế nào là anh hùng?”

Cố Tích Triều nhìn hần mà nói: “Kẻ anh hùng, đứng dưới trời xanh, đứng trên vạn người, tay cầm kiếm sắc, tiểu ngạo phong vân, bất chấp quý thân, coi khinh thiên tử.”

Thích Thiếu Thương đón lấy ánh mắt của y, “Nói tới nói lui, người vẫn là muốn tạo phản.”

Cố Tích Triều chỉ mỉm cười, nói: “Ta không quyền không thế, làm sao tạo phản?”

Thích Thiếu Thương nói: “Người đã không muốn tạo phản, sao lại nói với ta những lời này? Người đừng quên, ta và người hiện tại không phải là người cùng đi trên một con đường.”

Cố Tích Triều đáp: “Ta biết.”

Y đi tới, ngồi xuống, “Ta chỉ là bắt chợt cảm khái mà thôi.”

Vì vua Tống Huy Tông yêu thích hoa cỏ và tảng đá có hình thù kỳ lạ khác thường nên đại thần Thái Kinh phái người thu thập vơ vét trong dân chúng, cướp về kinh thành để dâng lên vua thưởng ngoạn.

Khôn Nhạc là vườn ngự yển nổi tiếng do Tống Huy Tông ra lệnh xây dựng, về sau bị phá hủy khi người Kim tấn công vào kinh đô Biện Lương.

19. Chương 19

Một người vén màn trướng bước vào, cười nói: “Bắt chợt cái gì?”

Chính là Nam Phụng Đồng.

Thích Thiếu Thương mời y ngồi, “Nam đại nhân xem ra khá hứng thú với phong cảnh Liên Vân.”

Nam Phụng Đồng đáp: “Chỗ Liên Vân này trời xanh trong với với, gió cát thổi không ngừng, tuy khắp nơi đều là cát vàng nhưng cũng có phong vị riêng của nó. Ta thật muốn ở luôn lại nơi này.”

Cố Tích Triều cười: “Chỉ e Liên Vân Trại miếu nhỏ, không thờ nổi tượng phật lớn như Nam đại nhân.”

Nam Phụng Đồng “Ai da” một tiếng, nói: “Cố huynh nói vậy là sao? Ta chỉ e Liên Vân Trại không chịu thu nhận ta thôi. Đúng rồi, ta nghe Mục trại chủ nói Thích đại hiệp bị thương, không biết có sao không?”

Thích Thiếu Thương lắc đầu nói: “Chỉ là vết thương ngoài da, không hề gì.”

Hắn cầm đầu mũi tên lên, hợp răng sói lại, đưa cho Nam Phụng Đồng, “Nam đại nhân có nhận ra vật này không?”

Nam Phụng Đồng nhận lấy, khẽ thốt lên: “Lang Sĩ Đảo Câu Tiễn!”

Thích Thiếu Thương hỏi: “Nam đại nhân cũng nhận ra vật này?”

Trong mắt Nam Phụng Đồng hiện lên vẻ nghi hoặc pha lẫn kinh ngạc, lật tới lật lui ngắm nghía thật kỹ đầu mũi tên, nói: “Không sai, mũi tên này chính là do một thợ rèn họ Diệp ở Loạn Thành vùng Chân Định làm ra. Nhà thợ rèn họ Diệp này nhiều đời chuyên chế tạo đao thương cung nỏ, phát minh được một bộ Thiên Lang Thất Tiễn, uy lực vô cùng, Lang Sĩ Đảo Câu Tiễn chính là một loại tiễn trong đó. Thợ rèn họ Diệp đã chép lại hình dạng và cách thức chế tạo của 7 loại tiễn, làm thành sơ đồ, rồi thông qua quan phủ địa phương trình lên cho Bình bộ, hy vọng Bình bộ có thể giao cho xưởng rèn binh khí ở các địa phương để chế tạo, dùng cho quân lính trên chiến trường. Bình bộ đem sơ đồ trình lên cho hoàng thượng xem xét quyết định—tấu chương trình lên lúc đó cũng là do ta viết, nhưng mãi mà không thấy hồi âm. Không ngờ lại được nhìn thấy vật thật ở chỗ này.”

Cố Tích Triều nói: “Thì ra tiễn này lại có nguồn gốc như vậy, khi ta ở phủ thừa tướng cũng từng nghe nói có loại tiễn này, nhưng đến hôm nay mới được tận mắt nhìn thấy.”

Nam Phụng Đồng nói: “Thích đại hiệp, không lẽ chính mũi tên này làm các hạ bị thương?”

Thích Thiếu Thương gật đầu, Nam Phụng Đồng nói: “Năm nay ở một vùng Chân Định Hà Gian có rất nhiều hộ thợ rèn bỏ trốn, tên thợ rèn họ Diệp đó chắc cũng nằm trong số này.”

Y lại thở dài, “Thiên Lang Thất Tiễn vốn dùng để đối phó với người Liêu, đến cuối cùng lại bị dùng để giết hại người Tống chúng ta. Bây giờ Lang Sĩ Đảo Câu Tiễn đã xuất hiện, 6 loại tiễn còn lại nếu cũng bị người Liêu chế tạo thành công, e rằng biên quan Đại Tống chúng ta không giữ nổi.”

Thích Thiếu Thương nói: “Thợ rèn họ Diệp đã đem bản sơ đồ trình lên cho triều đình, chắc cũng có tâm lo cho đất nước, sao lại có thể quay đầu trợ giúp người Liêu?”

Nam Phụng Đồng nhún mày: “Cũng có thể là hắn bị ép buộc, tóm lại chỉ hy vọng hắn còn lương tâm, không đem cả 6 loại tiễn kia giao cho người Liêu.”

Cố Tích Triều cười nói: “Cục diện trong thiên hạ, tuy là do con người gây ra, nhưng cũng là thiên mệnh. Giữa Liêu, Tống, Kim, cuối cùng là bên nào tồn tại, đều có khí số của mình, sức của một người làm sao có thể nghịch chuyển được? Nam đại nhân không cần quá lo lắng.”

Nam Phụng Đồng cười nói: “Cố huynh nói phải! Giang sơn trăm đời, hưng vong vụt qua trong thoáng chốc, lại không bằng gió cát vạn dặm này, trường tồn vĩnh cửu.”

Y trao mũi tên lại cho Cố Tích Triều, đứng lên, “Ta đã cho người đến Nhận Môn Quan thỉnh Hách Liên tướng quân phái người đến tiếp ứng. Cố huynh bị thương hàn chưa khỏi, Thích đại hiệp lại bị thương, vậy tôi nay hãy chú ý nghỉ ngơi cho tốt. Ta không làm phiền nữa, xin cáo từ.”

Ba người vòng tay từ biệt, Nam Phụng Đồng đi ra khỏi trướng.

20. Chương 20

Cố Tích Triều thấy Thích Thiệu Thương cứ dỗi mặt ra cửa trướng, bất động hồi lâu, mới mỉm cười nói: “Muốn ta mời Nam Phụng Đồng quay lại không?”

Thích Thiệu Thương liếc y một cái: “Người lại nói nhảm gì đó?”

Cố Tích Triều nói: “Vậy người đang nghĩ gì?”

Thích Thiệu Thương hơi nhú mày, thận trọng nói: “Ta thấy có hơi kỳ quái.”

Cố Tích Triều hỏi: “Cái gì kỳ quái?”

Thích Thiệu Thương ngẫm nghĩ, nói: “Thợ rèn họ Diệp chế tạo ra Thiên Lang Thất Tiễn dùng cho chiến trường Tống Liêu, việc này đương nhiên là cơ mật, lẽ ra chỉ có quan phủ địa phương và triều đình biết thôi, làm sao quân Liêu có được thông tin này?”

Cố Tích Triều đáp: “Hắn ta đã bị bức bách phải chạy trốn qua nước Liêu, đương nhiên sẽ đem Thất Tiễn hiến cho người Liêu để đổi lấy vinh hoa phú quý.”

Thích Thiệu Thương lắc đầu, “Đây chỉ là cách nghĩ của người thôi, không phải ai trên thế gian cũng ham muốn vinh hoa phú quý—”, trước lều có trại binh bầm báo, Thích Thiệu Thương đi ra ngoài, nhận mấy món đồ đem vào, thấy sắc mặt Cố Tích Triều khó coi, lên tiếng: “Người suy nghĩ gì chứ? Ta đâu có nói người.”

Đặt cái chén trong tay xuống bàn, trao y phục cho Cố Tích Triều, “Đây là y phục của ta, người chịu khó dùng tạm.”

Lại nói tiếp: “Với lại nếu hắn đã muốn hiến cho người Liêu thì lúc đầu đã không dâng lên cho triều đình.”

Cố Tích Triều hừ một tiếng, “Triều đình nhà Tống không xem trọng tâm huyết của hắn, hắn quay đầu lại nương nhờ người Liêu thì có gì lạ?”

Thích Thiệu Thương nói: “Hắn chỉ là một người thợ rèn, tạo ra Thiên Lang Thất Tiễn là để quân Tống chiếm thêm lợi thế trên chiến trường, không phải vì muốn được người khác trọng vọng, làm sao có thể vì triều đình không coi trọng hắn mà đi đầu quân cho người Liêu?”

Cố Tích Triều thay áo xong, ngồi xuống cầm chén thuốc lên nhấp một ngụm, nói: “Ý người là, có kẻ khác ngoài thợ rèn họ Diệp đem chuyện Thiên Lang Thất Tiễn tiết lộ cho người Liêu?”

Thích Thiệu Thương đáp: “Không sai.”

Cố Tích Triều nhìn hắn, ánh mắt như đang suy tư điều gì, “Đại đương gia, người từ lúc nào lại trở nên đa nghi như vậy?”

Thích Thiệu Thương nói: “Ta không phải đa nghi, chỉ là trực giác cảm thấy thợ rèn họ Diệp không phải là người thông địch bán nước.”

Cố Tích Triều cười nói: “Người còn dám tin vào trực giác của mình?”

Sắc mặt Thích Thiệu Thương thoáng biến động, nói: “Người như ngươi, ta không thể nào gặp được kẻ thứ hai.”

Hai người im lặng một hồi, Cố Tích Triều nhìn ngọn đèn bằng đồng ở góc lều, nói: “Ta hiểu ý của ngươi, ngươi đang nghi ngờ trong triều đình có người báo chuyện Thiên Lang Thất Tiễn cho người Liêu, sau đó người Liêu nhân cơ hội một lượng lớn thợ rèn trốn sang phương bắc để bắt đi thợ rèn họ Diệp, che giấu ý đồ thật sự của mình.”

Thích Thiệu Thương nói: “Không sai.”

Cố Tích Triều bất chợt quay đầu lại, “Ngươi nghi ngờ Nam Phụng Đồng?”

Thích Thiệu Thương nói: “Y là chủ quản binh bộ, tấu chương trình lên hoàng thượng cũng là do y viết, chuyện liên quan đến Thiên Lang Thất Tiễn ngoài y ra không có ai biết rõ hơn.”

Cố Tích Triều lắc lắc đầu, “Người biết được chuyện này không chỉ có mình y. Quan phủ địa phương, quan viên trong binh bộ, người nhà họ Diệp, ai cũng đều có khả năng.”

Thích Thiệu Thương gõ gõ lên bàn, “Uống hết thuốc trước đã!”

Lại nói: “Nhưng người biết được lộ trình hành quân lần này của chúng ta chỉ có ba người: ta, ngươi, y. Quân Liêu trước là mai phục ở Đào Hoa Điền, sau lại bắt đi trại binh của Liên Vân Trại, ý đồ phân tán quân chủ lực của chúng ta để dễ tấn công, nếu không phải biết trước lộ trình hành quân của chúng ta thì làm sao có thể làm được như vậy?”

Cố Tích Triều nói: “Ngươi nghi ngờ Nam Phụng Đồng báo lộ trình hành quân của chúng ta cho người Liêu? Nhưng người Kim cũng biết được—”

Y chợt “A” lên một tiếng, chân mày thanh tú hơi nhướn lên, “Ta quên mất, tên giặc bị ngươi bắt để lấy khẩu cung vốn là thám tử của người Kim trà trộn vào quân Liêu, thông tin của người Kim cũng là lấy từ chỗ người Liêu.”

Thích Thiệu Thương nói: “Chính là như vậy. Điều khiến ta thấy đáng nghi nhất là y hôm nay tới Liên Vân Trại, một người cũng không mang theo, đi lung tung khắp nơi. Địa hình Liên Vân Trại ngươi cũng biết, cát vàng mênh mông, trạm gác trùng trùng, y vốn là một người bình thường đi bộ cũng chệch đường xá bụi bặm, thế mà sau khi đường xa vất vả đến được đây, việc đầu tiên làm không phải là nghỉ ngơi, cũng không phải là tắm rửa thay áo, mà là một mình đi khắp nơi, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?”

Cố Tích Triều chậm rãi nói: “Không sai, năm đó ta đến Liên Vân Trại, việc đầu tiên làm cũng là đi khắp nơi để dò xét địa hình... đó là vì ta muốn đối phó với các ngươi, vì vậy phải biết người biết ta....”

Y ngẩng đầu lên nhìn Thích Thiệu Thương, “Lúc đó nếu ngươi cũng cùng ta lên Liên Vân Trại, mà không phải trễ mấy ngày mới tới, hành động của ta chưa chắc qua nổi mắt của ngươi.”

Thích Thiệu Thương không nhìn y, “Có lẽ là vậy.”

Cố Tích Triều thầm giật mình, một nửa là bất ngờ chuyện chủ soái đội quân áp tải lương thảo của quân Tống lại là gian tế của người Liêu, một nửa là kinh ngạc trước khả năng quan sát của Thích Thiệu Thương, trong lòng thầm nghĩ: Người này không chỉ võ công trác tuyệt, tâm trí cũng hơn người, nếu có ngày phải đối đầu, hươu chết về tay ai (ai giành được thắng lợi cuối cùng), quả thực khó nói trước.

Lại nói: “Nhưng mà ngươi quên một điều, muốn tiết lộ lộ trình hành quân, ta cũng có thể làm được, chuyện Thiên Lang Thất Tiễn, ta cũng có khả năng biết được, ta đã nhận ra được Lang Sĩ Đảo Câu Tiễn, lại không biết lai lịch của nó, điểm này vốn đã đáng nghi, mà ta lại nắm rõ địa hình của Liên Vân Trại, căn bản không cần dò xét trước cũng có thể báo cho quân Liêu biết cách tấn công, ngươi không lẽ không hoài nghi ta?”

21. Chương 21

Thích Thiệu Thương quay đầu nhìn y, ánh mắt vừa như lạnh lẽo, lại như ấm áp, “Ta đương nhiên có nghi ngờ ngươi, nhưng mà ta lại tin tưởng ngươi hơn. Ta tin vào câu nói đó của ngươi, ai cản đường ngươi, ngươi

nhất định sẽ giết không tha! Nếu ngươi quả thật là thông Liêu, thì ta sớm đã chết rồi. Ta vẫn còn sống, tức kẻ thông Liêu đó chắc chắn không phải ngươi.”

Cổ Tích Triều cười đáp lại, “Quả nhiên trên đời này người hiểu ta, chỉ có mình ngươi.”

Thích Thiếu Thương cũng cười lên, “Ta biết.”

Cổ Tích Triều lại thở dài, “Ngươi hình như biết tất cả mọi chuyện về ta.”

Thích Thiếu Thương nói: “Sao hả? Ngươi mong ta cái gì cũng không biết?”

Cổ Tích Triều không nói tiếp, Thích Thiếu Thương cũng không lên tiếng.

Ánh lửa hắt lên mặt hai người, ngọn lửa nhảy múa trong mắt họ, êm dịu mà rực sáng.

Yên lặng hồi lâu, Cổ Tích Triều lên tiếng: “Nếu Nam Phụng Đồng quả thật là gian tế của người Liêu thì trước khi người của Hách Liên Xuân Thủy tới, người Liêu nhất định sẽ tấn công Liên Vân Trại thêm một lần nữa.”

Thích Thiếu Thương đáp: “Không sai, cưỡi ngựa nhanh từ Nhạn Môn Quan đến đây chỉ mất nửa ngày. Nếu quân Liêu muốn tập kích Liên Vân Trại, chắc sẽ chọn trong khoảng thời gian từ tối nay tới sáng ngày mai.”

Cổ Tích Triều đáp: “Tiếc là mọi thứ đều chỉ là phán đoán, chúng ta không hề có chứng cứ xác thực Nam Phụng Đồng cấu kết với người Liêu, chỉ có thể ngầm lệnh cho trại binh Liên Vân Trại chuẩn bị sẵn sàng, chứ không thể điều động đội quân một ngàn Tổng binh.”

Thích Thiếu Thương nói: “Chúng ta có thể—”

Cổ Tích Triều đưa tay ngắt lời hần, mỉm cười, “Đại đương gia, bản tính lỗ mãng của ngươi lại bộc phát rồi, ngươi đang định ngầm bắt lấy Nam Phụng Đồng giam lại, hoặc là dứt khoát giết y luôn? Không thể được, trong quân có quy củ riêng, hai người chúng ta danh nghĩa là hộ tống, nhưng lại không có binh quyền thực sự, muốn điều binh chỉ có thể thông qua sự đồng ý của Nam Phụng Đồng, nếu y mất tích, chúng ta căn bản không thể chỉ huy một binh một tốt.”

Thích Thiếu Thương nói: “Vậy không lẽ chúng ta ngồi yên chờ quân Liêu tới đánh? Chỉ dựa vào trại binh của Liên Vân Trại, căn bản không ngăn nổi lượng lớn quân Liêu tấn công, nếu không lần trước cũng không bị quân Liêu tập kích bất ngờ hơn trăm huynh đệ.”

Cổ Tích Triều ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực, không hề thấy một chút căng thẳng, chỉ có sự ung dung trầm tĩnh của người đã nắm chắc mọi việc trong lòng bàn tay, “Đại đương gia, ngươi vội cái gì? Bây giờ chúng ta cần làm hai chuyện. Thứ nhất, người đến Nhạn Môn Quan là do Nam Phụng Đồng phái đi. Nếu y quả thật là gian tế của người Liêu thì kẻ phái đi tuyệt đối không đến được Nhạn Môn Quan. Nói cách khác, Hách Liên Xuân Thủy căn bản không biết được đội áp lương đang ở Liên Vân Trại, chúng ta cũng căn bản không có quân tiếp viện. Vì vậy ngươi phải lập tức phái một người có thể tin cậy ra khỏi trại, nhanh chóng đi đến Nhạn Môn Quan, báo với Hách Liên Xuân Thủy bằng bất cứ giá nào phải đến được đây trước giờ Dậu ngày mai. Thứ hai, ngươi còn nhớ bọn người Liêu bị bắt làm tù binh hôm nay không? Hãy cho trại binh mặc áo của chúng, dùng mặt đạo để xuống núi, giả dạng người Liêu tấn công Liên Vân Trại. Làm như vậy, Nam Phụng Đồng sẽ buộc phải cho phép chúng ta điều động quân Tổng để phòng thủ.”

(giờ Dậu: 5-7 pm)

Y lật lật Lang Sĩ Đảo Câu Tiên trong tay, ngón tay nhấn xuống, ‘đinh’ một tiếng, răng sói bật ra, hàn quang lạnh lẽo, “Nếu y quả đúng là gian tế, ta tự sẽ có cách buộc y lộ nguyên hình trước mặt quân sĩ!”

Thích Thiếu Thương hỏi: “Cách gì?”

Cổ Tích Triều lắc đầu: “Chuyện này không quan trọng, còn có chuyện khác quan trọng hơn. Nếu ta bắt được Nam Phụng Đồng, vậy thì binh quyền—”

Thích Thiếu Thương tiếp lời: “Hành quân đánh trận ta không bằng ngươi. Đương nhiên là ngươi chỉ huy.”

Cổ Tích Triều đáp: “Không chỉ là đội quân áp lương mà cả nhân lực trong Liên Vân Trại của ngươi cũng phải giao hết cho ta sai khiến.”

Thích Thiếu Thương đáp: “Người của Liên Vân Trại có chịu nghe người sai khiến hay không, phải xem bản lãnh của người thế nào.”

Cổ Tích Triều nói: “Chỉ cần người đừng nhúng tay, ta tự có cách của mình.”

Thích Thiếu Thương bật cười, “Bây giờ chúng ta cùng chung mục đích, ta việc gì phải nhúng tay cản trở?”

Cổ Tích Triều nói: “Vậy thì tốt.”

Thích Thiếu Thương gật gật đầu, đứng lên, “Bây giờ ta ra ngoài an bài, người lên giường nghỉ ngơi chút đi, tịnh dưỡng tinh thần, từ tối nay đến sáng mai e là sẽ có một trận ác chiến.”

Cổ Tích Triều ngáp ngừng: “... Vết thương của người, không sao chứ?”

Thích Thiếu Thương nhìn xung quanh, thở dài: “Năm đó cũng trong Sinh Sát đại tướng này, ta trúng phải Tương Tử Yến, lại bị người đâm một dao, bị thương còn nặng hơn bây giờ. Lúc đó ta vẫn cầm cự được, từ trong tay người đào thoát ra ngoài, bây giờ chút thương tích này có đáng là gì?”

Cổ Tích Triều cười nhẹ, nói: “Ta quên mất, người là Cửu Hiện Thần Long, tám thân bất tử.”

Quay đầu đi vào bên trong, “Ta đi nằm một chút, người đi đi.”

Y nằm xuống giường, mệt mỏi đau bệnh của một ngày một đêm tràn lên, gân cốt đau nhức rã rời, nhất thời cả ngón tay cũng không cử động nổi, chỉ có thể nhắm mắt lại, thắm đẫm hơi thở của mình, ép buộc bản thân nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu, y cảm nhận được trong trường có thêm một người.

Mở mắt ra nhìn, Thích Thiếu Thương đã quay lại, thấy y tỉnh lại, bèn nói: “Tất cả đã an bài xong, canh hai tam khắc hành động, hiện tại còn hai khắc, người ngủ thêm đi.”

Cổ Tích Triều dịch vào trong, “Người cũng nằm xuống đi.”

Thích Thiếu Thương nằm xuống, vì trên lưng bị thương nên nằm nghiêng một bên đối mặt với y.

Ngoài trường gió cát ào ào, chùng như cả đất trời cũng đang chao động.

Lông mi Cổ Tích Triều khe khẽ rung động, nhẹ nói: “Gió cát của Liên Vân Trại vẫn lớn như vậy.”

Thích Thiếu Thương nói: “Có lẽ một ngàn năm sau cũng vẫn như vậy.”

Cổ Tích Triều nói: “Một ngàn năm, có lẽ xương cốt của hai người chúng ta cũng hóa thành gió cát giữa đất trời rồi.”

Thích Thiếu Thương đáp: “Vậy cũng không có gì không tốt, hôm nay Nam Phụng Đồng nói ra một câu, rất có đạo lý, ‘Giang sơn trăm đời, hưng vong vụt qua trong thoáng chốc, lại không bằng gió cát vạn dặm này, trường tồn vĩnh cửu...’”

Cổ Tích Triều khịt mũi cười, “Người nhớ rõ vậy.”

Thích Thiếu Thương cũng cười lên, “Người còn tâm tình nói linh tinh, xem ra bệnh cũng sắp hết rồi.”

Thấy tay y đặt bên cạnh gối nằm, bèn đưa tay nắm lấy, dò dò mạch.

22. Chương 22

Canh hai tam khắc, dưới chân Liên Vân Trại chợt nổi lên một trận la hét chém giết, âm thanh vang xa đến tận trong trại.

Nam Phụng Đồng choàng tỉnh dậy, thấy Thích Thiếu Thương và mấy người tướng lĩnh chạy ào vào trường, dáng vẻ vô cùng khẩn trương: “Nam đại nhân, có một đội quân Liêu lớn đến tập kích, xem ra người Liêu đã biết chuyện đội áp lương đang ở Liên Vân Trại!”

Tim Nam Phụng Đồng hụt mất một nhịp, đáp lại: “Tin tức của người Liêu quả là nhanh thật!”

Thích Thiếu Thương nói: “Tại hạ và Cố Tích Triều đã bố trí trại binh chống trả, nhưng chỉ dựa vào trại binh thì không thể địch lại người Liêu!”

Nam Phụng Đồng nói: “Chúng ta còn lại gần một ngàn binh lực, đành miễn cưỡng phái ra đối phó, chỉ mong Hách Liên Tướng Quân kịp thời đến cứu viện!”

Thích Thiếu Thương gật đầu: “Được! Vậy tại hạ đi bố trí binh sĩ! Nam đại nhân hãy ở lại đây, tuyệt đối đừng ra ngoài!”

Nói xong thì dắt theo mấy người tướng lĩnh đi ra, để lại Nam Phụng Đồng một mình trong trướng.

Nam Phụng Đồng ở trong trướng ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng vén màn trướng đi ra ngoài.

Y đi lên một đài quan sát, từ trên đó vọng nhìn ra xa, quả nhiên có một đạo quân Liêu đang giao chiến với trại binh Liên Vân Trại dưới chân núi.

Chân mày y nhíu chặt, định quay người bước xuống, chợt phát hiện có một người đứng ngay sau lưng, mái tóc dài tung bay trong gió đêm, gương mặt trắng ngời như ngọc, đôi mắt sâu thẳm như đêm đen, đang nhìn mình không chớp mắt.

Nam Phụng Đồng bị đôi mắt này nhìn đến tim cũng nhói lên, cất tiếng: “Cố huynh? Sao huynh lại ở đây?”

Cố Tích Triều nhẹ nhếch khóe môi, nói: “Ta đang ở đây quan sát tình hình, Nam Đại Nhân cũng đang khẩn trương sao?”

Nam Phụng Đồng đáp: “Đương nhiên rồi, đâu chỉ là khẩn trương, mà còn là tim như bị lửa đốt, đứng ngồi không yên!”

Cố Tích Triều nói: “Nơi này nguy hiểm, e sẽ có tên bay lạc. Đại nhân cũng biết Lang Sĩ Đảo Câu Tiễn của người Liêu, lỡ bị bắn trúng, không chết cũng tàn phế. Xin Nam đại nhân mau đi xuống.”

Nam Phụng Đồng nói: “Tình hình tối nay có vẻ nguy cấp, ta thân là chủ soái mà chui rúc trong trướng, làm sao coi được.”

Cố Tích Triều do dự một lúc, nói: “Nếu Nam Đại Nhân lo lắng tình hình giao chiến, Liên Vân Trại có một mật đạo thông xuống chân núi, ta sẽ đưa Nam đại nhân theo mật đạo này xuống núi để tiếp cận trận chiến, kịp thời chỉ huy.”

Nam Phụng Đồng gật đầu: “Vậy thì tốt. Chuyện không thể chần chừ, chúng ta đi thôi!”

Hai người đi xuống đài quan sát, Cố Tích Triều đưa Nam Phụng Đồng vào trong mật đạo, nhanh chóng chạy xuống chiến trường ở chân núi.

Ra khỏi mật đạo, gặp ngay bờ suối Hồ Vĩ Khê, khắp nơi đao quang kiếm ảnh, tiếng chém giết vang dội một vùng.

Cố Tích Triều nói: “Nam Đại Nhân tạm chờ ở đây, ta giải quyết mấy tên lính Liêu ở xung quanh, rồi đưa Nam đại nhân đi tiếp!”

Y nói xong thì phi thân nhảy vào vòng chiến, như chim ưng giữa một bầy bò câu, đánh bọn quân Liêu xung quanh tơi tả, tiếng hét thảm vang trời.

Mấy tên quân Liêu còn lại thấy tình thế bất lợi, vội vàng bỏ chạy, Cố Tích Triều truy sát không tha, chỉ chớp mắt đã vượt ra khỏi Hồ Vĩ Khê, bờ bên kia lại dậy lên tiếng chém giết.

Thân ảnh y hòa lẫn vào màn đêm, không còn phân biệt được nữa.

Nam Phụng Đồng thấy y rời xa, liền ngồi thụp xuống, nắm lấy một tên người Liêu đang nằm rên rỉ trên đất, bắt hẩn ngửa đầu lên.

Tên người Liêu này mặt mày đầy máu, hơi thở thoi thóp, Nam Phụng Đồng ra sức lắc lắc hẩn, hỏi bằng tiếng Khiết Đan: “Người là thuộc hạ của ai?”

Tên người Liêu đó trả lời đứt quãng bằng tiếng Khiết Đan: “Ta là, là thuộc hạ của nguyên soái Ngột Lỗ Nhĩ...”

Nam Phụng Đồng nói: “Ta đã hẹn trước với Ngột Lỗ Nhĩ, giờ Thìn phát động tấn công, nội ứng ngoại hợp, tại sao lại hành động trước thời hạn?”

(giờ Thìn: 7-9g sáng)

Tên Liêu binh đáp: “Nguyên soái, nói, nói sợ đêm dài lắm mộng, phải, phải tốc chiến tốc thắng...”

Nam Phụng Đồng nghiêng rằng: “Thật ngông cuồng!”

Y còn định hỏi thêm, bất chợt trước mặt thấy bóng người dao động.

Ngẩng đầu lên nhìn, thấy mấy người tướng lĩnh đang đứng đó, ai nấy đều lộ vẻ bối rối kinh ngạc.

Cố Tích Triều đứng một bên, ánh mắt thâm trầm, tự tiểu phi tiểu.

23. Chương 23

Tim của Nam Phụng Đồng chùng xuống, tức thời hiểu rõ bản thân đã rơi vào bẫy của Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều đã phát hiện ra thân phận của y, cố ý dẫn y ra đây để y nói chuyện với tên Liêu binh, sau đó cho các tướng lĩnh quân Tống tận mắt chứng kiến cảnh này.

Một khi thân phận của y bị vạch trần, quân Tống nhất định sẽ xem y là kẻ địch, binh quyền đương nhiên rơi vào tay Cố Tích Triều.

Nam Phụng Đồng trong khoảng khắc nghĩ hết trăm phương ngàn kế, bất chợt cười lên, “Cố huynh, huynh giải quyết xong mấy tên người Liêu kia rồi ư? Quả nhiên võ công cao cường, trí dũng song toàn, thật khiến ta bội phục!”

Lời nói nửa thật nửa giả.

Cố Tích Triều thản nhiên đáp: “Nam đại nhân không phải cũng thông minh tuyệt đỉnh sao? Sao hử, lúc này có phải Nam đại nhân đang thăm vấn mấy tên người Liêu này? Có hỏi ra được gì không? Có tìm được gian tế không? Chắc không phải chính Nam đại nhân mới là gian tế chứ?”

Ngữ khí của y nghe như đùa cợt, nhưng mặt lại không hề có nét cười.

Một tướng lĩnh của quân Tống lên tiếng: “Nam đại nhân, sao ngài lại biết nói tiếng Khiết Đan? Ngài vừa nói gì với hắn?”

Những tướng lĩnh này chưa từng tham gia chiến trường Tống Liêu, chỉ biết đây là tiếng Khiết Đan, nhưng lại không biết bọn họ đang nói gì.

Tuy vậy, khi nhìn thấy Nam Phụng Đồng dùng tiếng Khiết Đan nói chuyện với một tên người Liêu, trong lòng họ không khỏi nảy sinh ngờ vực.

Người Liêu có thể tập kích Liên Vân Trại nhanh như vậy, chứng tỏ trong quân có gian tế, lại nghe khẩu khí của Cố Tích Triều, không lẽ gian tế chính là Nam Phụng Đồng?

Mọi người ngược mắt nhìn nhau, nhất thời không biết phải tin ai.

Nam Phụng Đồng bật cười ha ha, nói: “Cố huynh thật biết nói đùa. Ta thân là chủ quân binh bộ, biết tiếng Khiết Đan thì có gì lạ? Tiếng Nữ Chân, tiếng Mông Cổ ta đều biết hết. Lúc này đúng là ta đang thăm vấn để tìm ra gian tế,” y đảo mắt, “mọi người có muốn biết gian tế là ai không?”

Mọi người đều nhìn vào y.

Nam Phụng Đồng quay qua tên người Liêu kia: “Người có biết nói tiếng Hán không?”

Tên Liêu binh gật đầu.

Nam Phụng Đồng quay lưng lại với mọi người, ánh mắt âm u thâm hiểm.

Đám người này đều không biết tiếng Khiết Đan, vậy thì không có ai dám khẳng định y chính là gian tế.

Chỉ cần tên Liêu binh kia chỉ ra Cố Tích Triều, dù Cố Tích Triều có phủ nhận thì cũng khó lòng biện bạch, coi như tự làm tự chịu.

Mới nói: “Ta là chủ soái quân Tống, ta sẽ cho người cơ hội giữ mạng, chỉ cần người nói ra ai là gian tế, ta sẽ thả người đi.”

Vừa nói vừa ra hiệu bằng mắt với tên người Liêu, muốn hắn tố cáo Cố Tích Triều.

Tên người Liêu hiểu ý, gật gật đầu, dùng tiếng Hán nói: “Gian tế chính là— ”

Hắn chìa tay ra, ngón tay chỉ vào người trước mặt.

Nam Phụng Đồng nhất thời biến sắc, bởi vì tên Liêu binh này không chỉ vào Cố Tích Triều, mà lại chỉ vào y!

Y như bị rơi xuống hầm băng, bất chợt nhớ ra đây là cục diện do Cố Tích Triều dựng nên, vậy thì những kẻ bị cho là người Liêu tấn công lên núi đương nhiên cũng là do sắp đặt.

Ngột Lỗ Nhĩ đã thỏa thuận thời gian với y, vô duyên vô cớ tại sao lại tấn công trước giờ hẹn?

Bọn người Liêu này căn bản chính là trại binh trong Liên Vân Trại giả dạng!

Y vụt quay người lại, ánh mắt như lửa đốt, hét lớn: “Người này căn bản không phải người Liêu, mà là trại binh của Liên Vân Trại! Cố Tích Triều, người quả thật to gan! Lại dám phái trại binh giả mạo quân Liêu tấn công lên núi, mưu đồ đoạt lấy lương thảo, cấu kết với giặc Liêu, có biết tội gì không?”

Tình hình trong chớp mắt từ Nam Phụng Đồng là gian tế biến thành Cố Tích Triều phái trại binh giả trang người Liêu đoạt lấy lương thảo, mọi người càng thêm rối rắm.

Cố Tích Triều cười nói: “Nam đại nhân, ngài đúng là quý nhân hay quên, Cố Tích Triều ta ba năm trước nhận lệnh của Phó Tông Thư, dẫn quân máu rửa Liên Vân Trại, cùng Liên Vân Trại kết mối thù không đội trời chung, chuyện này thiên hạ đều biết. Nam đại nhân cho là ta có khả năng mệnh lệnh được trại binh của Liên Vân Trại?”

Nam Phụng Đồng nghiêng răng nói: “Người mệnh lệnh không được, Thích Thiệu Thương đương nhiên mệnh lệnh được! Người và Thích Thiệu Thương...”

Y cười lạnh một tiếng, “Ta để cho người một chút thể diện, không nói ra trước mặt mọi người, người đừng tưởng là ta không biết.”

Cố Tích Triều không chút bận tâm, “Người muốn nói gì cứ việc nói, chuyện mà Cố Tích Triều ta dám làm, trước giờ không có chuyện không dám thừa nhận! Ngược lại là người, có gan thông Liêu, sao không có gan nhận? Bây giờ người Liêu đã chỉ đích danh người là gian tế, người còn không chịu thừa?”

Nam Phụng Đồng cười lên: “Cố Tích Triều, người để một trại binh biết tiếng Khiết Đan giả làm người Liêu, tố cáo ta là gian tế, thủ đoạn quả cao cường. Chỉ tiếc là người đã quên một điều, người Tống muốn giả làm người Liêu thì không phải chỉ khoác lên y phục người Liêu, nói mấy câu tiếng Khiết Đan là giả được! Nam nhân người Liêu khi sinh ra liền được xăm hình xăm đầu sói lên ngực, chỉ cần cởi áo ra kiểm tra, tự nhiên sẽ phân biệt được thật giả!”

Một người tướng lĩnh nghe vậy, lập tức bước tới, vạch áo của tên Liêu binh kia ra, nhìn thấy trước ngực một mảng màu xanh, đúng là một hình xăm đầu sói.

“Quả đúng là người Liêu!”

Người tướng đó kinh ngạc kêu lên, “Nam đại nhân, không ngờ ngài lại là...”

Nam Phụng Đồng thấy ngực đau nhói, y quả thật không ngờ Cố Tích Triều lại tính toán tỉ mỉ chu toàn đến vậy.

Đám người Liêu dưới chân núi không cần nói chắc chắn đều là trại binh giả trang, nhưng chỉ có mấy tên ở Hồ Vĩ Khê này lại chính là người Liêu, là tù binh người Liêu bị bắt giữ lúc chiều!

Cố Tích Triều đã tính kỹ mọi tình huống có thể xảy ra, lập ra một kế hoạch hoàn hảo không một kẽ hở.

Nam Phụng Đồng y bại trong tay Cố Tích Triều, quả thật chỉ có thể trách thời thế, số mệnh.

24. Chương 24

Y lại hừm một tiếng, nói: “Dù cho hần có là người Liêu đi nữa, dựa vào lời nói của một mình hần mà nói ta là gian tế của người Liêu, không phải quá nực cười sao!”

Cố Tích Triều mỉm cười, quay qua tên Liêu binh kia: “Nói cho tất cả mọi người ở đây biết, lúc này y nói với người cái gì?”

Liêu binh đó sợ y như sợ rắn độc, run rẩy nói: “Y nói y đã thỏa thuận với nguyên soái Ngột Lỗ Nhĩ, giờ Thìn phát động tấn công, nội ứng ngoại hợp, hỏi ta tại sao lại hành động trước giờ hẹn...”

Nam Phụng Đồng nhắm chặt mắt lại, gượng cười, “Cố Tích Triều, thì ra người hiểu tiếng Khiết Đan.”

Cố Tích Triều cười nói: “Ta từng quân ở biên giới mấy năm trời, sao lại không hiểu tiếng Khiết Đan? Người Liêu này bị bắt hồi chiều, trước khi đội áp lương đến được Liên Vân Trại, hần không thể nào biết được kế hoạch hành quân của quân Liêu. Bây giờ hần nói ra được thời điểm quân Liêu tấn công Liên Vân Trại, tức chỉ có một khả năng, chính là Nam đại nhân ngài vừa mới nói cho hần biết. Sao hả? Chứng cứ này có đủ để chứng minh Nam đại nhân ngài ngầm cấu kết với quân Liêu?”

Nam Phụng Đồng lắc đầu mà cười, mặt lộ mấy phần thán phục, “Cố Tích Triều người giỏi lắm! Hôm nay ta coi như hiểu được, một anh hùng như Thích Thiệu Thương tại sao lại bị người làm cho thất điên bát đảo.”

Cố Tích Triều lại cười nói: “Nam đại nhân, lúc này mà vẫn còn cười được, cũng không uổng chúng ta từng kết giao. Người là mệnh quan triều đình, ta cũng không thể giết người, đành đợi Hách Liên Xuân Thủy đến xử trí người vậy.”

Nam Phụng Đồng thở dài một tiếng, nói: “Chỉ có thể như vậy.”

Cố Tích Triều quay qua một tướng lĩnh: “Đưa Nam đại nhân về trại, trông coi cẩn thận, không được sơ sót.”

Viên tướng đó biết được Nam Phụng Đồng là gian tế của người Liêu thì không thêm khách khí, thô bạo đẩy y đi.

Trước khi rời đi, Nam Phụng Đồng quay đầu lại: “Cố Tích Triều, mưu kế đa đoan dễ chết sớm, người cũng phải cẩn thận đó!”

Cố Tích Triều hơi ngược cằm, “Vậy thì ta chúc Nam đại nhân sống lâu trường thọ.”

Ánh mắt hai người giao nhau, đều là ngoài mặt cười mà trong không cười.

Sau khi Nam Phụng Đồng bị giải đi, những người còn lại nói: “Cố công tử, đám người Liêu dưới chân núi...”

Cố Tích Triều liền thu lại nét cười, đổi sắc mặt nghiêm trọng: “Những người dưới chân núi là giả, là do ta sắp đặt để Nam Phụng Đồng tự phơi bày thân phận của mình, nhưng mà quân Liêu quả thật sắp kéo đến đây! Các người lúc này cũng nghe rồi đó, đến giờ Thìn quân Liêu sẽ phát động tấn công, hiện tại là giờ Sửu, chúng ta chỉ còn 3 canh giờ để chuẩn bị.”

(giờ Sửu: 1-3 giờ sáng)

Các tướng lĩnh nói: “Chúng ta chỉ còn lại không đến một ngàn binh lực, làm sao chống lại nổi đại quân của người Liêu?”

Cố Tích Triều chỉ nhếch môi mỉm cười, nói: “Thượng sách dùng binh chính là dùng trí thắng địch, binh không cần nhiều, dù chỉ có 100 người, ta cũng quyết đấu một trận với người Liêu! Về trại!”

Y phất tay áo, quay người đi lên núi, các tướng lĩnh không hẹn đều nhất loạt đi theo sau y.

Đi ra được mấy trượng, Cố Tích Triều nghiêng đầu, nói với một tướng lĩnh: “Bọn Liêu binh ở Hồ Vĩ Khê, cùng bọn bị giam trong trại, toàn bộ giết hết.”

Viên tướng đó bối rối hỏi: “Bọn chúng không phải đã bị bắt rồi sao?”

Mắt Cố Tích Triều lướt qua một tia hàn quang: “Chúng ta vốn không đủ binh lực, đâu có dư người coi chừng bọn chúng? Lỡ coi không chặt để bọn chúng thoát ra, dù sao cũng là người Liêu, đương nhiên cùng bọn quân Liêu bên ngoài nội ứng ngoại hợp, chúng ta không phải là trước mặt sau lưng đều có địch?”

Viên tướng đó gật đầu: “Ta đi ngay!”

Hắn rút đao ra, quay người bước đi.

Không bao lâu sau, từ Hồ Vĩ Khê truyền lại mấy tiếng hét thảm, sau đó mọi thứ đều chìm vào tĩnh lặng.

25. Chương 25

Khi Cố Tích Triều dẫn các tướng lĩnh về đến Sinh Sát đại trướng, Thích Thiệu Thương đang ở trong trướng, hướng tới phía y, nói: “Lão Bát đang trấn giữ ở sau núi. Ta đã điểm danh xong tất cả binh lực có thể dùng trong trại, tổng cộng 1250 người.”

Cố Tích Triều gật đầu, “Bây giờ đội áp lương còn hơn 950 người, tổng cộng hơn 2200 người. Số quân tối đa mà quân Liêu dùng để tập kích quân lương không thể vượt hơn 3000. Chúng ta muốn thủ đến giờ Dậu ngày mai chờ người của Hách Liên Xuân Thủy đến là hoàn toàn có thể được.”

Một tướng lĩnh lên tiếng: “Những trại binh đó đều là dân binh, không phải người trong quân ngũ như chúng tôi, làm sao có thể phối hợp?”

Cố Tích Triều ngồi xuống ghế, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, nói: “Mưu ở tướng không phải ở binh. Chủ tướng làm tâm, lực binh làm thể, thân theo tâm động, không gì không được. Chỉ cần mỗi người đều tự giác tuân thủ quân lệnh trong trướng, chỉ nam đi nam, chỉ bắc đánh bắc, thì giống như tay chân ứng hợp, còn gì mà không được?”

Y quay qua Thích Thiệu Thương, “Đại đương gia, hãy gọi tất cả những người chỉ huy của các trạm gác tập hợp lại đây, ta muốn dặn dò từng người.”

Thích Thiệu Thương gật gật đầu, đi ra khỏi trướng.

Không lâu sau, hắn đưa vào hơn 30 người chỉ huy của Liên Vân Trại, cho đứng ở trong trướng.

Trong số đó có người nhận ra Cố Tích Triều, trên mặt tràn đầy phẫn nộ, thù hận.

Cũng có một số chỉ mới nghe qua tên Cố Tích Triều, lần đầu tiên gặp được người thật, trên mặt ngoài ý thù địch ra, còn có hiếu kỳ, kinh ngạc.

Ánh mắt Cố Tích Triều quét qua mặt từng người bọn họ, nhãn thần như đêm đông, thâm trầm sắc bén.

Mọi người bất giác cảm nhận được một trận hàn ý, cả nộ hỏa cũng bị át đi mất phân nửa.

Cố Tích Triều lên tiếng: “Các người chắc đều biết ta là ai, ta cũng nói thẳng không quanh co. Ba canh giờ nữa, người Liêu sẽ tấn công Liên Vân Trại, đoạt lấy lương thảo của quân Tống. Ta thân là hộ tống của quân Tống, tuyệt đối không thể để lương thảo rơi vào tay người Liêu. Các người thì sao?”

Nhất thời không ai lên tiếng, qua một hồi, có người nói: “Chúng ta đương nhiên cũng không thể để lương thảo rơi vào tay quân Liêu, nếu không ngày hôm nay Liên Vân Trại đã không để đoàn áp lương tiến vào! Với lại quân Liêu dám tập kích Liên Vân Trại, bắt đi huynh đệ trong trại, nên dù không vì lương thảo, Liên Vân Trại cũng quyết đối đầu chọi đến cùng với người Liêu!”

Cố Tích Triều thoáng lộ nét cười, “Nói như vậy, các người hiện giờ là đứng cùng một phía với ta?”

Người vừa nói liền đáp: “Ta khinh! Ai thêm đứng về phía người? Chúng ta là cùng đứng về phía Đại đương gia!”

Cố Tích Triều đáp: “Ta biết các người xem Đại đương gia của các người là thần, hắn nói gì các người cũng làm theo. Tiếc là bây giờ các người liên kết với quân Tống kháng Liêu, bảo vệ lương thảo, nghĩa là ở trong quân đội, không phải trong trại. Trên trời không có hai mặt trời, trong quân không có hai chủ soái. Ở đây,

các người nghe lời Đại đương gia của các người, Đại đương gia của các người lại nghe theo ta. Nói cách khác, các người cũng phải nghe theo ta.”

Đám đông nhao lên, ào ào mắng chửi: “Bảo chúng ta nghe theo người? Nằm mơ đi!”

Cố Tích Triều nhìn Thích Thiều Thương một cái.

Hắn cũng đang nhìn y, chân mày hơi nhíu lại.

Cố Tích Triều cười với hắn, quay đầu nói: “Ta biết trong lòng các người có thù hận, nhưng tiếc là bây giờ ta không có thời gian cho các người rửa thù xả hận. Hay là chúng ta hãy giao hẹn với nhau,” y đứng lên, cầm một que nhang vào lư hương trên án, “Các người cùng lúc xông lên, nếu có thể trong thời gian một nén hương giết được ta, thì coi như hôm nay ta trả lại nợ máu, nếu các người giết không nổi ta, ngược lại để ta thắng các người, thì từ giờ Thìn đến giờ Dậu các người phải nghe ta sai khiến. Thế nào?”

Ai nấy trên giang hồ đều có thực lực, nếu cùng nhau xông lên, cả ép cũng có thể ép chết Cố Tích Triều, bây giờ nghe y nói ra lời lẽ ngông cuồng huyênh hoang như vậy, không ai không đỏ mặt giận dữ, xoa xoa nắm đấm.

Cố Tích Triều khoát tay, ra hiệu cho các tướng trong quân đều lui ra một bên, đi đến trước mặt đám người của Liên Vân Trại, lớn tiếng nói: “Ra tay đi!”

Mọi người thấy y tay không binh khí, tỏ vẻ sẽ dùng tay không nghênh chiến, ai nấy đều cảm thấy bị sỉ nhục cực độ, có mấy người trẻ tuổi háo thắng nhện không được nữa, nhào lên trước.

Cố Tích Triều không trực tiếp tiếp chiêu, chỉ quay người tránh ra, xông vào trong đám người, trái đánh phải chưởng, bức đám người kia đánh lại, làm bùng lên một trận đao quang kiếm ảnh.

Các tướng lĩnh đứng một bên nhìn đến hoa cả mắt.

Trong đám hỗn chiến, chỉ thấy Cố Tích Triều thanh thoát linh hoạt như phi yến, vụt lách người qua khe hở của đao kiếm roi chùy chém tới.

Thích Thiều Thương đứng một bên quan sát, mặt lộ vẻ tán thưởng.

Hắn chỉ nhìn qua đã biết được kế hoạch của Cố Tích Triều, biết y trước tiên dùng lời lẽ khích cho đám đông bốc hỏa, không thể kết thành thế trận tấn công mà chỉ biết xông lên đâm chém.

Như vậy, số người vây đánh càng nhiều, lại càng cản trở vướng víu lẫn nhau, ưu thế người đông tự nhiên biến thành nhược điểm.

Chỉ cần Cố Tích Triều khéo lợi dụng thì có thể lấy đao người này đối phó với kiếm người kia, mượn lực đánh lực, mượn binh đánh binh, có thể tay không tác sát mà tận dụng được tất cả các binh khí.

Mọi người bị sức của mình cuốn vào trong vòng xoáy, Cố Tích Triều chỉ cần tác động cho vòng xoáy này không ngừng chuyển động, càng chuyển càng lớn, càng chuyển càng nhanh, không đầy một nén nhang, tất cả mọi người đều mệt mỏi kiệt sức, sao có thể không bại?

Hắn một mặt đánh giá cao tài trí thông minh và võ công tâm cơ của Cố Tích Triều, một mặt lại dâng lên sự phòng bị bản năng, biết rõ hai người nếu có lúc đối đầu, e rằng lại là không chết không thôi.

Ánh mắt hắn lóe lên, sắc mặt lại trầm xuống.

26. Chương 26

Thoảng cái nhang đã tàn, đám người của Liên Vân Trại ai nấy đều thở dốc, ngã phịch xuống đất.

Cố Tích Triều khoan thai đi đến trước án, giữ giữ tay áo, ngồi xuống ghế, tư thế thong dong ưu nhã, thản nhiên nói: “Các người thua rồi.”

Đám người đứng thẳng lên, sắc mặt đen như tím nòi.

Một người hùm một tiếng, nói: “Thứ người xảo quyệt như ngươi, dám bày kế để thắng chúng ta, chúng ta không giết nổi ngươi coi như xui xẻo. Nhưng muốn chúng ta nghe ngươi sai khiến? Tuyệt đối không thể!”

Đám đông ào ào hòa theo: “Đúng! Bảo chúng ta nghe ngươi chỉ huy, chẳng thà giết chết chúng ta!”

Sắc mặt Cố Tích Triều thâm trầm như nước, thân thể bất động.

Bất chợt, thân ảnh như phi ưng vụt phóng lên, đỡ lấy tấm biển ‘Tín Nghĩa’ treo giữa Sinh Sát đại trường xuồng, ném mạnh về phía đám người.

Chỉ nghe ‘Ầm’ một tiếng, biển đập xuống đất, vỡ làm đôi ngay giữa hai chữ ‘Tín Nghĩa’.

Mọi người tức điên lên, “Cố Tích Triều! Ngươi— “

Cố Tích Triều lạnh lùng nói: “Ta? Ta làm sao? Hai chữ ‘Tín Nghĩa’ của Liên Vân Trại các người, chẳng qua chỉ có vậy!”

Ai nấy đều bại trong tay của Cố Tích Triều, nhưng lại không chịu làm theo giao hẹn tuân theo sai khiến của y, quả thật đi ngược lại ‘tín nghĩa’.

Mọi người vừa kinh sợ vừa tức giận, nhưng lại không nói được gì.

Một người hướng qua Thích Thiệu Thương, “Đại đương gia—”

Cố Tích Triều cắt ngang, “Cái gì mà Đại đương gia? Thích Thiệu Thương rời khỏi Liên Vân Trại đã ba năm, các người không thể tuân thủ hai chữ ‘Tín Nghĩa’, đến khi có chuyện, lại muốn nhờ hấn ra mặt? Hừm! Các người muốn thế nào? Muốn để Thích Thiệu Thương thay các người văn hồi bại cục, cứu lấy thể diện? Liên Vân Trại rốt cuộc là Liên Vân Trại của một mình Thích Thiệu Thương, hay là Liên Vân Trại của từng người các người? Hiện tại đại binh của người Liêu sắp đến, các người thứ nhất không thể dẹp bỏ tư thù, bảo gia vệ quốc, thứ hai không thể tuân tín thủ nghĩa, dám làm dám chịu. Quốc gia đại nghĩa cũng được, giang hồ đạo nghĩa cũng được, các người làm tròn được bên nào? Không lẽ không có Thích Thiệu Thương, Liên Vân Trại không còn là Liên Vân Trại của ngày đó? Chỉ khí bảo gia vệ quốc, tín nghĩa một lời như núi của Liên Vân Trại đều giống như tấm biển dưới đất kia, không đáng một đồng?”

Mọi người bị y nói đến nhiệt huyết bùng bùng, nói: “Được! Chúng ta bại trong tay ngươi, không còn gì để nói, ngươi muốn chúng ta nghe theo sự chỉ huy của ngươi, kháng kích quân Liêu, chúng ta nhất định tuân thủ! Nhưng mà sau giờ Dậu ngày mai, ngươi vẫn là tử thù không đội trời chung của Liên Vân Trại chúng ta!”

Cố Tích Triều nhếch môi: “Đương nhiên rồi! Qua khỏi giờ Dậu, có thù báo thù, có oán báo oán, ta tuyệt không nuốt lời. Nhưng mà nếu các người trong mấy canh giờ sau không tuân theo mệnh lệnh của ta, để lỡ quân cơ, thì phải thế nào?”

Ai nấy đồng thanh: “Chấp nhận chịu chết!”

Cố Tích Triều lớn tiếng: “Được! Quân lính nghe đây!”

Y vén vạt áo ngồi xuống, lần lượt giao nhiệm vụ cho quân Tổng và trại binh Liên Vân Trại.

Y thuộc nằm lòng địa hình địa thế của Liên Vân Trại, lại tinh thông binh pháp sách lược, mệnh lệnh ban ra đều khiến mọi người tâm phục khẩu phục, không còn gì để nói.

Ai nấy nhận lệnh xong đều nhanh chóng đi ra, trong trường cuối cùng chỉ còn lại Cố Tích Triều và Thích Thiệu Thương.

Cố Tích Triều cúi người nhặt tấm biển vỡ trên đất lên, nói: “Ta đập vỡ biển của các người, ngươi không giận ta sao?”

Thích Thiệu Thương nói “Tín nghĩa nằm trong lòng người, không phải nằm trên tấm biển.”

Hấn cầm lấy mảnh vỡ, cười lên, “Vết dao trên này, chính là do con dao nhỏ của ngươi năm xưa lưu lại. Hình như ngươi đối với hai chữ ‘tín nghĩa’ này có thâm thù đại hận.”

Cố Tích Triều lạnh nhạt nói: “Tín nghĩa trong mắt ta không đáng một đồng. Kể coi trọng tín nghĩa, khó tránh bị người khác dùng tín nghĩa để lợi dụng. Giống như những người lúc này, cũng có thể xem là hảo hán, nhưng bị mấy lời của ta khích đến bó tay nhận thua, quả thật nực cười.”

Thấy sắc mặt Thích Thiệu Thương xấu đi, y cũng mặc kệ, tiếp tục nói: “Ta biết ngươi định nói cái gì, chắc là đại loại như ta vì đạt mục đích mà bất chấp thủ đoạn. Hừm, ta vốn không đặt chí hướng ở giang hồ, những thứ giang hồ đạo lý đó không có tác dụng với ta.”

Thích Thiệu Thương nói: “Ta không biết thứ gì mới có tác dụng với ngươi, mà cũng không có hứng thú tìm hiểu. Nhưng mà ta phải nhắc ngươi một điều, người giang hồ bị quy luật giang hồ chi phối, ngươi cũng bị những thứ mà mình theo đuổi chi phối. Ngươi thấy người khác bị trói buộc bởi tín niệm của mình, khinh bỉ họ là chim trong ***g, nhưng người khác nhìn vào ngươi, chẳng phải cũng như vậy sao?”

Sắc mặt Cố Tích Triều chợt biến, nhìn về Thích Thiệu Thương, ánh mắt đen thẫm phần nộ, khóe môi mím chặt ẩn chứa một thoáng biểu tình đặc biệt, vừa như quật cường, vừa như ủy khuất.

Hai người nhất thời trầm mặc.

Thích Thiệu Thương cất tiếng phá tan sự yên tĩnh, “Ta ra ngoài chuẩn bị.”

Cố Tích Triều quay lưng lại, nói: “Ngươi phụ trách dải núi phía tây, là phòng tuyến chủ yếu chống lại đòn tấn công của người Liêu, lỡ như thất thủ...”

Thích Thiệu Thương nói: “Ta sẽ không thất thủ. Ngược lại là ngươi, một lát nữa việc chỉ huy trong trường hoàn toàn trông cậy vào một mình ngươi.”

Cố Tích Triều nói: “Chỉ cần quân lính làm đúng theo lệnh, người Liêu dù có đông gấp đôi cũng không thể đánh lên được, nếu không thì Cố Tích Triều ta cũng sống uống đời này. Ngươi đi đi.”

Y không quay đầu, Thích Thiệu Thương nhìn thân ảnh của y, nhắc kiếm ra khỏi trường.

27. Chương 27

Giờ Thìn đến, cuộc tấn công bắt đầu.

Dải núi phía sau trại vang dậy tiếng hô chém giết, trời đất rung chuyển.

Binh sĩ không ngớt vào ra Sinh Sát đại trường để báo cáo tình hình chiến trận và nhận quân lệnh hành động.

Cố Tích Triều ngồi trong trường, trầm tĩnh chỉ huy, mặt không lộ vui buồn, phẳng lặng không gợn sóng, cả Sinh Sát đại trường bao trùm một bầu không khí nghiêm trang lắng đọng.

Mọi người khi đến đây, bước chân hoảng loạn cũng bắt giác thông thả lại, nét mặt khẩn trương cũng bắt giác giãn ra.

Bọn họ từ trong vô thức bắt đầu tin tưởng, người ở trong trường có thể chỉ huy họ đánh thắng trận chiến này, đáng để bọn họ giao phó tính mạng, hoàn thành mệnh lệnh.

Mặt trời lên đến đỉnh, rồi lại ngả về tây.

Thích Thiệu Thương trấn giữ mặt núi phía tây, đánh lui đợt tấn công của người Liêu đến lần thứ tám.

Nhân lực trong tay hắn đã thương vong gần hết, một thân áo trắng cũng đã thấm đầy máu tươi.

Hắn dựa vào một trụ gỗ, nhắm mắt điều hòa chân khí, đằng sau chợt truyền lại một giọng quen thuộc “Đại dương gia!”

Thích Thiệu Thương quay đầu, “Lão Bát, ngươi không lo giữ trạm gác của mình, chạy đến đây làm gì?”

Mặt Mục Cư Bình lộ vẻ mừng rỡ, “Người của Hách Liên Xuân Thủy đến rồi!”

Thích Thiệu Thương nghe xong liền phần chấn lên, hỏi: “Người Liêu đã thoái lui?”

Mục Cừ Bình chau mày: “Đại đương gia, sao người huynh toàn là máu vậy? Có phải vết thương trên vai lại rách ra?”

Thích Thiếu Thương nói: “Thương tích ngoài da thôi, không cần lo—”

Mắt hắn chợt danh lại, nhìn vào Mục Cừ Bình: “Lão Bát, người có gì giấu ta phải không?”

Mục Cừ Bình gân cổ: “Không có!”

Thích Thiếu Thương nói: “Không có? Vậy ta hỏi người, người phải giữ trạm gác ở sau núi, tại sao lại biết người của Hách Liên Xuân Thủy đến?”

Mục Cừ Bình cúi đầu: “Ta vào Sinh Sát đại trưởng báo cáo quân tình, nghe mấy huynh đệ khác nói lại.”

Thích Thiếu Thương nhú mày, giọng chợt cao lên, “Người lại có thể đến chỗ Cổ Tích Triều báo cáo quân tình? Người đến tìm Cổ Tích Triều, ngoài việc kiểm chuyện đánh nhau với y ra thì còn có chuyện gì khác? Người rốt cuộc đến đó làm gì?”

Mục Cừ Bình chợt vùng ngẩng đầu lên, “Ta đi gây chuyện với y thì sao? Y đập vỡ tấm biển Tín Nghĩa của Liên Vân Trại chúng ta, không lẽ ta lại không được tìm y nói cho ra lẽ?”

Thích Thiếu Thương ráng kìm nén lửa giận, nói: “Võ công của người giết không nổi y, vậy rốt cuộc người đã làm gì?”

Mục Cừ Bình ráng gân cổ lên nói: “Ta không có làm gì hết! Y sai ta ra sau núi châm ngòi dẫn thuốc nổ, cho nổ hết đám quân Liêu rút chạy về đó, ta mặc kệ y, y tự mình đi rồi!”

Thích Thiếu Thương chợt thấy trước mắt một trận choáng váng.

Cửa mật đạo dẫn ra chỗ chôn thuốc nổ ở sau núi chỉ có thể ra chứ không thể vào, chỉ có bát đại trại chủ là biết cách mở cơ quan, người không biết cơ quan không cách nào vào lại mật đạo.

Cổ Tích Triều tuy từng là đại trại chủ, nhưng vào chính ngày báii hương y lại phát động kế hoạch ‘Giết không tha’, vì vậy hoàn toàn không biết bí mật này.

Nếu y ra khỏi mật đạo rồi mới phát hiện không còn đường lui, thì chỉ còn cách cho nổ thuốc nổ cùng chết với người Liêu, còn không thì dựa vào sức một người để quyết chiến đến cùng.

Mục Cừ Bình quả thật không cần làm gì nhưng cũng đẩy được Cổ Tích Triều vào chỗ chết!

Thích Thiếu Thương vụt quay người định đi, Mục Cừ Bình liền nắm giữ hắn lại, “Đại đương gia, huynh đừng đi cứu y!”

Thích Thiếu Thương quay đầu nhìn hắn, ánh mắt bùng cháy, “Người nếu coi y là kẻ thù không đội trời chung thì nên đích thân giết y, sao lại có thể để y chết trong tay người khác! Với lại, người làm như vậy không phải là mượn đao giết người sao? Huynh đệ Liên Vân Trại chúng ta có muốn báo thù cũng phải đường đường chính chính, từ lúc nào lại đi làm thứ chuyện mượn đao giết người?”

Mắt Mục Cừ Bình đỏ ngầu, “Võ công của ta căn bản không phải là đối thủ của y, làm sao đường đường chính chính đi giết y được— ta để y chết bởi cơ quan của Liên Vân Trại chúng ta thì có gì không đường đường chính chính? Ta không hiểu cái gì là mượn đao giết người! Dù có là mượn đao giết người đi nữa, chỉ cần giết chết y, muốn nói gì ta cũng chịu hết!”

Thích Thiếu Thương nói: “Bây giờ người Liêu còn trên núi, Cổ Tích Triều thân là chủ tướng, làm sao chết được?”

Mục Cừ Bình ‘phì’ một cái, nói: “Cái gì mà chủ tướng? Tối hôm qua ta mà có mặt trong trường thì tuyệt đối không để chúng huynh đệ ngoan ngoãn nghe y sắp đặt! Với lại người của Hách Liên Xuân Thủy cũng đến rồi, y chết hay không thì có hề gì? Chính y cũng nói đó, qua khỏi giờ Dậu, có thù báo thù, có oán báo oán!”

Thích Thiếu Thương nhắm chặt mắt, nói: “Thái Kinh sắp đặt y vào trong đội áp lương, vốn là để giám sát hành động của chúng ta, nếu bây giờ y chết, không phải là chúng ta tố cho Thái Kinh là chúng ta ngầm có

hành động sao? Người nói xem Thái Kinh sẽ đối phó thế nào với chúng ta? Với Liên Vân Trại? Với Thần Hầu Phủ?”

Mục Cưu Bình nói: “Cố Tích Triều là chết trong tay người Liêu, Thái Kinh lấy cớ gì để phản ứng?”

Thích Thiệu Thương nói: “Bên cạnh ta có người, bên cạnh Cố Tích Triều không lẽ không có người đi theo? Người ở trong Sinh Sát đại tướng công khai chống lại mệnh lệnh của y, y không thể giết người, đành tự mình đi thu dọn tàn cuộc, người cho là chuyện người làm che giấu được sao? Mau buông tay!”

Mục Cưu Bình kéo chặt cánh tay hấn không buông, sức lực cực lớn, Thích Thiệu Thương nhất thời giằng không ra.

“Chúng ta giết kẻ theo dõi đi là được rồi!”

Thích Thiệu Thương nộ hỏa công tâm, tức giận hét: “Thái Kinh vốn đa nghi, người mà hấn cài vào bên cạnh Cố Tích Triều e rằng cả Cố Tích Triều cũng không biết là ai, làm sao người tìm ra được?”

Mục Cưu Bình hết lý lẽ phản bác, bất chợt ngửa đầu cười lớn, trong tiếng cười chất chứa vô hạn phẫn nộ và bi thống, “Cái gì mà đường đường chính chính? Cái gì mà y thân là chủ tướng không thể giết? Cái gì mà gián điệp của Thái Kinh? Đại đương gia, huynh đừng tưởng lão Bát ta là kẻ thô lỗ thì cái gì cũng không biết! Huynh căn bản không muốn giết y, huynh căn bản một lòng hướng về y! Trong lòng huynh, tính mạng của Lao Nhị Ca, Hồng Bào tỷ và các huynh đệ cộng hết lại, cũng không quan trọng bằng Cố Tích Triều!”

Thích Thiệu Thương như bị tạt một gáo nước lạnh, “Lão Bát, người nói nhầm gì đó?”

Ánh mắt Mục Cưu Bình như muốn phun ra lửa, “Đại đương gia, huynh còn xem ta là huynh đệ, thì ở lại đây! Còn nếu huynh không xem ta là huynh đệ, thì giết ta rồi đi cứu y! Dù sao thì trong lòng huynh chỉ có một mình y, cả Hồng Lệ tỷ huynh cũng không cần, còn cần huynh đệ mà làm gì?”

Thân người Thích Thiệu Thương lão đảo, mấy ngụm máu tươi phun ra, nhỏ thấm xuống cát.

Mục Cưu Bình hoảng lên, lúc này mới phát hiện cánh tay Thích Thiệu Thương bị mình giữ chặt đang không ngừng trào máu, “Đại đương gia, huynh bị thương rồi? Huynh có sao không? Lúc này là ta nói lung tung thôi! Huynh đừng có giận!”

Hấn luống cuống tay chân, xé một mảnh áo ra định băng bó.

Thích Thiệu Thương đẩy hấn ra, “Lão Bát, không cần biết người có nhận ta hay không, đã gọi một tiếng huynh đệ, thì cả đời là huynh đệ. Ta trước giờ chưa từng xem Cố Tích Triều là huynh đệ, càng không thể vì cứu y mà giết người. Người nếu còn tin trong lòng ta có huynh đệ thì đừng cần ta nữa, còn nếu người không tin, thì hãy cầm lấy thương, chĩa vào ta!”

Mục Cưu Bình đứng chôn chân trên đất, hoàn toàn bất động, trên mặt hấn có phẫn nộ bi thống, có áy náy hối hận, có mờ mịt không thể lý giải, có thù hận, có đau lòng, nhưng cuối cùng cũng không đưa tay ra cản nữa.

Thích Thiệu Thương nhìn hấn một lần cuối, quay người đi về hướng sau núi, để lại một câu: “Người nhớ lấy! Dù không có ta, Liên Vân Trại vẫn mãi là Liên Vân Trại!”

Trong bóng tà dương, thân ảnh hấn ánh lên thành một mảng đỏ rực như máu, không biết là do ráng chiều rọi vào, hay là do máu đỏ chảy tràn khắp lưng.

Mục Cưu Bình nghiêng chặt răng, tay xiết trường thương đến nổi gân xanh.

Đại đương gia, giữa Liên Vân Trại và Cố Tích Triều, huynh rốt cuộc là chọn y.

28. Chương 28

Cố Tích Triều lúc này đang ở sau núi, đã ra khỏi mật đạo.

Lúc y vừa mới ra khỏi mật đạo liền phát hiện cửa mật đạo lập tức đóng sầm lại.

Bây giờ mà điểm hỏa thuốc nổ chôn trong núi, chỉ cần đếm đến mười, cả dải đất sau núi này sẽ nổ tung thành bình địa.

Đây vốn là kế hoạch mà y an bài, định xua bọn người Liêu bại trận ra đây, một lưới quét gọn.

Kế hoạch vô cùng kín kẽ độc địa, ai ngờ cuối cùng chính bản thân lại rơi vào bẫy.

Mặt y tái nhợt, nhưng lại phảng phất một tư tiểu ý, “Mục Cửu Bình, ngươi lại khôn ra rồi, còn biết mượn đao giết người nữa, cũng không uống công đánh nhau với ta mấy ngày nay. Chỉ trách ta nhất thời nôn nóng, cứ nhất định một mình đi thu dọn tàn cuộc. Đúng là người khôn nghĩ trăm ngàn, tất có chỗ sót, kẻ ngốc nghĩ trăm ngàn, tất có việc thành. Nam Phụng Đồng nói ta mưu kế đa đoan dễ chết sớm, thì ra cũng có mấy phần đạo lý.”

Y đứng trên núi, nhìn quân Liêu càng lúc càng tiến gần, tay xiết chặt Thần Khốc Tiểu Phủ.

Đương nhiên không có chuyện y điểm hỏa để cùng chết với bọn người Liêu, chỉ cần có một tia hy vọng, y quyết không lựa chọn cái chết, chẳng thà chiến đấu đến giọt máu cuối cùng.

Quân Liêu ào ạt kéo đến.

Trong đám loạn quân, Cố Tích Triều tả xung hữu đột, không biết đã giết được bao nhiêu người, cũng không biết đã gánh chịu bao nhiêu vết thương.

Quân Liêu ném mùi thất bại trở nên hung hãn dị thường, chỉ hận không thể băm vằm bất kỳ tên người Tống nào lọt vào tầm mắt.

Cố Tích Triều vừa bị thương lại có sẵn bệnh, mệt mỏi kiệt sức, không còn biết bản thân có thể cầm cự đến lúc nào.

Trong đám hỗn chiến, một thanh trường mâu từ sau đám mạnh tới, tức thời xuyên qua chân phải của y.

Cố Tích Triều ngã quỵ xuống đất, vận chút chân khí cuối cùng để gạt đi lưỡi đao đang chém tới, một ý nghĩ mơ hồ chợt trôi lên: “Đại đương gia, hôm qua ta nói nợ máu của đời này nhiều vô số, cho dù có trả, cũng không đến lượt Liên Vân Trại, ai ngờ nhanh như vậy đã phải trả rồi— chỉ tiếc không được chết trong tay ngươi.”

Y vừa nghĩ đến Thích Thiếu Thương, trước mắt chợt xuất hiện một thanh kiếm.

Ánh kiếm lóe lên như tia sét rạch ngang bầu trời, cắt đôi bóng người đang lao tới y.

Y hơi kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn.

Đó quả thực là một thanh kiếm, một thanh kiếm vô cùng chói lọi.

Kiếm nhanh đến chói mắt, chói cả tâm, chói đến người ta không thể chịu đựng nổi.

Kiếm của Thích Thiếu Thương, hào quang của Thích Thiếu Thương!

“Đại đương gia!” Cố Tích Triều bất giác gọi một tiếng.

Thích Thiếu Thương dùng sức kéo y lên, “Đứng dậy! Có chết cũng không chết ở chỗ này!”

Cố Tích Triều đứng dậy, cười nói: “Được! Ta không nên chết ở đây, ngươi cũng không nên chết ở đây!”

Thích Thiếu Thương như giao long tung hoành giữa biển, trường kiếm vụt chém loang loáng, kiếm đến mạng vong, không gì cản nổi, chẳng mấy chốc đã giết ra được một con đường máu.

“Theo ta!”

Hắn một tay ôm chặt lấy eo Cố Tích Triều, phi thân phóng mấy cái liền đến được cửa mật đạo, thổi hỏa chiết tử, châm lửa dẫn thuốc nổ, một loạt động tác vô cùng gãy gọn nhuần nhuyễn, sau đó nhanh chóng mở cửa mật đạo, ôm lấy Cố Tích Triều phóng vào bên trong.

Bọn họ lăn đi trong mật đạo, cánh cửa mật đạo nặng nề bất chợt đóng ầm xuống, chấn động đến màng nhĩ hai người.

Trong mật đạo nhất thời chết lặng, mấy hơi thở trôi qua, ngoài động truyền lại một tiếng nổ long trời lở đất, bùn đất trên đầu rào rào đổ xuống.

Từ sâu trong động mơ hồ truyền lại tiếng đổ sụp, từ xa âm âm lan đến gần, kinh tâm động phách, mãi cho đến gần trên đỉnh đầu mới ngừng bật.

29. Chương 29

Hai người dán chặt vào nhau, không ai lên tiếng, không ai cử động.

Không biết trải qua bao lâu, trong mùi tanh bùn đất, Cố Tích Triều cất tiếng: “Người Liêu chắc chết hết rồi.”

Thích Thiếu Thương hô hấp nặng nề, hồi lâu, nghiêng rằng nói: “Người rốt cuộc chôn ở đây bao nhiêu thuốc nổ? Mật đạo của Liên Vân Trại bị người làm nổ sập rồi!”

Cố Tích Triều nói: “Không chôn nhiều một chút, làm sao đảm bảo nổ chết hết toàn bộ người Liêu?”

Thích Thiếu Thương nói: “Người quá thủ đoạn quá độc địa, không sợ làm liên lụy đến mình?”

Cố Tích Triều nói: “Người không độc địa, sao thương tích trên người còn nhiều hơn ta?”

Trong bóng tối đen đặc nhìn không thấy Thích Thiếu Thương, nhưng có thể ngửi được mùi máu tanh nồng trên người hắn, nghe được hơi thở hỗn loạn của hắn.

Y lần theo vai hắn mà chạm đến tay, tay Thích Thiếu Thương trước giờ rất ấm áp, lúc này lại lạnh như nước.

“Tay của người cũng có lúc lạnh như vậy, xem ra người cũng không phải là tấm thân bất tử.”

Thích Thiếu Thương mặt mũi nói: “Sao? Người rất thất vọng?”

Cố Tích Triều nói: “Không, chỉ là cảm thấy người không nên chết chung với ta.”

Thích Thiếu Thương hỏi: “Tại sao?”

Cố Tích Triều bật ra một tiếng cười khô khan, “Không tại sao cả. Đại đương gia, ta có thể hỏi người một câu?”

Thích Thiếu Thương nói: “Có phải người định hỏi ta tại sao lại không giết người?”

Cố Tích Triều đáp: “Không sai. Từ khi chúng ta trùng phùng đến nay đã hơn ba tháng, ta biết người không phải không động sát ý với ta, tại sao người lại cứ không hành động?”

Thích Thiếu Thương nói: “Người yên tâm, ta không để mạng người lại cho kẻ khác đâu. Trước khi ta chết, nhất định sẽ giết người.”

Cố Tích Triều nhìn không được cười khổ: “Đại đương gia, tới lúc này người còn nói với ta mấy lời vô nghĩa đó làm gì? Bây giờ hai đầu mật đạo đều bị sập rồi, trong vòng một canh giờ, khi không khí trong mật đạo cạn sạch, chúng ta đều sẽ chết. Không lẽ người nghĩ rằng chúng ta còn cơ hội sống sót? —Lão Bát dẫn độn của người chịu đến cứu người sao?”

Thích Thiếu Thương nói: “Hắn nhất định đến.”

Cố Tích Triều nói: “Sao người biết?”

Thích Thiếu Thương trầm mặc một hồi, nói: “Ta không phải là biết, mà là tin tưởng. Ta tin tưởng vào huynh đệ của mình.”

Cố Tích Triều thở dài, nói: “Người không vì mình, trời tru đất diệt. Lòng người khó lường, dù cho là huynh đệ ruột thịt cũng có lúc trở mặt không nhận nhau. Người ba lần bốn lượt ngăn cản Mục Cừ Bình giết ta, người tưởng rằng hắn không hận người? Tại sao người cứ đối với người khác ôm nhiều hy vọng hảo huyền như vậy? Ta không hiểu người.”

Thích Thiều Thương cũng thở dài, “Không hiểu thì không hiểu, có lúc ta cũng không hiểu người, không hiểu người rồi cuộc là có tình hay vô tình. Ta nếu mà hoàn toàn hiểu được, cũng không phải nhiều năm như vậy, ngày ngày tháng tháng, thời thời khắc khắc đều không thể đuổi người ra khỏi tim ta.”

Giọng hần rất trầm, trầm đến mức ôn nhu ám muội.

Tay Cố Tích Triều run lên, Thích Thiều Thương lập tức nắm chặt lấy tay y, “Người sợ sao? Ta còn tưởng người dám làm dám chịu.”

Thanh âm của hần có một tư thế giễu, Cố Tích Triều nghiêng rằng: “Ta có cái gì mà không dám chịu!”

Thích Thiều Thương nói rất nhẹ: “Vậy thì được.”

Cố Tích Triều thở nặng nề, nói: “Nhưng mà người đừng có quên, nếu có một ngày người cản đường ta—”

Lời nói phía sau không thốt ra được, trong bóng tối y cảm nhận được một cảm giác ghen tở kỳ diệu đến không nói nên lời.

Qua một hồi, Thích Thiều Thương nói: “Ta biết.”

Giọng hần mệt mỏi yếu ớt đến vậy, chừng như động tác ban nãy đã hao kiệt hết chút sức lực cuối cùng còn sót lại.

Cố Tích Triều liếm liếm môi, nếm được vị máu tanh đắng chát, trái tim đang đập dồn của y lại càng đập nhanh hơn, “Đại đương gia!”

Thích Thiều Thương gắng gượng đáp: “Người đừng sợ...”

Hần cười một tiếng nhẹ như gió thoảng, “...ta không chết đâu...”

Thanh âm của hần tan biến trong bóng tối, hơi thở phả vào bên mặt Cố Tích Triều dần dần mơ hồ đến không thể cảm nhận.

Cố Tích Triều biết hần mất máu quá nhiều, thân thể theo bản năng chìm vào hôn mê, y bất giác thốt lên: “Ta trước giờ chỉ tin vào chính mình, bây giờ lại muốn tin tưởng người, tin tưởng huynh đệ người có thể đến cứu người. Đại đương gia, ta rồi cuộc có nên tin người hay không?”

Y nằm trong đáy sâu tăm tối, giống như bị chôn trong mộ, không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, chỉ ngửi được mùi đất tanh và máu tanh dè nén khủng bố.

Y bất giác nhớ đến thê tử đã mất của mình, nghĩ thầm: Văn Tình, e rằng ta lại thất hứa rồi, chúng ta sống không thể thành đôi, chết không thể cùng huyết, giữa đôi ta, lại vô duyên như vậy.

Trong tim y dâng lên một trận thương cảm, định đưa tay lau đi vết nước ở khóe mắt, lại phát hiện tay đã bị một bàn tay khác nắm chặt lấy.

Y không còn sức vùng ra, cũng không muốn vùng ra.

Y ở trong vực sâu tăm tối đó mình bạch vận mệnh của mình với người bên cạnh: nếu không phải người chết ta sống, thì chính là đồng sinh cộng tử.

30. Chương 30

Không biết trải qua bao lâu, Cố Tích Triều chợt mơ hồ nghe thấy có tiếng người từ bên ngoài truyền vào, “Đại đương gia! Đại đương gia! Huynh ở đâu? Cố Tích Triều! Cố Tích Triều! Người chết chưa? Người lên tiếng đi!”

Y biết Mục Cừ Bình rồi cuộc cũng đến cứu, trong lòng nhất thời lướt qua trăm ngàn tâm tư, vận chút nội lực còn lại hét lớn một tiếng, “Mục Cừ Bình!”

Ngoài động chợt lắng xuống, sau đó vang lên vô số âm thanh hỗn tạp, “Bọn họ quả nhiên ở trong mật đạo! Các huynh đệ, đào mật đạo ra! Nhanh!”

Cố Tích Triều cảm thấy bùn đất trên đỉnh đầu không ngừng rơi xuống, tiếng người ngoài động cũng càng lúc càng gần.

Một tia sáng từ trong kẽ hở bùn đất chiếu xuyên vào, ôn nhu như vậy, không biết là ánh sao hay ánh trăng.

Cố Tích Triều chăm chú nhìn vào điểm sáng đó, ép buộc bản thân tập trung tinh thần, duy trì tỉnh táo.

Hiện tại Thích Thiệu Thương đã bất tỉnh, tiếp theo y chỉ có thể dựa vào chính mình để đối phó với người của Liên Vân Trại ở bên ngoài— một Mục Cưu Bình lúc nào cũng coi việc giết y là sứ mạng, và những trại binh đã giao hẹn trước, “Qua khỏi giờ Dậu, có thù báo thù, có oán báo oán.”

Cửa động cuối cùng cũng được đào ra.

“Đại đương gia!”

Mục Cưu Bình nhào tới, cẩn thận kéo Thích Thiệu Thương từ trong đất bùn nặng nề ra.

Các trại binh liền xúm tới, “Đại đương gia không sao chứ?”

Bọn họ không hẹn đều cùng nhìn qua Cố Tích Triều, Cố Tích Triều nói: “Mất máu quá nhiều mà thôi, hãn nội lực thâm hậu, chỉ cần tĩnh lại là không sao.”

Mọi người liền bình tâm, nhanh tay hợp sức kéo Thích Thiệu Thương lên, bất chợt phát hiện tay của Thích Thiệu Thương và Cố Tích Triều nắm chặt lấy nhau.

Mặt Mục Cưu Bình tối sầm lại, dùng sức giằng tay họ ra, “Cố Tích Triều! Người đến chết cũng muốn hại Đại đương gia!”

Giọng hãn không lớn, nhưng nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, sát khí đằng đằng, nhìn Cố Tích Triều bằng ánh mắt ngập tràn căm hận.

Cố Tích Triều cười lên, nhìn thẳng vào Mục Cưu Bình, ánh mắt của y âm u sâu thẳm, giữa một vùng bùn đất tối tăm nổi lên như lân hỏa dưới địa ngục, khiến người ta sờn cả gai ốc, giọng nói phát ra cũng trầm thấp đến quỷ dị, “Mục Cưu Bình, người nghĩ cho kỹ, người muốn giết ta thì bây giờ là cơ hội duy nhất. Người giết ta rồi, Đại đương gia của người dù có tỉnh lại biết chuyện thì cũng đã rồi, hãn cùng lắm là mắng người một trận, tuyệt đối không có chuyện đoạn tuyệt với người. Người bây giờ mà nhất thời mềm lòng tha cho ta thì sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa đâu. Nhớ lại Hồng Bào tỷ của người, nhớ lại những huynh đệ đã chết của người đi! Còn các người,” ánh mắt y quét qua những người xung quanh, “nếu muốn giết ta, hãy ra tay đi. Các người chịu nghe ta chỉ huy, đánh lui người Liêu, không then với hai chữ ‘Tín Nghĩa’, Cố Tích Triều ta bội phục, và cũng tuân thủ tín nghĩa, để cho các người có thù báo thù, có oán báo oán.”

Các trại binh xung quanh ai nấy tim đập dồn.

Bọn họ có kẻ hôm qua được Cố Tích Triều cứu mạng, có kẻ hôm nay dưới sự chỉ huy của Cố Tích Triều đánh lui được quân Liêu, trong lòng họ có thù hận, nhưng cũng có cảm kích và khâm phục.

Bọn họ muốn giết Cố Tích Triều báo thù, nhưng lúc này nhìn thấy Cố Tích Triều nằm ở đó không chút phản kháng, mặc cho bọn họ xử trí, thì lại cảm thấy không có ai đủ can đảm tiến tới hạ thủ, chỉ đành hướng về Mục Cưu Bình trông chờ chỉ thị.

Mục Cưu Bình hai mắt đỏ ngầu, tay xiết chặt trường thương, không ngừng run rẩy, trong đầu hỗn loạn rồi rầm đến muốn nổ tung.

Một giọng nói hét lên: Giết y! Giết y! Dù có đâm chết y Đại đương gia cũng không làm gì người đâu!

Lại một giọng nói khác gào lên: Người mà giết y, Đại đương gia liều mạng cứu y, bao nhiêu máu đổ ra đều uống phí cả sao! Đại đương gia biết được thì phải làm sao? Đại đương gia đối tốt với người, có ân với người, chỉ dạy người, không lẽ người quên hết rồi sao? Người nợ Đại đương gia không biết bao nhiêu cái mạng, giờ lại muốn nợ thêm một mạng nữa sao?

Giọng nói đầu tiên lại hét lên: Cố Tích Triều đại gian đại ác, có gì phải đắn đo? Mau mau ra tay giết y đi, một đao cho xong chuyện! Đại đương gia bị Cố Tích Triều làm cho mê muội, chỉ biết bảo vệ y, cần bản là không thể giết y báo thù cho chúng huynh đệ, các huynh đệ cùng Hồng Bào tỷ là chết uống mạng rồi!

Hắn vừa nghĩ đến Nguyễn Hồng Bào, đầu óc như nổ tung.

Hồng Bào tỷ, năm đó ta nhẹ dạ tin lời Cố Tích Triều, hoài nghi Đại đương gia thông dịch bán nước, liên lụy tỷ mất đi tính mạng, trước khi tỷ chết còn dặn dò ta, nói Đại đương gia anh hùng cái thế, tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với huynh đệ, có lỗi với người trong thiên hạ, muốn ta bất cứ giá nào cũng phải tin tưởng Đại đương gia, đến chết cũng phải nghe lời Đại đương gia...

Hồng Bào tỷ, ta có lỗi với tỷ...

Trong lòng hắn đau đớn khổ sở, hai hàng nước mắt nóng hổi chảy tràn từ khóe mắt, bàn tay xiết chặt thương bất giác lỏng ra, cảm giác rồi bời và hụt hẫng tràn lên tim.

Bởi vì hắn từ bản năng biết được, lần này mà không giết Cố Tích Triều thì dù sau này có cơ hội, hắn cũng vĩnh viễn không thể giết được y.

Cố Tích Triều nhìn sắc mặt của mọi người, biết sát khí của họ đã lui, mạng của mình coi như giữ được.

Trong tình huống vừa rồi, y lấy lùi làm tiến, tuy là một chiêu cực kỳ nguy hiểm, nhưng nhờ phúc của trời, cuối cùng cũng thành công.

Bàn tay nắm chặt người kia cũng lỏng ra, nhất thời không cầm cự được nữa, ngắt đi.

31. Chương 31: Hoàn

Bảy ngày sau, bên ngoài Nhạn Môn Quan.

Hách Liên Xuân Thủy tìm đến chỗ Mục Cừu Bình.

Kẻ kia đang ôm thương ngồi trên một tảng đá lớn, nhìn về núi cao mây trắng ở đằng xa.

Hách Liên Xuân Thủy nói: “Làm ta kiếm muốn chết! Đại đương gia của các người đâu?”

Mục Cừu Bình âm trầm nói: “Lại bị Cố Tích Triều lừa đi mất rồi.”

Hách Liên Xuân Thủy cười thầm một tiếng, nói: “Người sâu cái gì? Đại đương gia các người định ở lại đây nửa năm, Cố Tích Triều thì hôm nay đã phải về kinh rồi.”

Mục Cừu Bình hai mắt sáng rỡ: “Thật hả?”

Ánh mắt lập tức tối sầm lại, “Nửa năm? Ta thấy có mười năm cũng chẳng ích gì!”

Hách Liên Xuân Thủy không hiểu ý hắn, nói: “Lão Bát, người nói gì như đánh đố vậy? Đại đương gia các người rốt cuộc đi đâu rồi?”

Mục Cừu Bình chỉ tay ra, “Đằng kia kìa! Không thấy sao?”

Hách Liên Xuân Thủy phóng mắt ra nhìn, thấy ở sườn núi xa xa có bóng hai người, một xanh một trắng, đứng yên bất động.

Trên con đường núi thông từ Nhạn Môn Quan về Đông Kinh, trời xanh mây trắng, gió cát rì rào.

(kinh đô nhà Tống)

Cố Tích Triều dắt ngựa, ánh mặt trời rọi lên gương mặt y, rực rỡ sáng lạn.

Thích Thiệu Thương nói: “Thái Kinh không phải là thứ người tốt, người đi theo hắn, sớm muộn cũng có ngày bị hắn lợi dụng xong rồi bán đứng. Người từng đọc qua biết bao nhiêu sách sử, không lẽ không biết chỗ lợi hại trong đó? ‘Thỏ chết đem chó đi nấu, chim chết đem cung cất lại’, nếu hắn muốn bán đứng người, tuyệt đối sẽ không niệm tình. Với lại, đã có vết xe đổ của Phó Tông Thư, không lẽ người còn chưa sợ?”

Cố Tích Triều nói: “Ta tự có tính toán—”

Mắt đảo một cái, tự tiểu phi tiểu, “Hình như lời của Đại đương gia còn có ý nghĩa sâu xa.”

Thích Thiều Thương không thèm khách sáo nữa, trực tiếp cắt ngang: “Ta muốn ở lại đây trấn thủ nửa năm, hay là người ở lại bên cạnh ta.”

Cổ Tích Triều ngửa mặt cười lớn, lắc đầu nói: “Đường lớn thênh thang, người và ta đều có lối đi riêng của mình. Đại đương gia, người đừng có ức hiếp người quá đáng. Thiên hạ này không phải ai cũng bị người lung lạc, chỉ biết đi theo người.”

Mặt Thích Thiều Thương thoáng hiện một chút bất đắc dĩ, “Sớm biết người sẽ nói như vậy!”

Hắn gỡ bội kiếm ra, trao cho Cổ Tích Triều, “Tặng cho người, mang theo phòng thân.”

Cổ Tích Triều nhận lấy, rút kiếm ra, lưỡi kiếm như sương như tuyết, ánh lên giữa hai mắt y, lấp lánh như nước mùa thu.

“Hảo kiếm! Không kém Nghịch Thủy Hàn!”

Y khen ngợi, ‘canh’ một tiếng, cho kiếm về bao.

“Kiếm còn người còn, kiếm mất người mất. Đại đương gia trao kiếm cho ta, có phải cũng là trao mạng cho ta?”

Thích Thiều Thương chỉ mỉm cười rất nhẹ: “Kiếm còn người còn, kiếm mất người mất— vậy không phải người sớm đã chết từ ba năm trước?”

Cổ Tích Triều cười lên, trở người lên ngựa, miệng hô ‘giá’ một tiếng, cưỡi ngựa phóng đi.

Đi được ra ngoài mấy trượng, chợt ghìm ngựa quay đầu, hướng về Thích Thiều Thương nói: “Người yên tâm, ta mà chết thì không cần người chiêu hồn cũng nhất định quay về tìm người! Giữa hai chúng ta, nhất định phải có một kết cục!”

Y nói xong quay người, vung roi phóng ngựa, dần chìm đi trong một mảng dương quang rực rỡ.

Thích Thiều Thương dõi theo bóng y, chợt hét lớn: “Bất luận sống chết, ta đợi người trở về!”

Cổ Tích Triều chừng như nghe được, dừng ngựa quay lại nhìn.

Thân ảnh của y đã rất nhỏ, Thích Thiều Thương lại như nhìn thấy nụ cười của y, nhìn thấy gương mặt của y, gương mặt không thể dùng từ ngữ để hình dung, ngay từ giây khắc đầu gặp gỡ đã khắc sâu vào tim hắn, chưa từng phai nhạt.

Hắn cưỡi ngựa lên gò đất, vận sức hét một tràng dài, thanh âm hàm chứa nội lực dào dạt, mạnh mẽ như rồng gầm, chấn động đến trời cao.

Gió cát chợt lắng xuống, chỉ có tiếng hét vừa như tổng biệt vừa như chiêu gọi xoáy tròn trong thiên địa, vang vọng mãi không thôi.

Sa Chi Hoa – Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sa-chi-hoa>